

ARCHIEF SUIST 2012

ZATERDAG 11 FEBRUARI

Vanwege het pittige winterweer is de Wim Bogie Memorial op deze dag niet doorgedaan. Deze tocht is verplaatst naar 10 maart.

Wel heeft de redactie 's middags Roger Deckers op de fiets gezien. Hij ging richting Café 't Hingen. Wat de belevenissen van Roger zijn en of er nog meer mensen hebben gefietst deze zaterdag, horen we graag.

Ik ben zaterdag even gegaan. Ruim een kwartier gewacht maar er kwam niemand opdagen. Vervolgens heb ik alleen een klein rondje gemaakt er teleurgesteld weer huiswaarts gegaan.

Roger

ZATERDAG 18 FEBRUARI

Stein-Guttecoven

Jammer voor de schaatsers, maar het winterweer was , wat de fietsers betreft, gelukkig voorbij. Natuurlijk waren er mensen die de carnavalsfestiviteiten in Venlo, Roermond of Echt verkozen boven een middagje lekker afzien. Ook waren er enkelen die naar de wintersport zijn gegaan. Toch waren er nog, ondanks het miezerige weer, 8 rijders present voor een lekker ritje in niet zo best weer. Vanwege de wind werd er gekozen om via de Belgische Maaskant de richting naar Stein te nemen. Het waaide best wel pittig, maar gelukkig hebben we Leon, die niet van kop af was te slaan. Afwisselend vergezeld van Henk, Fred of Jo peddelde hij in zijn karakteristieke stijl zonder problemen tegen de wind in. Achter in het groepje hielden Annie, John, Henrie en Alf zich mooi uit de wind, zodat er toch met een lekker tempo kon worden gereden. Het was wel af en toe wat nat en de wegen waren behoorlijk smerig, maar wie geeft daar nu nog wat om. Eenmaal in Stein aangekomen bleek de weg over Klein Meers afgesloten te zijn i.v.m. een carnavalsoptocht, dus werd besloten om maar terug te rijden aan de rechterkant van het Kanaal. In Urmond vroeg Henk hoeveel kilometer er gereden diende te worden. Na het verlossende 70 km. paste hij meteen de route aan en werd er richting Guttecoven gekoerst. Plotseling haperde het ritme bij Leon. Hij reed warempel Lek. Met zo'n dikke crossbanden kan dat dus blijkbaar ook. Natuurlijk werd met vereende krachten het karweitje gefikst en zo konden we onze weg vervolgen. Via Guttecoven en langs de Nedcar kwamen we in Baakhoven en hier werd richting Susteren gereden. Het tempo werd langzaam opgeschroefd, wat bij John het gevolg had dat hij zowaar de grote plaat moest steken. Toch bleef hij netjes in het wiel en op het Hingen, na 65 km., werd er besloten om eventjes bij Paula alles te gaan afspreken voor de Vlaaientocht van over 2 weken. Jo en Fred waren zo solidair om John niet alleen te laten gaan, zodat ze vreselijk smerig met z'n drieën aankwamen op St. Joost. Paula zat er niet mee, want ze had alle meubilair al opgeruimd voor het carnavalsfeest van zaterdagavond. Een paar vellen keukenrol en de drie moddercoureurs waren weer aantoonbaar. De vlaaien werden besteld en enkele consumpties genuttigd. Hierna naar huis, de fiets natuurlijk eerst gewassen en daarna onder de douche en de kleren in de wasmachine. Alweer een heerlijke fietsdag, ondanks het mindere weer.

Het Hijgend Hert

ZATERDAG 25 FEBRUARI

HORN-MAASEIK

Op deze laatste zaterdag van het winterseizoen waren er 10 rijders present. De vakantie en misschien de naweeën van het Carnaval hielden sommige mensen tegen. De dapperen die deze dag wel wilden rijden, werden getraakteerd op een heerlijk weertje. Af en toe een flets zonnetje en de wind was ook goed te doen, tenminste voor de rijders achter in de groep. Henk werd zoals gewoonlijk gebombardeerd tot wegkapitein en hij koos voor de route via Horn en over België naar Maaseik. Er zou rustig gereden worden, beloofde hij ons. Daarom nam hij meteen, vergezeld van Leon, het heft in handen en gezamenlijk hielden ze het tempo flink strak. Achterin het gebruikelijke beeld, zoekend naar de beschutte plaatsjes en zo zuinig mogelijk koersen, dan was het best te doen. Alsof het helemaal geen moeite kostte, zo bleven de twee kopmannen rustig keuvelend doorstoempen. Wat moet dat deze zomer worden met die twee? Vlak voor de stuw in Linne kreeg Johan het nog eventjes te kwaad met de gevolgen van de Carnaval. Hij reed lek door een stuk van een kapot bierglas, dat op de weg lag. Gelukkig werd het varkentje snel gewassen en konden we onze weg spoedig vervolgen. Toen we in Swartbroek tegen de wind in draaiden, kregen John en Har het eventjes moeilijk, maar voorin werd meteen iets getemperd en zo kon iedereen weer netjes aanpikken. Over de voor Henk welbekende binnenweggetjes bereikten we spoedig de grens in Stramproy en zo waren we rap in Maaseik, waarna we over Dieteren terugreden naar Echt. Met een prima gemiddelde op het tellertje werd deze laatste winterrit afgesloten met een kopje koffie bij Stephanie op het Hingen. Als we de volgende week het officiële seizoen gaan beginnen met de Vlaaientocht, zullen de grote kleppers zich toch een beetje moeten inhouden, want het is de bedoeling dat we, zeker in het begin van het seizoen, iedereen de kans geven om rustig mee te kunnen bollen in de groep. Maar dat zal best wel lukken, want volgens mij passen ze zich uitstekend aan aan de iets langzamere rijders en zal er alles aan gedaan worden om als een groep de rit te volbrengen.

Het Hijgend Hert

ZATERDAG 3 MAART

OFFICIËLE OPENINGSRIT 2012

BREBERER KREUTZ

En alweer hadden we bij de officiële opening van het seizoen 2012 een lekker weertje. Wel nog wat frisjes, zodat er maar 1 rijder het aandurfde om in volledig zomertenuue te verschijnen. Dit was een nieuwkomer, Vincent Hees van het Hingen. Onderweg vertelde hij dat hij het niet koud had, dus dit wordt een geduchte concurrent voor Michèl Smoorenburg, die dit ook geregeld uitprobeert. Verder waren en nog enkele nieuwe rijders, zoals de schoonzoon van Jan Sevriens, Peter Aarts. Ook weer aan het vertrek enkele oude bekenden zoals Peter Winteraeken en Bert v. Neer. Fer Naus had vanuit Linne ook een groepje rijders meegenomen, waarvan we de namen niet weten. Fer, kun je ons doorgeven hoe deze mensen heten, dan kunnen we dat opnemen in de stand. Voor de rest waren het allemaal oude bekenden, waarvan sommigen de winter hadden doorgereden maar er waren ook een heel stel mensen die vandaag voor de eerste keer weer hun karretje van stal hebben gehaald en present waren. Hierbij ook Wil Hodzelmans en Peter Schmitz, die na hun operatie alweer van de partij waren. Hopelijk zullen we deze 2, en de nieuwkomers natuurlijk ook, nog vaak terugzien aan het vertrek. In het totaal waren we met 33 personen, waarvan er verschillende hun nieuwe materiaal voor 2012 lieten zien. Peter Keyser op zijn nieuwe Bianchi en zowaar Chris op een Willier. Verder de Look van Johan, maar die hebben we al een paar keer gezien. Tenminste volgens de telling van John, die zich een keer liet terugzakken om de stand op te nemen. Gelukkig was onze hoffotograaf Chris aanwezig om alles op de gevoelige plaat vast te leggen, zodat we nog eens kunnen nagaan wie er allemaal was.

Aan het vertrek stond er ook een filmploeg van enkele heel leuke camerameisjes. Op welke zender, (Loes, TV Limburg, RLT Sport of misschien wel NOS Sport), deze unieke beelden vertoond zullen gaan worden willen we graag weten, want dit was toch weer geweldig. Klokslag half twee werd zoals gewoonlijk vertrokken. John en Cor namen, alsof er geen winterstop was geweest, meteen de kop en ze bepaalden het tempo op 27 km. p/u. gelukkig waren de grote kanonnen vandaag in de juiste stemming, want tijdens de hele rit bleef het tempo heel goed te doen. John moest er nog eventjes inkomen, want in Saeffelen leidde hij de groep langs een andere weg, maar via de Kievelberg kwamen we toch weer op de juiste route uit. Volgens Roger was er niemand die dit gemerkt heeft. Rustig peddelend en gezellig keuvelend reed een uitgebreid peloton heel gedisciplineerd over de Duitse wegen en via Posterholt kwamen we zo weer terug in ons mooie Limburg. Henk, die hier uitstekend de weg weet, leidde de groep over Berg naar Linne, waar we afscheid namen van Fer met zijn kompanen. In Maasbracht waren er enkelen die het toch te weinig vonden en ze wilden de Maas over om er een lusje aan te plakken, maar John was onverbiddelijk en riep ze snel tot de orde. Zo ging het via Berkelaar en het industrieterrein in Echt naar St. Joost, waar de vlaai gereed stond. Een flinke groep landde aan bij Paula om zich hieraan te goed te doen. Na het heerlijke gebak met de voortreffelijke koffie kregen we door Broer wat anders voorgezet, waarbij Jo toch wel erg lang moest wachten. Maar omdat hij weer wat bijzonders had besteld, duurde dit wat langer. Toen hij het eenmaal voorgezet kreeg, zag je hem er dan ook smaakvol van genieten. De meesten gingen na enkele glaasjes netjes weer naar huis, maar of er mensen zijn geweest die het wat later hebben gemaakt, is op dit moment niet bekend. Zo is de eerste officiële rit van 2012 alweer uitstekend verlopen. Volgende week staan er twee ritten op het programma. 's Morgens om 11:00 uur de Wim Bogie Memorial en 's middags een rit van 65 km. Hopelijk is het weer ons dit keer ook weer goed gezind en zullen veel mensen deelnemen aan de Memorial.

Het Hijgend Hert

ZATERDAG 10 MAART

Zaterdag 10-3-2012, Wim Bogie Memorial

Wimke heeft er even op moeten wachten maar vandaag was het dan zover; zijn memorial. Er was gelukkig sprake van een deftige opkomst, te weten: Leon, Lyon, Henk, Michel, Annie, Peter, Tom, Ralf, Fred, Johan, Henrie, Sef Laugs, Wil Nissen, Jo, John Bloemer, Peter Keijser en Roger. Maar wie schitterde door afwezigheid.....juist ja, John Vergoosen. Maandenlang telde hij de weken, dagen, ja bijkans de uren af tot de memorial en dan is hij er niet. We stonden werkelijk paf, zeker toen Henrie vertelde dat hij doodleuk in de tuin bezig was. Maar niet getreurd, er stond een leuke rit op het program en met goede moraal werd vertrokken. Lyon en Jo voorop en de rest in slagorde daarachter. Jo en Lyon konden zo mooi bijpraten want laatstgenoemde was al een tijdje niet meer geweest. Op de brug in Echt kwam een eerste veeg teken dat John niet zo'n beste dag had. Hij moest de groep laten gaan. Dat tafereel herhaalde zich ook later op momenten dat het omhoog liep. In Elsloo draaide hij in het gezelschap van Peter Winteraeken wijselijk terug, nadat Henk hem nog even had geadviseerd dat dat, in dit geval, de juiste keuze was. Ondertussen waren we al enkele keren getrakteerd op een paar lichte buien die het toch redelijk onaangenaam maakte. De Halembaije werd door iedereen goed verteerd, de bloemen waren voor Lyon maar dat maakt verder ook niet uit nietwaar. Daarna kregen we gelukkig de wind mee en richting Maastricht werd lekker gebold. De rest van rit ging in een flink tempo want Tom en Ralf gaven het tempo aan. De rest lekker in de wielen en zo kwam niemand in de problemen. Waren er dan helemaal geen problemen? Jawel, twee keer werd een leuke band gemeld, Michel en Fred waren de pechvogels, maar na een knap staaltje "bandafnemen voor gevorderden" van Jo was het zo gepiept. De Col de Canal werd met een "gruppetto complet" beklommen en bedwongen en daarna ging ieder zijns weegs. Een select gezelschap kneep bij Stefannie de remmen dicht voor een paar versnaperingen en om even te evalueren. Stefannie zette nog een schaal met overheerlijk gebak neer, dit tot grote tevredenheid van de aanwezigen. Daarna was het finito en was het poetsen geblazen. Iemand van de redactie kwam warempel John nog tegen, ook helemaal beslijkt. Hij vertelde dat de middagrit door vier deelnemers was verreden en dat hij de laatste week niet helemaal lekker was geweest. Vandaar zijn afwezigheid.

A vous Hilversoem

De Razende Reporter

STEINERBOS

De grote kanonnen waren 's morgens al met 17 deelnemers gestart voor de Wim Bogie Memorial. Een geweldig aantal en volgens het verslag van de Razende Reporter is de rit prima verlopen. Voor de middagrit meldden zich nog 5 deelnemers. Hierbij ook John, die in de voorgaande week wat grieperig was geweest en het daarom 's morgens niet aandurfde, want uit ervaring weet hij dat het beslist geen gemakkelijke rit is zo vroeg in het seizoen. De vijf verdeelden de taken netjes, waarbij Ton Ramakers en Paul Steskens unaniem aangewezen werden tot superknecht. Ze kweten zich voortreffelijk van hun belangrijke taak en hielden de hele rit de 3 anderen netjes uit de wind. Die anderen waren de al genoemde John en ook alweer Lex Quadvlieg en Bert v. Neer. Lex is van plan om dit jaar naar Santiago te fietsen en zal daarom kilometers moeten maken. Omdat hij van de winter nog een knieoperatie heeft ondergaan, zal hij het voorzichtig aan moeten doen. Bert heeft een heel tijdje niet meer gefietst en zal ook alweer hardheid op moeten doen door vaak aan de start te verschijnen. Het tempo werd heel beschaafd gehouden en zo kon iedereen netjes volgen. De route was geen probleem, alleen viel de beklimming van de Adsteeg tot weer wat tegen. Altijd de eerste keer, zullen we maar zeggen. In Schimmert was de weg opengebroken en moesten we een klein stukje veldrijden toepassen, maar na deze winter is dat ook geen probleem meer. Bij de rotonde linksaf en toen werd het tempo iets opgeschroefd. Bij Lex was het beste er toch wel van af, zodat we het tempo iets moesten aanpassen, maar zoals het hoort, werd er netjes gewacht. Zonder oponthoud bereikten we Susteren, waar Ton thuis afgeleverd werd. Paul had nog niet alles gegeven en besloot om mee te rijden naar het eindpunt. Bert sloeg in Pey af en met z'n drieën werd de hele rit afgemaakt. 70 Km. in een lekker tempo. Wel behoorlijk smerig door het druilerige weer, maar een emmer water doet wonderen. John kwam op de terugweg Jo nog tegen, zodat de beide ritten eventjes geëvalueerd konden worden. Toen vlug naar huis en onder de warme douche.

Ps: volgende week kan het Hijgend Hert niet aanwezig zijn, want hij gaat net als Har v.d. Vorst altijd doet ook wat vaker op vakantie nu hij in de VUT is. Dus heren en dame, veel succes in de rit naar Sweykhuisen en bij de beklimming voor het bergklassement verstand gebruiken, want het is een rothelling.

Het Hijgend Hert

11-3-2012, S.O.S. (Suist On Sunday)

Ja, je leest het goed, vandaag was koers. Fred en Jo hadden vorige week op zondag al gefietst en omdat dit zeer goed was bevallen kreeg dit vandaag een vervolg. Behalve deze twee waren Annie, Har Valkenburg en Roger van de partij. De route werd kort besproken met voldoende ruimte voor improvisatie. Grofweg richting Hillensberg en dan linksom over Duitsland naar Haaren en Posterholt en zo weer terug. Hoofdzaak was om zo rond 12.00 uur terug te zijn. Roger ontpopte zich vandaag als wegkapitein van dienst en hij kweet zich prima van zijn taak. Omdat we het niet al te bont wilden maken na de Wim Bogie Memorial werd zo af en toe een tactisch gaatje gelaten, meestal achter Roger, zodat het soms toch leek op een beetje hersteltraining. Het weer was natuurlijk weer prachtig en zo werden na zo'n 65 km de remmen dichtgeknepen. Ik heb zo'n vermoeden dat dit niet de laatste keer zal zijn....

A vous Hilversoem

De Razende Reporter

Zaterdag 17 maart,

Valkenburg Sweikhuizen

Een verrassend grote opkomst ondanks het weer. Chris, Ton, Ralf, Alf, Henrie, John Bloemer, Fred, Wil H, Har v/d V, Michel, Paul, Roger, Henk, Jo, Annie, Johan, Leon (loper van het kranenbroek, heeft al eens vaker meegereden) en twee nieuwelingen uit Elsloo en kennissen van Peter Schmitz (Annie wist de voornamen). Er werd een stevig tempo onderhouden maar Munstergeleen werd zonder problemen bereikt. De eerste klim sloeg het veld uit elkaar maar voor Stammenhof werd gehegroepeerd. Dit herhaalde zich op de Kleversberg naar Haasdal. Henrie en Johan waren inmiddels afgedraaid zonder dat dit breed bekend was. Enfin, richting Hobbelrade ging het eerste deel van de groep rechtdoor de oude Adsteeg af. Zonder even te informeren over de route wordt doorgeknald en ja dan ben je plots de helft kwijt. In de afzink waren deze "doorrijders" in eerste aanleg niet te zien. Halverwege de afdaling knalde Jo over een steen, aanvankelijk zonder schade maar toen bleek hij toch lek te hebben. Tijdens de depannage kwamen de verloren zonen weer bij, maar zonder John Bloemer, die was weg en die bleef weg. Na hulp van Fred weer onderweg voor de bergprijs. Op voorhand niet zo'n gelukkige locatie voor een ziedende sprint bergop. Op de Cipressa en de Poggio zijn geen tegenliggers maar dat kan in Sweikhuizen niet gezegd worden. Een aantal deelnemers lieten de punten daarom al op voorhand voor wat ze waren en zorgden er vooral voor om geen gevaarlijke toeren uit te halen en geen averij op te lopen, Michel was als eerste boven, Ralf als tweede maar de plaatsen 3 t/m 5 is bij de redactie niet gemeld. Sittard werd gemeden; via Hillensberg, Havert en Saeffelen naar Koningsbosch en zo naar het Hingen. 75 km uiteindelijk. Bij Stefannie werden de laatste 30 km van Milaan SanRemo gekeken onder het genot van een drankje en weer in het gezelschap van John Bloemer want die was over Sittard gereden, korter en dus ook geen wachttijd gehad bij die leuke band. Eind goed al goed. O Ja, Henk showde nog zijn mooie nieuwe witte Ridley, zo'n nieuwe fiets is toch echt niet meer te vergelijken met de oude zwarte die hij eerst had. En ook Roger had zijn nieuwe 2012 de Rosa bij zich, ook heel mooi.

A vous Hilversoem

De razende Reporter

NA HET LEZEN VAN HET VERSLAG KRIJG IK DE INDRUK DAT HET TOCH ALWEER EEN ROMMELIGE RIT IS GEWEEST. WE MOETEN TOCH BETER PROBEREN OM, ZEKER ALS HET ZO'N GROTE GROEP IS, DE ZAAK BIJ ELKAAR TE HOUDEN.

Het hijgend Hert

EXTRA TRAININGEN

Voor deze donderdagmiddag 15 maart meldden zich 3 deelnemers. Hub, John en Annie hebben de route van komende zaterdag voorgereden. In een lekker tempo, onder een heerlijk zonnetje, werden de kilometers afgelegd. Bij de beklimningen was het natuurlijk Annie die steeds als eerste bovenkwam, maar door het vele trainen heeft ze al een geweldige conditie. Komende zaterdag zal er geducht rekening met haar gehouden dienen te worden.

HET HIJGEND HERT

18-3-2012, S.O.S. (Suist On Sunday)

Na het sterke begin vorige zondag met 5 mensen, vandaag een kleiner groepje: Fred, Roger en Annie wilden de zondagmorgen wederom als extra trainingsdag gebruiken. Jo moest vanwege een studieschuld verstek laten gaan. Met de rit van zaterdag nog goed voelbaar in de benen werd met de wind in de rug vertrokken richting Meinweg. Gaandeweg kwamen de benen goed los en al snel suisten we met een lekker tempo via Berg en de Melicker Oo naar Herkenbosch. Vanuit hier werd de Meinweg snel genomen en Duitsland binnengefietst. Niet gehinderd door een route en met wat zoekwerk over onbekende stukje weg een flinke lus gemaakt. Uiteindelijk werd de grens weer bij Vlodrop overgestoken. Vanaf hier werd het vervolgens zwaar: vlodrop-paarlo-berg-montfort hield lange stukken in met de wind bijna pal van voren. Toch is er door eenieder hard gewerkt, waardoor ook nu de meters onder de wielen door vlogen. Bij terugkomst in Sint Joost, na een kleine 65 km rond de klok van 12:15, konden we dan ook moe maar voldaan afscheid van elkaar nemen, wetend dat arbeid zoals deze je vast en zeker sterker maakt. Vandaar, bij goed weer, volgende week weer! En wie weet, met een paar extra deelnemers.

Fred

ZATERDAG 24 MAART

DENNEBERG-ADSTEEG-SCHINVELD

Allereerst mijn welgemeende excuses voor de kritiek op de rit van vorige week. Het schijnt dat er helemaal geen problemen waren. Wel waren er enkele kleine misverstanden over de route, maar voor de rest werd er zeer netjes gereden.

Op deze zaterdag, 24 maart, stonden er alweer 19 rijders klaar om half twee. Het gaat werkelijk voortreffelijk met SUIST de laatste tijd. Natuurlijk speelt het uitstekende weer ons in de kaart, maar de rijders moeten wel komen. Alweer een nieuweling aan het vertrek. Stan Kraut uit Maaseik hoorde de enthousiaste verhalen van Leon en wilde het ook eens proberen. Hij kon gemakkelijk volgen en zonder problemen heeft hij de rit uitgereden. John en Hub namen bij het vertrek de kop en bepaalden het tempo op, zoals afgesproken, op 30 km. p/u. Er werd netjes afgelost en het peloton ging, onder een lekker zonnetje, in een mooi tempo zuidwaarts. Natuurlijk werd er, omdat iedereen gezellig zat te kletsen, iets aan de snelheid gedaan en met een gangetje van rond de 32 gingen we verder. In Berg a.d. Maas pikten we Jo v. Pol op en in gesloten formatie waren we in een zucht in Elsloo gearriveerd, waar Cor lek reed op de weg langs het kanaal. Er waren eventjes wat problemen met het steken van het achterwiel, maar onze nieuwe mecanieker, Jo loste dit zeer professioneel op. De Denneberg zorgde voor de schifting in het peloton, waarbij de bus, John en zijn metgezellen, rustig naar boven reden. Boven werd door de klimgeiten natuurlijk gewacht en zo konden we verder in gesloten formatie. De Adsteeg werd spoedig bereikt en hier hetzelfde beeld, maar toen de bus boven kwam bleken de toppers niet te wachten, maar langzaam door te rijden. Hierdoor moesten de mindere goden de gaskraan flink opendraaien, want zo'n gat rijd je niet zomaar dicht. Toch kwam alles weer bij elkaar en zo denderden we richting Oirsbeek, waar we de Beukeberg voor de wielen kregen. Hier hetzelfde beeld, waarbij de bus toch wel op grote afstand werd gereden. Omdat er boven alweer niet werd gewacht, moest er een ploegentijdrit gereden worden om de aansluiting weer tot stand te brengen. Volgende keer is het misschien beter om boven aan de helling eventjes te wachten op de minderen, want zo moet er door deze mensen wel erg hard gereden worden om weer bij te komen. Nadat we Bingelrade gepasseerd waren, reed Jo v. Pol lek. Natuurlijk liet de andere Jo zich weer van zijn beste kant zien en zo was dit varkentje ook weer zeer snel gewassen. De neutrale weg werd in een mooi tempo gereden, waarna we vanuit Koningsbosch richting Sevriens toch eventjes het tempo opvoerden. Fer en Ton lieten er geen gras over groeien en mooi naast elkaar liep het tempo langzaam op, maar achter deze twee kleppers werd er geen krimp gegeven. Zo bereikten we mooi op tijd het Hingen, waar men zich neervlijde op het terras bij Stephanie en men liet zich de drankjes goed smaken. De rit verliep vlekkeloos. Er werd netjes doorgereden en goed rekening gehouden met de minderen. Als er nu boven op de hellingen nog beter wordt gewacht op de BUS, is het helemaal perfect. Hopelijk kan dit komende zaterdag, met de pittige rit naar Eckelrade, in de praktijk worden gebracht.

Het Hijgend Hert

25-3-2012, S.O.S. (Suist On Sunday)

Verzameld werd deze morgen wederom bij Fred voor de deur, deze keer met 6 fietsers: Annie, Jo, John, Jos B., Roger en Fred. Jules had ook nog mee willen gaan, maar door een defect aan de fiets, op het laatste moment opgetreden, ging dit helaas niet door. Na ff snel de rit-mogelijkheden geëvalueerd te hebben, werd besloten om een rondje over het Belsj te maken: een ritje van ca 65 km door de bossen. Voortvarend werd er gestart en via Roosteren werd Maaseik al snel bereikt. Vanaf hier door een aantal dorpjes gekomen, waarvan ik de namen nooit kan onthouden, maar wat een perfecte route om op een mooie zondagmorgen te fietsen. Behoudens een enkele tegenligger, kilometers kunnen karren zonder verkeer, over goed erbij liggende kleine weggetjes en fietspaden door de bossen en de weilanden: wat wil een fietser nog meer. Met een tempo, voor iedereen goed te

behappen, uiteindelijk via Rotem, Elen en Heppeneert weer terug richting Maaseik. In Roosteren de laatste helling over het kanaal geslecht, met een hoorbaar diepe zucht van achteruit, waarna via Ophoven terug naar Echt werd gekoerst. Terug op het Hingen deelde het groepje zich op en werd koers gezet richting de welverdiende middagmalen. Ongetwijfeld volgende week weer!

Fred

ZATERDAG 31 MAART

GEULHEMERBERG-FROMBERG-ELKENRADE

Ondanks het koude weer, wat een verschil met de voorgaande week, stonden er maar liefst 16 rijders klaar voor de eerste langere rit van dit officiële seizoen. Hierbij weer een nieuweling, Kees Pistorius uit Oosterhout, een vriend van Roger die ook de Alp d'Huzes gaat fietsen en hier wat klimervaring komt opdoen. In het bekende rustige tempo werd door John en Hub weer de kop genomen. De aflossingen verliepen uitstekend en het tempo werd warempel niet opgevoerd, zodat iedereen prima kon volgen. Zo bereikten we zonder problemen de eerste hellingen en, hoe is het toch mogelijk, ook hier werd er boven netjes gewacht op de bus. John wist natuurlijk hoe de route er uit zou zien en hij reed daarom zoals gewoonlijk op reserve. In Berg en Terblijt kwam ineens Wil v.d. Borgh aansluiten. Hij was alleen gaan fietsen, maar omdat hij er nu toch bij was, bleef hij meerijden tot in Walem, waarna hij afboog richting Klimmen. Het ging prima in de groep en hopelijk zullen we hem nu weer wat vaker aan het vertrek zien. Omdat er enkele andere rijders waren die ook het tempo van John aanhielden, was de bus dit keer wat groter van formaat. Het klapstuk was bewaard tot het einde, want de laatste helling die op het programma stond was de klim naar Elkenrade. Een smerig ding waar het kleine verzet beslist nodig is. Henrie haalde hier weer eens een rare stunt uit. Omdat het vandaag niet zo best ging, zat hij op een gegeven moment helemaal links van de weg. Een fietser die met een rotvaart naar beneden kwam, kon hem maar ternauwernood ontwijken. Een pittige scheldkanonnade volgde, maar gelukkig liep alles met een sisser af. Zo begon de terugweg met de wind op kop. In gesloten formatie werden de kilometers onder de wielen doorgedraaid, waarbij we bij het oversteken van de grote weg bij de Naanhof toch wel wat rommelig te werk gingen. Overal stonden rijders en zo verbrokkelde de groep. Slachtoffer hiervan was Hub, die als laatste overstak en daardoor de aansluiting miste. Gelukkig werd dit in Hommert opgemerkt en werd er gewacht. De overige kilometers werden weer in een aangepast tempo verreden, maar op de Slek dachten Johan en Henk dat ze een afkorting moesten nemen. Dit werd onmiddellijk afgestraft, want met een geweldig gesis stond Johan lek. De weg was blijkbaar niet zo goed. Natuurlijk werd dit varkentje ook snel gewassen, waarna de resterende kilometers rustig werden afmaakt. De rit was iets korter dan gepland. In totaal kwamen we uit op 105 km., maar door de pittige hellingen was dit zo vroeg in het seizoen geen bezwaar. Na afloop ging een delegatie door naar Paula, waar we onder het genot van warme chocomel en lekkere koffie al weer snel op temperatuur waren. Of er deelnemers waren voor de middagrit is niet bekend. Wel zou er om half twee een rijder zijn gesignaleerd. Of dit John Bloemer was is niet helemaal duidelijk. Als er mensen zijn die een middagrit hebben gereden, horen we dat graag.

Het Hijgend Hert

ZATERDAG 31 MAART

VERSLAG VAN DE MIDDAGRIT VAN 31 MAART

Omdat er 's morgens zo'n geweldige opkomst was, bleven er voor de middagrit niet zoveel rijders over. Er was maar één dappere die het aandurfde. John Bloemer stond daarom rond half twee moederziel alleen op het Hingen. De route over Brunsummerheide was voor hem totaal onbekend. Daarom besloot hij maar een alternatieve route te rijden, maar hij heeft er wel voor gezorgd dat hij de 75 km. volmaakte. Dat is pas karakter tonen, zo moet het. Deze rit is netjes verwerkt in de tabellen, zodat het toch niet voor niets is geweest.

ZATERDAG 31 MAART

ETENTJE BIJ DE ITALIAAN

Een nieuw punt op het programma van SUIST. In de wintertijd werd het idee geopperd om een keer samen met de partners te gaan eten. 6 ridders gaven zich hiervoor op, zodat we deze zaterdagavond met 12 personen zijn gaan eten bij de Italiaan in Echt. De partners van Henk, Fred, Har, Annie, Hub en John waren ook van de partij. Hierdoor konden deze mensen ook eens kennis maken met de mensen waar ze zulke verhalen over horen. In een gezellige sfeer werd er genoten van een heerlijke maaltijd. De fietsers natuurlijk aan de pasta, maar de stukken vlees, vis en de pizza's werden niet vergeten. Onder het genot van een glaasje wijn kwamen de verhalen weer los. Ook de partners conserveerden er lustig op los. Na een heerlijk dessert kwam er nu ook weer een eind aan deze geslaagde activiteit. Iedereen was heel enthousiast en er werd meteen besloten dat dit een vervolg dient te krijgen. Voor het volgend jaar zal het zeer zeker weer op het programma komen te staan. In de groep zal dit zeer zeker weer ter sprake komen en een volgende keer zullen we wat eerder de datum vaststellen, zodat de mensen, die nu andere afspraken hadden, ook mee kunnen gaan.

Het Hijgend Hert

ZONDAG 1 APRIL

S.O.S. (Suist On Sunday)

En jawel, het zondagmorgen initiatief houdt stand. Weliswaar nog steeds maar 4 Suisters die het ook na een zware rit op zaterdag heerlijk vinden om een ritje te maken om de benen los te fietsen. Annie, Roger, Fred en Jo (met een pijnlijke rug) namen met dit mooie weer de gelegenheid te baat om een rondje rond Remunj te maken. Via Montfort, St. O'berg, De Oo en Herkenbosch werd het industriegebied nabij de Rockwool gepasseerd. Vanuit hier via een lang bospad richting Asenray gekoerst, waarna Boukoul de volgende wereldplaats was die werd aangedaan. Aan de rand van het dorp hadden ze wel heel grote konijnen in een wei lopen; wat langer nadenken leverde echter een andere conclusie: gezien de tijd van het jaar houden we het er maar op dat het zich hier handelt om reserve paashazen. Gezien de grote buidels (=eiertassen) is er bijna geen andere mogelijkheid. Vervolgens koers richting Swalmen alwaar werkzaamheden aan de grote wegen ons noodzaakten de beste weg te vragen richting Leeuwen. Eenmaal op koers via Leeuwen en over het industrieterrein rond Sappi naar Roermond.

De gekte rond het Outlet, waar alleen maar witte kentekenplaten waarneembaar zijn, hoofdschuddend voorbij gereden naar de Maasbrug. Vervolgens via Horn en Beegden naar Heel, waar het eerste plan was om via de stuw terug te rijden. Gezien het km tellertje echter nog te weinig aangaf werd besloten om vanuit Heel de watervlaktes van de WML te ronden en via Heelderpeel Grathem aan te doen, en dan via Panheel, Wessem, Maasbracht en Berkelaar naar Echt te fietsen. Alhier werd Annie voor de deur afgezet en bedankt voor de samenwerking die vandaag wederom super was: teamspirit word tijdens deze ritten met hoofdletters geschreven. Roger sloeg op het Hingen af naar huis, waarna de Sint Joostenaren aan de beurt waren. Bij thuis komt wederom 65 km bijgeschreven, en toch lekker op tijd thuis.

Volgende week bij goed weer vast en zeker weer, en wie weet, met een paar man extra!

Fred

MAANDAG 2 APRIL

S.V.P. (Suist voor Pensionadas)

Alweer een nieuwe ontwikkeling bij wielclub SUIST. Na het zeer succesvolle initiatief van S.O.S. (Suist op Zondag), waarvan druk gebruik wordt gemaakt, hebben enkele ouderen, die met pensioen zijn of in de VUT zitten, het plan opgevat om op maandag samen een langere rit te maken. Gedacht wordt hierbij aan ritten van rond de 100 km., waarbij in een aan de leeftijd aangepast tempo wordt gereden.

Voor maandag 2 april werd de rit naar de Hallambay uitgekozen. Omdat de drie deelnemers aan deze

eerste S.V.P- rit, Hub v. Eck, Har Fijen en John Vergoossen, om verschillende redenen niet mee konden rijden met de officiële rit, besloten ze toch om ter nagedachtenis aan Wim Bogie, de Buffel, deze rit te gaan rijden. Om 10 uur werd verzameld bij John en in een koud weertje begonnen ze aan deze trip. Omdat er toch wel wat wind stond, werd er netjes achter elkaar gereden en werd kop over kop afgelost. In een rustig tempo, waarbij het gelukkig steeds warmer werd, naderden ze de beruchte Hallambay. Ieder in zijn eigen tempo beklom deze kuitenbijter en boven werd weer mooi gehegroepeerd. Toen via een nieuw weggetje naar Maastricht, waar de heren het zich permitteerden om neer te strijken op het Vrijthof. Hier werd genoten van een lekker kopje koffie en een heerlijk stuk vlaai. Dat is pas genieten. Met tegenzin werd na een tijdje de rit weer hervat, want in het zonnetje was het heerlijk. Toch moesten we weer naar huis. Met de wind in de rug werd het tempo iets opgeschroefd, waarbij het opviel dat Har, die zogenaamd bijna niet had getraind, steeds beter begon te rijden. Hij moest zelfs verschillende keren gewaarschuwd worden dat het toch wel wat hard ging. Verklaarbaar, want zijn tellertje was hij verloren, zodat hij niet wist hoe hard hij reed. Zo bereikten we alweer zonder moeite Echt, waar iedereen beaamde dat er heerlijk was gefietst. Dit staat vanaf nu iedere maandag op het programma, behalve als er een officiële SUIST-tocht gereden wordt. Dus over twee weken zijn we weer van de partij. Het vertrek is bij John, Kasteelweg 36, en er zal steeds rond de 100 km. gereden gaan worden. Als er mensen zijn die ook mee willen rijden, zijn ze natuurlijk van harte welkom. Het is beslist niet noodzakelijk dat men de pensioenleeftijd al heeft bereikt, maar het tempo zal wel aangepast worden aan deze oude knarren.

De Pensionadas

DONDERDAG 5 APRIL

BRAUNSRATH

Bij deze eerste donderdagavondrit waren 13 rijders present, maar wat was het koud. Een heel verschil met de maand maart, toen we verschillende keren in korte broek hebben kunnen rijden. Maar de winter is nog niet voorbij, zullen we maar zeggen. Voor aanvang van de rit waren er allerlei jaloerse opmerkingen over de rit die de PENSIONADAS op maandag hadden gemaakt. Verschillende mensen gaven al aan om de volgende keer, 16 april, ook van de partij te zijn. We zullen maar zeggen, hoe meer zielen hoe meer vreugd. Iedereen is van harte welkom. De rit van vandaag was maar 30 km. In het begin werd er netjes rond de 30 gereden, maar toen we Montfort voorbij waren begonnen de grote mannen er voor flink aan te trekken. John deed wat hij voor het seizoen had gezegd en besloot een gat te laten vallen. Enkelen bleven vooraan doorrijden, maar het merendeel bleef netjes achter John hangen. Roger maakte nog de sprong naar voren en nadat Annie eventjes was gaan vragen wat de bedoeling was werd besloten dat de 5 snelle jongens door zouden rijden. Een juiste beslissing, want zo konden zij eens lekker knallen. De bedaarde groep van 8 bleef rond de 30 p/u doorrijden en bereikte zonder problemen weer het Hingen. Dat het geen slakkengangetje was geweest mag blijken uit het gemiddelde van 29,5. Wat de snelle jongens hebben gereden zullen we nog wel horen. Als we in het vervolg op de donderdagavond steeds zo blijven rijden, kan iedereen zijn keuze vooraf maken en heeft iedereen het naar zijn zin, dus volgens mij moeten we dit voortaan steeds zo oplossen.

Het Hijgend Hert

Zaterdag 7 april

Koud maar droog en dus waren de heren en dame in winterse kledij aan het appél verschenen. Geen John, afspraken met oude kameraden uit dienst. Fred had de route en Jo had wel een idee hoe deze route liep. In Montfort kwamen we de lopers van de Kennedymars tegen. "We" waren vandaag Henk, Roger, Annie en Peter, Har V, Ton, Jo, Fred dus, Fer Naus met twee kompanen, eentje op een Orbea en de ander is bij de vlaaietoch ook gesignaleerd, John Bloemer, Johan en Paul. In Montfort nam Jo een afslag te vroeg. Dit zorgde voor een extra rondje door Montfort maar daarna werd de route bij de horens gevat. Het eerste stuk met de wind in het voordeel en daarom met een ampetante vaart richting Straeten. Soms even temporiseren omdat sommigen toch een gaatje moesten laten. Via Blauen Stein de lus door Uterath, Randerath enz. Het ging goed, John werd goed geïnstrueerd om in de buik van het peloton te rijden want daar waait het niet. Na Suggesterath draaiden we terug met de wind vol op de neus. Iedereen was inmiddels goed warmgedraaid waardoor het tempo onveranderd stevig bleef. Even voor Saeffelen kwamen er problemen met de Orbea. De body wilde niet meer goed

draaien waardoor de ketting schijnbaar vast sloeg. Fer Naus en zijn kompanen bleven na overleg achter om samen in een aangepast tempo huiswaarts te keren. Het restant van de rit leverde voor ons geen problemen meer op. Alleen moest er even gelift worden om John weer in de groep terug te laten keren maar dat was het dan ook. Bij Stefannie evalueerden Roger, Har, Fred, John en Jo nog even onder het genot van een lekker drankje. Daarna was het schluss. Maandag.....?

A vous Hilversoem

De Razende reporter

Hallo Suisters,

Hierbij een verslagje van Luik-Bastenaken-Luik voor de website van suist.

Het idee ontstond al enkele maanden geleden en nu was het zover. De volledige versie van Liège-Bastogne-Liège, oftewel la Doyenne: de oudste en in mijn ogen mooiste klassieker. De profs rijden op de dag erna 257 km, maar de tourversie telt nog 14 kilometer extra om bij de startplaats te geraken. We hebben het geweten. Tom M. en Ralph B. pikten mij om 5.30 uur op en de fiets werd ingeladen. De regen kwam toen al met bakken uit de lucht vallen. Het is die dag nooit langer dan een uur droog geweest. Met af en toe een traktatie op een hagelbui. De eerste 108 km tot Bastogne staat als redelijk gemakkelijk te boek. Maar het blijft op en neer gaan en met de wind pal op de neus toch geen gemakkelijke opgave. Vanaf het zuidelijkste punt stond de wind gunstiger en vanaf Côte de Wanne begint het echte werk. De Côte de Stockeu was voor mij nieuw, is 2.300 meter lang met een stijgingspercentage van gemiddeld 10% (max 21%). De Côte de la Redoute is een bekende kuitenbijter en dan heb je er al 230 km. opzitten. Langs de Redoute staan vele caravans en opgebouwde feesttenten van de Walen om hun plaatselijke held Phillippe Gilbert aan te moedigen. Het beste is er dan wel van af en wij voelen rug, lies en benen. Gelukkig geen panne of hongerklop, dus we malen maar door. Een extraatje in de route is de laatste jaren de Côte de la Roche aux Faucons. Steil en als je boven bent, gaat het na een korte afdaling nog een paar kilometer door. Tot slot door het centrum van Luik de Saint-Nicolas op en we kunnen afstevenen op de finish in Ans. De zware tocht hebben we volbracht en we kunnen de dag erna van de inspanningen herstellen tijdens het échte werk van de profs.

Michel

MAANDAG 9 APRIL

MAAS PEEL ROUTE

9 Maart Paasmaandag Halve Maas Peel Route,

8.00 uur vertrek bij Café 't Hingen waar slechts drie ploegen aan de start verschenen voor de overvalste paasmaandagklassieker "de Maas Peel Route", beter bekend als "een deel door de Peel". Michel Smoorenberg nam de honneurs waar voor Gebrook, Har van de Vorst vertegenwoordigde Sint Joost en Johan Vergoossen nam deel namens het Hingen. Van de overige gehuchten en krochten waar geen deelnemers te bekennen. Om de legendarische woorden van ene Jo uit Sint Joost nogmaals te herhalen en om in de paasstemming te blijven; "Rennradfahren ist nichts für weiche Eier".

Snel ging het met de wind mee richting Laak, Stevensweert, Brach en Heel, met windkracht 5 in je rug loopt het best lekker en kost fietsen weining inspanning. Via Buggenum naar Neer was ook geen probleem, dat kwam pas op het keerpunt in Helden, daar draaiden we tegen de wind in terug richting de meet. Windkracht 5 met slechts 3 rijders is toch wel pittig, zeker als je nog last hebt van paasbrunchbenen. Omstreeks 11 uur kwamen we weer aan op het Hingen met exact 87 km op de teller, doorweekte kleding, steenkoude voeten, en helaas weiche eier. Maar na een heel heet lekker badje is dat van die weiche eier toch nog goed gekomen.

Johan V. Alias de Hakkelaar, Look who's riding,

Waar was iedereen op deze mooie maandagmorgen?? Aan de start stonden 3 dapperen, te weten Johan, Michel en H.v.d.V.

Vol goede moed vertrokken we onder regenachtige omstandigheden. We zouden de route zo ver mogelijk volgen maar gezien de weersomstandigheden en de tegenwind besloten we de route te volgen tot Helden.

Hier zijn we afgedraaid richting Roggel, Heythuysen, Baexem en via Heel, Sint Joost naar huis. We zullen maar zeggen dat we lekker gefietst hebben(kletsnat en helemaal onder de modder). In totaal hadden we 85 km afgelegd.

Jammer dat het vandaag zo nat en koud was. De volgende keer beter.

Moe maar voldaan. Heel goed gewerkt, heren.

De reserve reporter uit Sint Joost.

DONDERDAG 12 APRIL

PUTBROEK-SUSTEREN

Gelukkig kunnen we op buienradar vertrouwen. Nadat het 's middags enkele keren behoorlijk had geplensd, gaf buienradar aan dat het 's avonds droog zou blijven. Ondanks de zwarte, dreigende lucht waren er toch 11 dapperen die het aandurfd en om te gaan fietsen. Of ze zich de woorden van Johan hebben aangetrokken, wie weet. Zoals de vorige week democratisch besloten werd er dit keer weer gestart in twee groepen. De snelle jongens, Chis, Fred, Roger en Fer, begonnen meteen in een pittig tempo en waren al snel uit het zicht verdwenen. Cor, die niet op de hoogte was van de afspraak van vorige week, ging in het begin ook mee, maar toen hij zag dat er twee groepen waren, liet hij zich wijselijk terugzakken. Ook Jo en Ton besloten om dit keer met de "rustige" groep mee te rijden, die verder bestond uit, Annie, Har Valkenburg, Lex en John. In het vooraf afgesproken tempo van rond de 30 km. p/u ging het zeer soepel richting Koningsbosch. Alleen als Ton op kop kwam, moest er eventjes gewaarschuwd worden, want hij heeft geen tellertje meer en weet zodoende niet hoe hard hij

rijdt. Toch maar een paar euro investeren, Ton. Iedereen deed mee aan de aflossingen, wat toch wel een lekker gevoel geeft. Ook kan er onderweg nog wat gebabbeld worden, zodat er een gezellig sfeertje was. Zo werd ook het idee geopperd om de rit van afgelopen maandag, die door het slechte weer niet is doorgegaan, te verrijden op een andere dag. Het voorstel was om dit op Pinkstermaandag, 28 mei, te doen i.p.v. de rit naar Horst. Als er dan mensen zijn die het toch te ver vinden, want op zaterdag is er ook de rit in Bilzen, kan natuurlijk in Horst worden ingekort. In een lekker tempo werd de rit zonder problemen afgelegd, waarbij we net als vorige week weer uitkwamen op een mooi gemiddelde van net onder de 30 km. p/u. Als we dit op de donderdagavond zo vol weten te houden, blijft voor iedereen het plezier in het fietsen voorop staan, wat toch wel de bedoeling van SUIST is.

Het Hijgend Hert

Verslag van de "snelle" groep

Een paar opmerkingen vooraf aan het verslagje:

naar mijn weten het tweede seizoen dat aan het begin van het seizoen geprobeerd wordt om in elk geval op de donderdagavond in twee groepen te rijden. Zoals John al de vorige keer opmerkte: de snellere rijders kunnen zo lekker knallen, terwijl degenen die iets rustiger willen rijden ook lekker kunnen rijden.

Eindelijk datgene waar allang over wordt gezeverd daadwerkelijk ingevuld. Wat schetst echter mijn verbazing: in de tweede rit zijn er maar vier rijders voor de snelle groep, waarvan er een zich vanwege een opspelende maag helaas moet laten terugzakken. Waarom er niet meer rijders meegaan is me een raadsel; het potentieel zou er toch moeten zijn!

Wat me stoorde voor vertrek, is dat verschillende mensen zich wel erg nadrukkelijk bemoeien met wie in welke groep gaat fietsen, en als de groep vertrekt er termen als gekken gebruikt worden. Waarom? Iedereen is toch in staat om voor zichzelf de keuze te maken?! En laat svp daarbij ieder in zijn waarde, zonder daarbij dergelijke termen te bezigen.

Enfin, met zijn vijven vertrokken, Chris, Roger, Fer, Cor en Fred. Cor die in het Kranenbroek achterom kijkt, "schrikt" en zich direct laat zakken. Hierna met z'n vieren doorgereden naar Montfort en Putbroek. Halverwege Putbroek is Fer vanwege maagzuur dat niet op z'n plaats bleef afgezakt. Vervolgens niet via Maria-hoop maar via de neutrale weg naar Koningsbosch gereden. Via 't Hoebeke (herkenbaar voor de Koningsboschenaren, die een meerderheid vormden vandaag in deze groep) en de Majoorweg achterlangs naar Ilbrink, Susteren en Dieteren gereden. Omdat het wel lekker ging een klein extra lusje eraan geplakt: niet via de Doort maar via Ophoven en de Bellekesweg naar Echt teruggereden. Hier Chris bedankt en door naar het Hingen. Roger is hier afgebogen en Fred hoefde van hieruit ook niet meer ver.

Bij aankomst gaf het tellertje aan dat we ongeveer 38km hadden afgelegd met een snelheid van ongeveer 34km/h. Dit zonder onderling commentaar.

Groet, en de volgende keer hopelijk meer rijders!

Fred

Naschrift:

Ik ben het volkomen eens met Fred, iedereen moet voor zichzelf uitmaken met welke groep hij wil rijden. Het moet niet zo zijn dat er mensen op aangekeken worden als ze met een bepaalde groep mee willen gaan. Dus in het vervolg, beslis in welke groep je wilt rijden en voor iedereen, veel plezier, dat moet toch voorop staan.

John

Zaterdag 14 april

Maaseik-de weerd- Effeld

Aan de start waren geen 12 renners maar slechts 7 renners.

Maar omdat het zo snel ging, kan ik me voorstellen dat men het niet goed gezien heeft.

Michel-Kris-Har F.- John B.- Henri- Paul - en Ton

80 km. was de rit waarvan ik al om 16.00 terug was in Susteren en geheel volgens het boekje is verreden.

Met nog een lekke band van John B., een fikse regenbui en een behoorlijke wind en Har F. die zich nog de berm in reed maar zich prima wist te corrigeren.

Deze snelle rit kwam tot stand door Michel want hij had toch vandaag superbeneden, gevolgd door Kris. Alle anderen hadden op kop niks te zoeken en waren blij als ze het wiel konden houden.

Lekker gefietst.

Gr.Ton.

Zaterdag 14 april, Amstel Gold Race

Henk, Roger met companen Kees en ik meen Martijn, Annie en Peter, Johan, Fred en Jo tekenden de presentielijst voor de "Amstel", de opkomst was aan de magere kant, we maken ons oprecht zorgen voor de komende langere tochten zoals Nideggen en La Redoute. Hoe moet dat dan goedkomen, als op deze relatief makkelijke tocht al zo weinig volk afkomt. Diegenen die er wel waren, genoten in elk geval van een prachtige morgen, wel een beetje fris maar verder zonovergoten en op de heenweg nauwelijks wind. In Born werden de bordjes gevolgd en daarna werd met de route aangevangen. We waren er vroeg bij en de verkeerregelaars moesten bijkans nog gewekt worden. Hoe later het werd, hoe drukker het toch werd maar de route was nog niet zwaar dus het genieten ging verder. Na de lange Raarberg werd het Peter toch te veel en nadat hij het nog een poosje had geprobeerd, besloot hij in zijn eigen tempo verder te gaan. Annie bleef ook in het achterland waardoor we nog met zijn zessen waren want Johan was inmiddels afgedraaid vanwege schutterijperikelen. We naderden via Kunrade de finale met Fromberg, Sibbergrubbe en Cauberg. Het was er gelukkig nog totaal niet druk waardoor we zelfs de Cauberg konden fietsen. Kees en Jo kwamen onder luid applaus juichend met de handen los over de meet, begeleid door een korzelige speaker die ons als zwartrijders om liet roepen. Voor straf noemde hij onze namen niet, riep hij nog, maar dat lijkt me ook lastig als je onze namen niet kent. Wij vonden het in elk geval prachtig en schuddebuikend vervolgden we onze weg naar Brakkeberg en Fromberg. Daarna werd de wind een vervelende tegenstander, net als de kilometers overigens. Via Bunde naar Geulle waar Martijn een bocht in het fietspad miste en pardoes rechtdoor het gras inreed. Roger bleef maar gaan en richting Urmond moest Jo na een paar tempoversnellingen van Roger een klein gaatje laten. Jo had al rugklachten en durfde niet aan te zetten, waardoor de achterstand groter werd. Voorin werd echter getemporiseerd en eenmaal aangesloten waren die grappen gelukkig verleden tijd. De resterende bruggen deden aanmerkelijk meer pijn dan anders maar na de col du Canal was het leed geleden. Op de Echterstraat kwamen we de middaggroep nog tegen met daarin enkelen die vorig seizoen nog het hardste riepen om naar de Redoute te gaan. Nogmaals, dan is het verstandig om de lange tochten die zich aandienen ook mee te fietsen. Roger en zijn companen draaiden af en de andere drie namen bij Steffanie enkele versnaperingen tot zich en dat terwijl ze voldaan terugkeken op een zeer geslaagde Amstel met zo'n 153 km op de teller.

A Vous Hilversoem

De Razende Reporter

15-04-2012, S.O.S. (Suist On Sunday)

Nadat Fred Jo op zaterdag overtuigd had van het nut van uitrijden op zondagochtend, hetgeen overigens weinig overtuigingskracht kostte, waren er alvast twee deelnemers. Wat rond-telefoneren had tot slot als resultaat dat om 10 uur John, Jo, Har V., Annie en Fred gereed stonden voor vertrek;

vaste deelnemer Roger had afspraken staan met de AlpuZesgangers, en werd later op de dag nog fietsend gesignaleerd.

Met de zware tocht van zaterdag in de benen werd gezocht naar een tochtje om lekker uit te fietsen: daarom werd richting Stramproy en Ittervoort koers gezet. Vanwege het weer werd het echter allerminst makkelijk fietsen: tot Leveroy was het best knokken tegen de wind. Ook de temperatuur blijft veel te laag en in combinatie met de wind blijft het best guur. Door goede samenwerking werd echter ook de klus van vandaag geklaard en vanaf het moment dat we richting Baexem draaiden kregen we de wind in de rug en konden we dan eindelijk een beetje de benen los draaien. Na nog een extra rondje over Heel en de stuw naar Linne, werd via de Bracht-Beek Sint Joost weer bereikt. 3 Man draaiden hier af en Annie en John fietsten door naar Echt resp. Hingen. Wederom na een kleine 65 km, werd om 12:15 de vlag gestreken en konden we ons gereed maken voor het bekijken van de AGR.

Fred

MAANDAG 16 APRIL

S.V.P. (Suist voor Pensionadas)

De Pensionadas zoeken het hogerop.

Op deze zonnige, maar wel koude maandag werd de tweede rit van de Pensionadas verreden. Jammer genoeg kon Hub er niet bij zijn, want hij moet het een tijdje rustig aan doen. Wel was er dit keer John Bloemer, die het verslag van de eerste rit had gelezen en toen dacht hij: "Dat is ook iets voor mij". Zodoende waren we weer met drie, John, John en Har. Zoals afgesproken zou de rit naar het Drielandpunt in Vaals gaan. Met de wind in de rug werd er koers gezet naar het Zuiden. In Susteren kwamen we al een andere Suister tegen. Henk Swillens, die schijnbaar erg vroeg uit de veren was, want hij was al op de terugweg. Goed samenwerkend werd er in een aangenaam tempo gereden en zodoende waren we snel in Valkenburg. De weinige klimmetjes werden in een aangepast tempo met z'n drieën bij elkaar genomen en lekker ontspannen bereikten we Mechelen. Hier begon het zwaardere werk voor vandaag. De klim naar Vijlen en daarna de uitsmijter van deze dag, de Vaalserberg. Ieder in zijn eigen tempo naar boven en toen bij het Drielandpunt een groepsfoto laten maken als bewijs dat we er echt zijn geweest. Bij de Bokkerijder gingen we vlug naar binnen voor een heerlijk kannetje koffie en de overheerlijke vlaai. Hier hebben we maar geen foto meer van gemaakt, want dat zou voor sommigen te aanstekelijk gaan werken. Na deze welverdiende pauze begonnen we aan de terugweg. Nu met de wind op kop, maar gelukkig liep het merendeels naar beneden. Zo daalden we snel af naar Valkenburg en zo door naar Sittard, waar we zowaar nog een Suister op de fiets tegenkwamen. Jan Sevriens in zijn eentje op weg naar het Zuiden. Zou hij zich in de tijd hebben vergist? Har en John Bloemer hadden nog genoeg over en met z'n tweeën hielden ze er lekker de gang in, zodat we ruim voorliggend op het tijdschema weer aankwamen op het Hingen. In totaal ruim 900 hoogtemeters, dus beslist geen gemakkelijk tripje, maar zo fietsend was het weer een geweldige dag, lekker gefietst en heerlijk genoten. Zo is fietsen echt een genot. Jammer genoeg zullen er de komende weken geen ritten gepland worden voor de Pensionadas. Komend weekeinde staat er zowel op zaterdag als op zondag een rit op het programma en drie dagen achter elkaar is wel wat veel voor de oudjes. De week erna staat Luxemburg op het programma met ook weer verschillende ritten gepland in het weekend. Op 7 mei zijn er enkele verjaardagen te vieren, zodat men ook niet kan. De volgende rit wordt dus maandag 14 mei. De routecommissie is volop aan het werk om ook voor deze dag weer een leuke rit te plannen, dus als je mee wilt rijden met dit selecte gezelschap, houdt dan de website in de gaten voor de juiste vertrektijd en de geplande route.

De Pensionadas

DONDERDAG 19 APRIL

PAARLO-PUTBROEK

Gelukkig wordt het weer alweer een ietsje beter, maar om nu meteen zoals Jack met de korte broek te komen, is toch nog wel wat voorbarig. Alweer 17 deelnemers deze keer. Vanuit Montfort weer twee oudgedienden die voor de eerste keer dit seizoen present waren. Geert en Dominique Jacobs hadden besloten om het alweer eens te proberen. Geert zag er geweldig uit na de flinke klap die hij het vorig jaar had gemaakt. De doktoren hebben een kunststukje uitgehaald, mooi zo. Fer Naus had voor de start een moeilijk dilemma. Moest hij met de snelle groep meegaan, met de kans op alweer een opspelende maag, of moest hij kiezen voor de langzamere groep, waardoor hij wel wat later thuis zou zijn? Hij had thuis namelijk enkele Bossche Bollen liggen en die wilde hij toch wel graag verorberen. Met een opspelende maag smaakt dat niet, maar als hij te lang wegbleef waren ze misschien wel al opgepeuzeld door het thuisfront. Toch besloot hij voor de langzame groep te kiezen. De snelle jongens namen meteen het hazenpad, maar stoplichten en een iets andere route zorgden ervoor dat ze in Montfort opeens achter de anderen aanreden. Na netjes goedendag te hebben gezegd, reden ze langs en gingen er weer vandoor. Geert en Dominique wisten niet precies wat de bedoeling was en ze bleven eventjes bij de langzameren hangen. Toen ze erachter kwamen wat de bedoeling was maakten ze meteen de oversteek naar de snelle jongens. Fer had er toch niet zoveel vertrouwen in en hij bleef de hele rit op kop rijden. In een lekker tempo van net boven de 30 deed hij uitstekend werk. Om de beurt kwamen de anderen steeds naast hem rijden en zo werden de kilometers snel verwerkt. Op een gegeven moment misten we opeens Cor. Of hij het tempo niet heeft kunnen volgen of dat er iets anders aan de hand was, we weten het niet. Toch niet zo netjes, want het is de bedoeling dat we niemand uit het oog verliezen. Omdat het zo lekker liep, werd er nog een lusje bijgeplakt zodat we op 45 km. uitkwamen. Op het Hingen kwamen we gelijktijdig aan met de snelle jongens, zodat die hoogstwaarschijnlijk ook wat extra kilometers hebben gemaakt. Fer snelde vlug huiswaarts en hopelijk waren de Bollen nog niet op.

Het Hijgend Hert

Nogmaals Paarlo Putbroek

De deelnemers die deze rit sneller wilden afleggen vertrokken ook als eersten richting Wilhelminalaan. In Echt werd de splitsing pas zichtbaar. Enkelen waagden nog de oversteek waarna dit groepje bestond uit Chris, Ton, Roger, Henrie, Geert, Dominique, Fred en Jo. In Maasbracht zijn we doorgereden tot aan de boerenbond en daar weer teruggereden om de brug over te steken naar Reigershorst. Op de brug kwamen we Cor al tegen die op achterstand reed van de andere groep die we voor ons uit zagen rijden. Wij hadden op dat stuk vanaf de boerenbond de wind op de neus gehad en met het pittige tempo zaten enkelen al naar adem te happen. Eenmaal aangehaakt bij de eerste groep kon men even recupereren en de manier van rijden tot dan toe doorspreken. Jo zat op dat moment redelijk stuk door het te hoge tempo en met name door de tempowisselingen. In Montfort hebben we de andere groep weer gepasseerd en zijn we in een vlak hoger tempo gaan rijden. Hierdoor was het voor iedereen plots goed te doen en misschien ook omdat sommigen wat langer nodig hebben om op toeren te komen (dit is echt zo). In Maria Hoop zagen we plotseling iemand in een Mulleners shirt rijden. We meenden Cor v/d varst te herkennen maar deze kwam niet aansluiten waarna we onze weg vervolgden. Het kan Cor geweest zijn aangezien hij bij de eerste groep inmiddels als vermist was opgegeven. Eendrachtig samenwerkend in een goed lopend treintje hebben we nog een lusje over Dieteren, Susteren en de Doort eraan vastgeplakt waarna op het Bovenste Eind in echt de vlag werd gestreken.

A Vous Hilversoem

De Razende Reporter

ZATERDAG 21 APRIL

MERKELBEEK

Aan het vertrek 4 matadores voor de route van Merkelbeek, Te weten Har Valkenburg, Paul Steskens, Roger Deckers en Chris Hannen, allen in regenjas, gelukkig geen " Weiche Eier".

Bij het vertrek werd de zonnaradar en de windrichting geraadpleegd, het was goed te zien tussen de buien door dook al stiekem de zon op.in goed overleg werd gekozen om zo snel mogelijk naar de Zevenheuvelenweg te rijden om geen natte fietskleden te krijgen, die richting was de bewolking ook het dunst.

Via Koningsbosch, neutrale weg en voor Brunssum, hier nam de wegkapitein (Roger) voor de gehele alternatieve route het heft in handen. We werden afgezet door Roger voor de Zevenheuvelenweg en ieder kon voor eigen kans gaan voor de punten. De punten werden als volgt verdeeld: 1 Roger, 2 Chris, 3 Paul, en heel verdienstelijk Har als nummer 4.

Nadat we allen boven gekomen waren van de inspanning werd aan de terugweg begonnen. hier kwamen we op bekend terrein van Roger. die loodste ons door het Duitse grensgebied, met geweldige wegen en jawel, met de waterzon fel in het gezicht. We reden langs de Awacs - vliegbasis en ik weet niet waar we geweest zijn, maar iedereen vond het een geweldige terugreis, in Haaren kwamen we pas op bekend terrein.

Via Echterbosch, Sevriens en in Peij, hier werd Paul nog bedankt voor het attente signaleren van de gevaren tijdens het fietsen, en op het Hingen ging ieder zijn eigen weg huiswaarts: fiets poetsen. Niemand had nog behoefte aan een afzakkertje bij Steffanie,.

Helaas jammer voor de thuisblijvers, mooi 75 km. afgelegd en bij thuiskomst opgedroogd door de lenteson.

Le Grand Plateau.

Tot kwart over een gewacht dat de regen en hagelbui voorbij was, op de fiets gesprongen en de groep tegenmeet.Via Susteren naar Dieteren door het tunneltje en zo richting Onderlangs tot Peusen.Helaas niemand gezien.

Ruikt dit niet naar wedstrijd vervalsing?

De eenzame fietser.

Gr.Ton

Van de redactie

Jammer, Ton, dat je de rest hebt gemist, maar als iedereen om half twee besluit om de route aan te passen, dan moet dat kunnen. Als tegemoetkoming zullen we jou opnemen in de presentielijst met de kilometers die de anderen ook hebben gemaakt.

ZONDAG 22 APRIL

KLIMMEN-MONSCHAU-KLIMMEN

Roger en Fred waren de geregistreerde Suistenaren die de 150 km variant van deze tocht als zwarte ridders gereden hebben.

De 1e keer voor ons deze variant, na al diverse keren de Banneux route gereden te hebben.

De route naar Monschau mag er zijn! Goed uitgepijld, voldoende verkeersregelaars en een mooi parcours.

Al snel na vertrek de Duitse grens overgestoken richting Aken. Dit is de enige plaatsnaam die naast Monschau is blijven hangen, want wat zijn er veel dorpjes daar. Enfin, de ene heuvel volgde de andere, en was het weer wat

vriendelijker geweest, dan was het waarlijk een prachtige tocht geweest. Nu was het bij tijd en wijle met temperaturen van ongeveer 8°C en een flinke wind guur. Gelukkig zijn we bijna helemaal van regen verstoken gebleven.

Naast vele pittige beklimmingen, genoten van lange stukken bos en kleine boerendorpjes. Na een kleine 60 km bij de splitsing van de routes, werden we het mooiste fietspad van Duitsland opgestuurd. Na een km of 8 door het bos werd langzaam koers gezet richting Monschau, en hier begon voor mijn beleving het zwaarste deel van de tocht. Na een opwarmertje van 16% (volgens de borden, eerst naar beneden en hierna direct omhoog, kwam iets later het hoogtepunt: over een lengte van ca 2 km onafgebroken met 13-14% omhoog. Links en rechts stapten deelnemers af, maar onze Suisters zijn een na een boven gekomen. Na elke helling moest Roger even wachten op Fred, maar dit werd (volgens mij) nooit echt lang. Bij stijgingen horen ook afdalingen, en deze was inderdaad welkom.

Van Monschau zelf hebben we niet al te veel gezien: aan de rand van het plaatsje werden we weer noordwaarts gestuurd op weg naar Klimmen.

Via een geweldig mooi berkenbos en via nog een hoop andere mooie uitzichten, en uiteraard alleen maar bergop en -af, werd gekoerst richting het duitstalige deel van België (Raeren, Eynatten) naar Gemmenich. Hier trapte Roger zijn ketting aan stukken. Uiteraard hadden we geen pons bij, waardoor we afhankelijk waren van de goede wil van fietsers die zo'n accessoire wel bij zich hadden, en ook nog wilden stoppen.

Uiteindelijk kwam er zo iemand langs en konden we ons technisch vernuft laten werken. Uitponsen gaat goed, maar dan weer in elkaar krijgen terwijl je zit te bibberen is een ander verhaal! Met de hulp van een tang van een behulpzame bewoner en de kettingpons lukte het uiteindelijk. Waren we net klaar stopte de service wagen. Deze vriendelijke en behulpzame mannen keken ons werk nog effe na, en hebben Roger aangeraden niet meer al te veel te schakelen. Hierna al snel de grens over en richting Klimmen. Via Nijswiller met het venijnige veldweggetje, en Eys naar Trintelen toe. Dan langs de heuvelrug waar ook een stukje Fromberg heet. Zouden we hier ook nog...

Nee hoor, voor we zover waren werden we als toetje nog de Vrakelerberg opgestuurd. Omdat dit op zich niet voldoende uitdaging biedt, werden we hier ook nog getrakteerd op een hagel/regenbui. Hierna was het leed geleden en kwam Klimmen in zicht en voor ons het einde aan deze zondag fietsen. Ruim 150 km, een uurtje of 6 1/2 werken op de fiets - maar volgend jaar weer!

Roger & Fred

Voor de versie van de 105 km. hadden Annie en John officieel ingeschreven. Netjes hun startkaarten opgehaald en toen op weg. In tegenstelling tot wat Fred en Roger vertellen, vonden Annie en John het eerste gedeelte van de tocht niet zo'n succes. Een behoorlijk gedeelte van de route was behoorlijk slecht, met gaten in het wegdek en veel rommel zoals zand en steentjes, zodat er erg veel rijders met een lekke band langs de kant stonden. In het eerste dorpje over de Duitse grens trof dit euvel ook John. De band ging er niet goed af, we misten Jo op dit moment, en tot overmaat van ramp kregen we de twee reservebandjes die John bij zich had niet opgepompt. Goede raad was duur, maar gelukkig kwam hier ook de redder in de nood, de servicewagen van Jos Feron. Met goed materiaal was het zo gepiept. We kochten voor de zekerheid nog twee nieuwe reservebandjes en zo konden we weer de trip hervatten. De wegen werden allengs beter en zo was het voor deze twee ook genieten geblazen. Na de uitstekende verzorging in Roetchen ging het over de Belgische kant weer terug. Zoals Fred schrijft inderdaad constant op en af, maar gelukkig meer af dan op. Het Nederlandse deel gaf alweer enkele leuke hellingen en zo bereikten ook deze twee zonder verdere problemen na 115 km.

Klimmen. Wij hebben het, op een klein hagelbuitje dat de moeite niet waard was, de hele rit droog gehouden. Het nieuwe speeltje van John gaf aan dat we op deze route 1868 hoogtemeters hadden verwerkt. Dit zullen er voor de grote mannen natuurlijk behoorlijk meer zijn geweest. Al met al een prima training voor Luxemburg en voor de trip naar Frankrijk in juni.

Het Hijgend Hert

DONDERDAG 26 APRIL

LAAK-GRATHEM

Na het voor veel van onze Suisters zware weekend waren er op deze zeer winderige avond alweer 11 deelnemers present. Cor gaf ons eventjes uitsluitsel wat er de vorige week aan de hand was. Het bleek dat zijn achterwiel aanliep en daardoor kon hij het tempo niet volgen. Dat we hem alleen achter hebben gelaten mag echter niet meer voorkomen. Sorry hiervoor, Cor. Omdat het merendeel van de aanwezige rijders tot de categorie "Snelle Mannen" behoorde, zagen de enkele mensen uit de B-groep de bui al hangen. De "Grote Jongens" voelden de zware inspanningen van het weekend echter nog behoorlijk in hun benen en tot grote opluchting van de B-groep besloten ze het vandaag rustig aan te doen. Hierdoor konden we met de hele groep de rit gaan rijden. Volgens Cor zou het droog blijven en daarom togen we vol goede moed op pad. In een lekker tempo en met de wind in de rug werd zeer snel Wesseem bereikt. In het Westen werd het echter steeds donkerder en daarom werd er besloten om niet de lus over Grathem te nemen maar meteen richting Heel te gaan. Het slechte weer haalde ons toch nog in en in Maasbracht begon het te regenen. We besloten daarom rechtstreeks naar huis te rijden, waardoor we iets minder kilometers op de klok kregen dan wat er in de planning stond aangegeven. Voor de Luxemburggangers nog een extra klusje, want de fiets dient natuurlijk nog gepoetst te worden en de koffers gepakt. De overigen kunnen zich rustig klaarmaken voor het Koninginnedagweekend, want de geplande ritten op zaterdag en maandag gaan natuurlijk gewoon door.

Het Hijgend Hert

ZATERDAG 28 APRIL

Van deze rit hebben we geen verslag, maar wel de namen van de mensen die hebben meegereden. Als iemand zich geroepen voelt om een kort verslag te maken, heel graag.

De namen van de renners die deze dag hebben meegereden zijn: Michèl v. Smoorenburg, Ralph Beunen, Ralph Gootzen, Stan Kraut, Peter Keyser, Har Fijen, Henk swillens, Paul Steskens en Peter Winteraeken.

Als we iemand vergeten zijn, horen we het wel.

LUXEMBURG 2012

ZATERDAG 28 APRIL

De Luxemburgtrip van dit jaar is niet gelopen zoals we het hadden gehoopt. Verschillende afmeldingen door ziekte hadden het aantal deelnemers vooraf al flink uitgedund. Het begon met Har v.d. Vorst, die Paasmaandag ziek is geworden van de koude en natte tocht die hij toen gefietst heeft. Even later kwam daar Hub v. Eck bij, die van de dokter voorlopig niet mag fietsen i.v.m. zijn knie. Twee dagen voor het vertrek moest Leon Renet zich afmelden omdat hij zijn kaak ontstoken had en er verschillende tanden uit moesten. Op de vrijdag kregen we nog de afmelding van Har Valkenburg, die ook met diaree thuis zat. Zo vertrokken we op zaterdag 28 april dan ook maar met 6 deelnemers, Annie, Roger, Fred, Henrie, Jo en John. Na een voorspoedige reis kwamen we rond half 11 aan in Vianden. Natuurlijk werd er eerst een kopje koffie genuttigd en op het terras werden de ritten, die mogelijk waren, eens bekeken. Er werd besloten om vandaag de J.N.C. te rijden, maar dan wel de korte versie van 85 km. Eerst werd de inwendige mens versterkt met een voortreffelijke lunch en om half een stond iedereen klaar voor het vertrek. In zomertenuue, want het zonnetje scheen lekker en het was een aangename temperatuur. De route was behoorlijk zwaar, meteen na het vertrek kwam er al een klim van een kilometer of 5, royaal steil omhoog. Eenmaal boven meteen weer naar beneden naar het dal en van hieruit alweer meteen de tweede klim, nog zwaarder dan de eerste. Een lengte van 4 km. en flink omhoog. Zo ging het de hele route door, nergens rust en constant royaal klimmen geblazen. De mindere goden zoals John en Henrie moesten dan ook behoorlijk afzien. Ook Jo had het moeilijk, want hij had behoorlijk last van zijn rug. Ze moesten alle zeilen bijzetten om niet op te grote afstand gereden te worden, maar John had het voordeel dat hij degene was die route bepaalde

doordat er gereden werd met een G.P.S. apparaat, zodat er boven steeds op hem gewacht moest worden. Tot overmaat van ramp kreeg John nog de pech dat zijn ketting in een klim een keer van het kleine voortandwiel afliep en de hele zaak zat muurvast. Fred wist dit weer vakkundig op te lossen, zodat hij toch weer gewoon verder kon. Ook Roger had problemen met zijn ketting en op een gegeven moment moest zelfs het wiel eruit gehaald worden om de zaak weer goed aan de praat te krijgen. Toch bereikten we, na behoorlijk te hebben afgezien, de omgeving van Vianden. Bij John begon de kramp weer op te spelen na de zware trip, zodat er besloten werd om rechtstreeks naar het hotel terug te fietsen. Dit betekende een afkorting van ongeveer 10 km., zodat we er voor deze eerste dag ruim 75 km. op hadden zitten. Met 1756 hoogtemeters was het een pittig tochtje. Bij Jo speelde zijn rug hem behoorlijk parten. Hij was zo stijf als een plank en daarom besloot hij om terug te gaan naar huis, want in zo'n toestand zou hij toch niet meer mee kunnen fietsen. Dus toen waren we nog maar met 5. Roger kaartte zijn kettingproblemen aan bij Jean, die meteen een mecanicien regelde die de fiets kwam bekijken. Er werd wat aan stelschroefjes gedraaid en toen liep alles weer als een zonnetje. 's Avonds genoten de 5 overgeblevenen van een voortreffelijk 4 gangen diner en met als afsluiting enkele glaasjes Bofferding kwam er een einde aan deze zware eerste dag.

ZONDAG 29 APRIL

Deze dag begon met alweer een afmelding. Henrie zag het niet meer zitten na de zware eerste dag en hij besloot om ook naar huis te gaan. Zo waren we nog maar met 4 mensen over. Om John vandaag een beetje te ontzien werd er besloten om de dag in twee stukken te knippen. Eerst 's morgens samen een iets gemakkelijker rit, waarbij we 's middags weer terugkeerden in Vianden. Hier kon dan iets gegeten worden en de 3 grote kleppers zouden dan nog een extra rit maken, zodat ze ook eens flink konden afzien. Voor de ochtendrit werd er gekozen voor een rit naar Clervaux. Alweer over heel mooie, voor het grootste gedeelte onbekende, stille, maar prima wegen ging het richting Clervaux. Slechts 2 pittige klimmen en voor de rest glooiend, dus heel goed te doen. Roger zei nog, nu komen we ergens waar we normaal nooit zouden komen. Hoe waar zou zijn uitspraak blijken te zijn. De tom-tom stuurde ons op een gegeven moment een erg slecht weggetje in, maar we hadden er nog alle vertrouwen in. Het werd echter steeds slechter en op een gegeven moment hield het asfalt zelfs op. We kwamen terecht in een bos met heel slechte, omgeploegde bospaadjes, maar de tom-tom zei dat we goed zaten. Na een kleine kilometer hielden de bospaadjes zelfs op en toen besloten we toch maar om te keren. Fietsen ging niet, dus we moesten de terugweg lopend afleggen. Zo kwamen we terug in de bewoonde wereld en werd besloten om zelf de route maar te bepalen. Via Marnach ging het naar Dasbourg, waar we weer op de route uitkwamen. Zo kwamen we na 80 km. weer terug in Vianden, waar we neervlijden op het terras en genoten van alweer een voortreffelijke lunch. John bleef nu achter in Vianden en de 3 anderen maakten nog een extra lus van een kleine 50 km. met alweer verschillende flinke klimmetjes. In totaal hadden deze 3 matadores op deze dag alweer 2500 hoogtemeters overwonnen en op het terras kwamen bij thuiskomst de sterke verhalen dan ook weer goed los. Na alweer een uitstekend diner en enkele glaasjes Bofferding lag iedereen na deze zware dag al om 10 uur in bed.

MAANDAG 30 APRIL

Op deze Koninginnendag stond ook de koninginnenrit gepland. De lange J.N.C. van 135 km. was de bedoeling. Vol goede moed begonnen de 4 musketiers aan deze zware opgave. Meteen al in Stolzenbourg kwamen we uit bij een opengebroken weg, zodat we alweer een stuk moesten klunen. Gelukkig was het ditmaal maar een klein stukje. Hierna kwam de echte klim naar Putscheid. Ruim 2 kilometer lang en gemiddeld 19 %, dus beslist geen makkie. Of het door de vorderende jaren komt, of dat het verstand eindelijk begint te werken, maar John zag het boven echt niet meer zitten en stapte zelfs af. Hij besloot om niet meer mee te rijden, want dit was geen doen. De Tom-Tom werd overgegeven aan Fred en John besloot om alleen een stukje te gaan fietsen, terwijl de 3 de pittige rit zouden vervolgen. John ging een beetje de omgeving verkennen en kwam zo op alweer prachtige onbekende plekjes. In een lekker rustig tempo, met een stop voor een drankje en een hapje, kreeg hij toch nog 80 km. op de teller. Na een lekkere douche besloot hij maar om bij Jean op het terras te gaan zitten. Natuurlijk werd de uitstekende Apfelstrudel geprobeerd in afwachting van de thuiskomst

van de drie groten. Ik kan je verzekeren dat er ergere dingen in het leven zijn dan dit. Even na 5 uur kwamen ze binnen, 135 km. op de teller en behoorlijk afgepeigerd. Het was heel zwaar geweest en ze beaamden dat John de juiste beslissing had genomen, want dat zou voor hem veel te zwaar zijn geweest. Tevens bleek de Tom-Tom het opgegeven had, want de batterij was leeg. Maar door de parcourskennis, opgedaan in de voorgaande jaren, was dit geen probleem en konden ze zonder problemen de thuisbasis weer vinden. Vlug onder de douche en daarna weer genieten van de leuke dingen in het leven. Lekker eten en lekkere biertjes, zodat om 10 uur weer iedereen moe maar voldaan het bed opzoekt. Nu wel in een fikse regenbui, maar als dit 's nachts valt, maakt dit allemaal niet zo veel uit.

Koninginnendag 30 April

Bemelen-Banholt

Aan de start stonden: Henk-Har Feyen-Ton R- Paul S- Fred Knoops-Rik - Alf - Stan. Een rit met wat leuke hellinktjes erin, die ieder goed boven kwam. Enkele noemenswaardigheden waren dat we Fred Knoops in Valkenburg zijn kwijt geraakt. Ra Ra . Kleine aanvaring Bij het zelfde punt, op een rotonde Alf tegen iemand aan met een rollator. Daarna weer gewoon lekker verder gefietst. En een leuke band bij Har F. in Sittard. Lekker gefietst-lekker weertje-pittig tempo, wat wil een mens nog meer.

Gr. T.R.

MAANDAG 30 APRIL BEMELEN-BANHOLT

Tegen 9.00 uur vertrokken een zestal renners (Henk , Fred K, Har F uit Echt , Paul S. uit Susteren, Alf en Rick uit Montfort, en Stan Kraut uit Maaseik) voor deze 100 km rit. Achter Aesterberg sloot Ton R. aan. Het was een prachtige route; fantastisch fietsweer met een stralende zon en milde temperatuur. Nagenoeg de hele tocht werd er in gesloten formatie gefietst. Bij de heuveltjes was het ieder voor zich; aan elke top werd keurig gewacht op de achterblijvers. Achter Meers haakten nog een aantal onbekende fietsers aan. Een 67- jarige Elsloonaar is zelfs meegefietst tot Susteren. Omleidingen of vertragingen vanwege Oranjefeesten hebben zich niet voorgedaan. Enig oponthoud zorgde een opgebroken weg boven aan de Ingber; een hindernis die te voet moest worden genomen. In Valkenburg kwam Alf ten val, gelukkig geen persoonlijk letsel en in Sittard reed Har lek, met hulp van Paul en Rick was het euvel snel verholpen. In resp. Susteren en Oppe Sleik werd afscheid van elkaar genomen. Kennelijk had niemand behoefte aan een Oranjabittertje na afloop.

Ad-hoc verslaggever

LUXEMBURG 2012

DINSDAG 1 MEI

Na de regenbui van 's nachts was het 's morgens weer prima weer. Een lekker zonnetje, zodat er alweer voor de vierde dag gereden kon worden in zomertenuue. Voor vandaag werd er besloten om de rit "Mont St. Nicolas" te gaan rijden. Niet al te zwaar en 65 km. Wel kwam er meteen in het begin alweer een pittige klim, maar dat was dit keer geen bezwaar. Eenmaal boven bleek de rest van de rit best te doen. Een lekker glooiend traject met af en toe toch nog een uitdaging van een bescheiden klimmetje en na 40 km. een heel lange stijging van ruim 15 km. steeds langzaam bergop. In een aangepast tempo werd dit varkentje ook gewassen en toen kregen we als allerlaatste de afdaling van

de Mont St. Nicolas naar Vianden. Om kwart over twaalf waren we weer terug, snel de fietsen inladen, een lekkere douche en op het terras bij Jean nog wat eten. Daarna werd de thuisreis aanvaard en om half vijf waren we terug op het Hingen. De vier overgebleven rijders hebben een prachtig weekend gehad. Lekker gefietst en een heerlijk verblijf. Volgend jaar zal dit zeer zeker weer op het programma staan. Wel moeten we dan bekijken of er twee programma's gemaakt kunnen worden. Een voor de rustige rijders en een uitdagender programma voor de grote kanonnen. De optie om eerst 's morgens gezamenlijk een rit te rijden en dan 's middags voor de snelleren nog een extra trip behoort zeer zeker tot de mogelijkheden. Ook is het misschien mogelijk dat er mensen zijn die niet alle dagen meefietsen, maar een, twee of drie keer meerijden, eventueel met ook enkele overnachtingen. Bekijk het maar eens en denk eens na over de mogelijkheden voor volgend jaar.

Het hijgend Hert

DONDERDAG 3 MEI

LINNERHEIDE

Hoogstwaarschijnlijk waren er verschillende mensen die het weer niet vertrouwden, want er stonden maar 9 rijders klaar om half zeven. Natuurlijk zijn er ekele rijders verhinderd door ziekte en ook hebben we gehoord dat er weer verschillende mensen op vakantie zijn. Om in twee groepen te rijden waren het toch wat weinig mensen, daarom werd er besloten om weer in een groep te rijden. De langzameren reden wat sneller en de snelleren deden het wat rustiger, zodat iedereen goed mee kon komen. De aflossingen liepen voortreffelijk en in een mooi tempo werden de eerste kilometers afgelegd, met de wind in de rug was er geen vuiltje aan de lucht. Toen we in Vlodrop de wind van voren kregen, namen de grote mannen hun verantwoordelijkheid en hielden de anderen mooi uit de wind. Ralph, Fred en Ton deden het kopwerk en de rest was blij dat ze in het wiel konden blijven. Als er een van de minderen meende ook op kop te moeten komen, duurde dit niet lang, want het tempo lag toch behoorlijk hoog. Zo bereikten we zonder problemen in een mooie tijd alweer het Hingen, waar iedereen beaamde dat er heel netjes was gereden. Dus als er eens wat minder mensen aan het vertrek staan komt het echte SUIST-gevoel meteen weer boven en houdt iedereen rekening met elkaar. Prima zo.

Het Hijgend Hert

ZATERDAG 5 MEI

BERG EN TERBLIJT

Heuvelachtige rit van 90 km. met 4 beklimmingen.

Aan de start om 13:30 maar 3 koele strijders die de buienradar hadden bestudeerd, te weten Michel v. Smoorenburg, John Bloemer en Roger Deckers. Michel had de route nog even van te voren bekeken en nam het voortouw.

John was er niet helemaal gerust op om met deze 2 matadores op pad te gaan maar daar was helemaal geen reden toe. Ik moet zeggen, John heeft heel veel bijgeleerd over uit de wind rijden, en ook zijn conditie is met sprongen omhoog geschoten want het was bepaald geen slakkengang vandaag. Vanaf het vertrek tot Roosteren met de regenjack aan gereden en toen kon deze al veilig opgeborgen worden. Voor de rest van de rit niet echt meer regen gehad en lekker kunnen fietsen. Alleen door het natte wegdek zagen onze karretjes er echt niet meer uit bij aankomst thuis. Dus al weer wat te doen in het weekend.

Samenvattend lekker gefietst. Zonde dat er niet meer mensen de buienradar hadden geraadpleegd.

Roger Deckers

DONDERDAG 10 MEI

Haaren-Birgelen

Buienradar was deze keer uitstekend geraadpleegd. Ondanks de zeer slechte voorspellingen van de weermannen en vrouwen van radio en T.V. hadden toch 14 deelnemers zich gemeld om half zeven. Er werd wederom besloten om in twee groepen te rijden. De A-groep bestond uit Roger, Fred, Michèl, Chris, Ralph en Ton. Ze vertrokken stipt om half zeven en reden in een iets hoger tempo dan de B-groep richting Maria Hoop. De B-groep bestond uit de volgende deelnemers: Har v.d. Votst, Har Fijen, Annie, John Bloemer en John Vergoossen, Henrie, Cor en Fer. Fer had niet zoveel vertrouwen in de weersvoorspelling, want hij stond nog in wintertenuë aan de start. Perfect afwisselend werd in een mooi tempo de rit begonnen. Voorop werd er goed gekeken dat men niet harder reed dan 32. Iedereen kon zonder problemen volgen en er werd dan ook volop gekeuveld door de deelnemers. De route werd feilloos gevonden en tot onze grote verbazing kwamen we bij St. Ludwig opeens de A-groep tegen. Of deze mannen de route andersom hebben gereden, zullen we nog wel horen. Fer Naus hield het tempo lekker strak en tot onze grote verbazing bleef vooraan ook steeds John Bloemer koersen. Hij is ontzettend sterk aan het worden. Dat belooft wat voor de rest van het seizoen. Na precies 55 km. en met een mooi gemiddelde op het klokje waren we alweer snel terug op het Hingen. Lekker gefietst.

Het Hijgend Hert

De 6 mannen, met naam vermeld in het verslag van John vertrokken vol goede moed voor een tochtje Duitsland. Helaas waren we, in tegenstelling tot de andere groep, het exacte spoor al snel bijster. Gelukkig zijn we via een alternatieve route uiteindelijk weer enigszins in de goede richting gekomen. Ergens op deze weg zijn we in plaats van de Vlodropper Statie af te dalen, hier omhoog gereden, met het idee om over de Meinweg af te dalen. In deze gang kwamen we een aantal bekenden tegen. Na een vlugge begroeting snel verder. Helaas echter zijn de wegen in Duitsland verlegd, waardoor we de geplande route naar de Meinweg niet konden volgen. Vandaar retour en alsnog door het Birgeler Wald gekoerst. Hier werd door ondergetekende aan de rem getrokken: of de combinatie van te laat en verkeerd eten met snel fietsen niet helemaal goed is gevallen is niet bekend, maar het ging van geen kant meer. Last van de buik, niet goed ademen, vollopende benen leidden ertoe dat het tempo wat gedrukt moest worden. Enfin, alsnog met een respectabel gangetje de rest van de weg afgelegd.

Na terugkomst in het echter land, bleek dat de route inderdaad wat opgerekt was: ca 73 km zijn bijgetekend, toch nog met een gem. van 32.7 km/h.

Fred

Zaterdag 12 mei 2012

Ralf, Michel, Jo van Pol, Jo V, Har V, Har v/d Vorst, Har F, Ton, Fred, John B, Annie, Leon, Roger, Wil Nissen, Wil v/d Borg en Paul waren de deelnemers. Paul verscheen overigens op een mooie nieuwe Giant en een nieuw tenue, dus dat belooft nog wat voor de rest van het seizoen. Wil v/d Borg verscheen overigens zonder helm en of dat nou zo verstandig is....Ik zou hem toch aanraden om zo'n ding op te zetten, want het hoeft maar één keer fout te gaan. Fred had voor de zekerheid de route mee en zo begon het. Wind mee beviel prima en als de wind alles op de kant zette, moest er af en toe worden getemporiseerd. Zo bleef alles bij

elkaar en was iedereen tevreden. Op de klimmetjes werden wel gaten gecreëerd maar er werd voorbeeldig gewacht. John Bloemer heeft duidelijk betere moraal en betere benen want vooral in het begin nam hij brutaal de kop, ongekend maar chapeau John. De enige onbekendheid was eigenlijk in de Schreub in Valkenburg, duidelijk steiler dan de zusterklim Ravensbos maar iedereen kwam boven. Daarna via Oensel en Ulestraten waar we zowaar nog een buitje te verteren kregen naar Ulestraten waar als laatste afspraak de Biesenberg op het program stond. Jo V liet de grote plaat voor de verandering maar eens staan en nam de gok om zijn rug eens zwaarder te belasten. Het ging goed en met een goed gevoel kwam hij redelijk vooraan boven, samen met Wil Nissen die blijkbaar hetzelfde plannetje had bedacht. Daarna richting Geulle voor de laatste rechte lijn van 30 km naar school en kantoor. De sterke matadores kregen nu de kans om zich lekker uit te leven en de rest nam plaats in de luwte daarachter. De bruggen werden op het scherpst van de snede bestreden.... door sommigen althans en Echt werd snel bereikt. Hier werd de groep ontbonden en bij Steffanie hield een select gezelschap nog even een debriefing. Daarna snel naar huis want het was al te laat, moeders was echt niet blij.

A vous Hilversoem

De Razende Reporter

S.O.S. (Suist On Sunday)

13 MEI

Op deze mooie, maar toch frisse zondagmorgen, besloten Roger, Annie, Jos B. en Fred om de beentjes nog maar eens lekker los te gooien. Na de tocht van zaterdag, waren de benen nog wat aan de stijve kant, maar dit was al kort na het vertrek weer snel voorbij. Besloten werd om, na de tocht van donderdag, waar de Meinweg verstopt is gebleven, nog eens even te kijken waar eea fout is gelopen. Dus vanuit St. Joost via Berg en Herkenbosch naar de Meinweg. Bovenaan over de grens heen eigenlijk gewoon de weg nagefietst en precies goed uitgekomen. Donderdag hebben we hier net een afslagje verkeerd genomen.... Enfin, via Dalheim Rödchen richting Vlodropper Statie en naar Vlodrop. Hier waren we alweer veel te vroeg, vandaar dat besloten werd om over Posterholt, Aerwinkel en Putbroek koers te zetten en via Sevriens weer terug te rijden.

Aldus werd Hingen na een goede 60 km weer bereikt en waren we fijn op tijd terug om ons te gaan wijden aan moederdagen, communiefeesten en wat er nog aan andere verplichtingen op zulke dagen bestaan.

Fred

S.V.P. (Suist voor Pensionadas)

MAANDAG 14 MEI

KANALENROUTE

Na een tijdje stop te hebben geleden door verschillende oorzaken, werd op deze maandag de draad weer opgepakt. Om 10 uur stonden John V., John B. en Har F. klaar voor weer een gezellig ritje. Har had een route in zijn hoofd die langs de Belgische en Nederlandse kanalen liep. Met de wind op de kop werd er vertrokken. Natuurlijk in een aangepast tempo, en zo ging het richting het veer van Obbicht. Hier werd de Maas overgestoken en toen door Maasmechelen richting Zuid-Willemsvaart. Nu hadden we de wind mee, wat voor John V. het sein was om ook maar eens wat kopwerk te doen. Eenmaal aangekomen aan het kanaal volgden we het uitstekende fietspad richting Maaseik en zo door naar Bocholt. Omdat het nog een beetje fris was, had iedereen gezorgd voor armstukken, maar John en John durfden het aan om met korte broek te rijden. Zonder problemen, gezellig keuvelend, werden de kilometers langs het kanaal afgelegd. Af en toe een bootje en voor de rest heel veel eenden, die fietsers gewend zijn, want ze gaan nauwelijks aan de kant. In Tongerlo moesten we het kanaal verlaten, want door de bouw van een fabriek heeft het fietspad plaats moeten maken. Dit was echter helemaal niet erg, want de route die we toen volgden was werkelijk fantastisch. Mooie, slingerende wegen met prima asfalt en zoals de hele weg, bijna geen verkeer. Vlak voor Bocholt kwamen we weer uit bij het kanaal en zo vervolgden we onze weg richting Weert. Aangekomen bij Sluis 16, bij sommigen welbekend, werd de traditionele stop gemaakt. Heerlijke koffie en een prima stuk vlaai deden de inwendige mens goed. Lekker op het terras in het zonnetje was het goed toeven. Het echte ZWITSERLEVENGEVOEL kwam boven en alle drie moesten we toegeven dat er ergere dingen zijn in het leven. Na een klein uurtje moesten we echter weer verder. De been- en armstukken werden opgeborgen zodat we heerlijk van het zonnetje konden genieten. Met een grote boog om Weert heen ging het richting Nederweert, waar we weer langs het voor iedereen welbekende kanaal bleven rijden. John B. was niet van kop af te slaan. Werkelijk fantastisch, zoals hij op dit moment rijdt. Via Panheel naar de stuw in Linne en daarna, om te zorgen dat we de 100 km. toch vol zouden krijgen, besloten we om eventjes op visite te gaan bij onze collega pensionada Hub, om te kijken hoe het met hem gaat. Jammer genoeg was hij niet thuis, maar José zei dat het uitstekend met hem ging. Hopelijk zien we hem weldra weer op de maandag aan het vertrek. Na ruim 100 km. kwamen we om kwart voor drie weer aan op het Hingen. De plannen voor de volgende week werden al gesmeed, zodat we op 21 mei een rit naar het zuiden zullen gaan rijden. Niet al te veel klimmetjes, want het moet toch leuk blijven. Dus, tot de volgende week, alweer om 10 uur bij John.

De Pensionadas

DONDERDAG 17 MEI

BEDEVAARTROUTE WITTEM

Hemelvaartsdag, een stralende ochtend en toch maar 6 rijders van Suist present voor deze rit, samen met de rijders van Montfort. Deze waren echter ook maar met weinigen, te weten Geert en Dominique Jacobs, Wil Nissen, Rik Mehlkop en Paul van de Voort (?). De Suisters: Roger, Paul, Annie, Har Fijen, Fred en Johan Vergoossen. Laatste kwam met mountain bike aan het vertrek en is na Kasen weer richting huis gefietst. Oh ja, Chris Hannen kwam vlak na het vertrek nog aangewaaid, maar moest ook eerder "de boks inleveren" en is ongeveer samen met Johan weer huiswaarts getogen.

Over de rit kunnen we kort zijn: het liep allemaal gesmeed, alleen in Gulpen konden we vanwege wegwerkzaamheden niet de Gulpenerberg op vanuit de kant die we graag wilden, vandaar dat we hem deze keer van de andere kant beklommen, en niet onbelangrijk, voor de pauze aan de Gerarduskapel ipv er na. Na het gekeuvel en gepiknik aan de kerk via Eys naar Trintelen. In deze helling viel bij Fred plotseling de ketting ernaast. Samen met Geert werd dit

weer snel gefikst en kon weer verder gegaan worden. Een kleine afkorting werd er bij Klimmen genomen, waardoor de totale lengte van de route ingekort werd tot een kleine 110km. Het laatste deel van de route werd er nog serieus doorgekacheld, waardoor we mooi op tijd terug kwamen in Montfort. Hier werd er nog door een aantal mensen even gestopt bij de Vogel en onder het genot van een drankje nog even nagekletst.

Fred

Naschrift redactie:

Er waren verschillende mensen, die heel graag mee hadden gefietst, maar door blessures en door verplichtingen aangaande communiefeesten kon dit helaas niet.

Zaterdag 19 mei, Meijel Ospel

Super weertje natuurlijk en dus iedereen in zomers tenue. Daar waren we wel aan toe na het koude voorjaar. Fred, Chris, Ton, Henrie, John, Jo, Paul, Jan van Wegberg, Har v/d Vorst, Cor v/d Varst waren de deelnemers en weg waren ze. De bedoelingen waren gelijk duidelijk, er werd stevig doorgereden. Dat kon ook omdat we de wind in de rug hadden. Met name Fred, Chris en Ton waren de grote motoren vandaag, lange vlakke rechte wegen en dan bloeien de harten van deze tempobeulen natuurlijk op. Iedereen kon gelukkig zijn karretje aanhaken en zo bleef het voor iedereen leuk. De route was sowieso redelijk bekend maar Har v/d Vorst kende de route exact zodat dit niet tot problemen leidde. In een mum van tijd waren we op de terugweg langs het kanaal waar dan toch de eerste tekenen van vermoeidheid kwamen. Har en Jo nestelden zich op kop en met een voor iedereen comfortabele 32 km/h werd op een vlak schema naar Wesseem gekoerst. Daarna nog even de brug over waar wel enkele verschillen te noteren waren. Chris reed verkeerd en nam in zijn dwaalspoor Jan van Wegberg mee rechtsaf richting de sluis van Maasbracht. De anderen reden op de rotonde conform het routeboek linksaf naar Maasbrachtbeek. De eerder genoemde twee zagen we niet meer terug. We besloten Cor naar huis te brengen en we zeilden daardoor in een mooie cadans nog langs het overvolle terras van de ijssalon bij Frans Verstappen. Het volgende terras zeilden we echter niet voorbij. Bij Paula werden de remmen dichtgeknepen en werden enkele kloeke pinten soldaat gemaakt, eindelijk zomer!

A Vous Hilversoem

De Razende Reporter

ZATERDAG 19 MEI

TONGEREN

Op deze mooie zaterdag stonden 4 mensen om half acht klaar om de rit van Tongeren te gaan rijden. Dit waren de 3 Alp D'Huzesgangers, Annie, Leon en Roger, die deze pittige rit hadden uitgekozen als laatste echte heuveltraining. Verder werden ze vergezeld door John, die, ofschoon hij niet zo'n beste klimmer is, heel erg graag rijdt in de Belgische Voerstreek en Ardennen. Om de drie grote kleppers niet tot last te zijn gaf John aan dat ze door konden rijden. Zij reden de 155 km. en John ging voor de 100 km. Na enkele kilometers waren ze dan ook al uit het zicht verdwenen. John zocht een lekker groepje uit en ging zoals gewoonlijk mooi uit de wind zitten. In een voor hem goed te volgen tempo werden de kilometers afgelegd. Heerlijk toerend en genietend van het prachtige landschap was het werkelijk een genot om hier te rijden. Na 45 km. kwam de eerste ravitaillering. Tot zijn grote verbazing zag John hier de grote drie staan. Ze zeiden dat ze maar een minuut of 4 op hem waren uitgelopen.

Reden zij zo langzaam of was hij opeens zo goed geworden??? Na de uitstekende, uitgebreide verzorging gingen de 3 op weg naar de Redoute en John vervolgde zijn weg op de route van de 100 km. Zonder problemen kwam hij na 4 uurtjes weer terug in Tongeren, 105 km. op de teller en helemaal niet kapot. Zo is fietsen echt leuk. Omdat hij op de andere 3 zou wachten, besloot hij om eens uitgebreid te gaan douchen en daarna in de kantine te gaan genieten van de koffie en de gratis taart. Hierna naar buiten en in het zonnetje gaan kijken naar al dat moois wat voorbij kwam. Het ene karretje nog blitser dan het andere. Na 2 uurtjes kwamen de grote matadores terug van hun tocht. Zij hadden heel wat meer moeten geven, maar het was hun toch uitstekend afgegaan. Een prima laatste test voor de grote dag. Annie en Leon gingen ook nog eventjes genieten van de koffie en taart, terwijl Roger ging douchen. Hierna naar huis en fiets poetsen, want volgende week staat Bilzen op het programma. Ook alweer een prachtige route, maar niet zo zwaar als Tongeren. John zal hier gaan voor de 135 km., samen met Annie. Leon wil ook graag meegaan, maar hij heeft geen vervoer. Als er iemand is die ook mee wil gaan naar deze mooie tocht, laat het dan eventjes weten, dan kunnen we het vervoer regelen. John kan de fiets meenemen, zodat er voor Leon alleen een plekje in de auto nodig is.

Het Hijgend Hert

MAANDAG 21 MEI

S.V.P. (Suist voor Pensionadas)

KLIMMEN-SIBBE-WINDRAAK

Op deze geweldig mooie dag kwam het echte SUIST-gevoel weer helemaal boven. Om 10 uur stonden maar liefst 5 mensen klaar voor alweer een prachtige rit. De vaste pensionadas John, John en Har en voor vandaag hadden we versterking gekregen van Har v.d. Vorst en Wil v. Montfort. Har, hoewel hij nog niet met pensioen is, had zijn werkschema omgezet om deze maandag vrij te krijgen. Wil v. Montfort, onder de oudere Suisters welbekend, want hij is een van de medeoprichters van Suist een kleine 20 jaar geleden, had iets gelezen op de website en wilde het wel eens proberen. John had een route van internet afgehaald die door Zuid-Limburg voerde. Na enkele startproblemen kregen we de GPS goed aan de praat en begonnen we aan een werkelijk fantastische rit. Via voor de meesten alweer helemaal nieuwe wegen kwamen we op prachtige plaatsen. Deze rit is zeer zeker geschikt om op te nemen in het programma voor volgend jaar. Hert tempo werd natuurlijk weer rustig gehouden, zodat iedereen de kans kreeg om eens mooi om zich heen te kijken. Via Klimmen en de Vrakelberg kwamen we terecht in Valkenburg, waar we bij Lunchroom "Oase", bij verschillende mensen welbekend, onze stop maakten en lekker in het zonnetje genoten van de voortreffelijke koffie en taart. Na deze welverdiende stop werd de route weer opgepakt en via Margraten en de Bemelerberg ging het richting Slingerberg, waar Wil de kortste route naar huis nam, want hij had afgesproken dat hij niet te laat thuis zou zijn. De overige 4 gingen nog richting Adsteeg en Stammenhof, waar we wel de gemakkelijkere klim pakten. Het moet tenslotte wel leuk blijven. Zo reden we verder over Tudderden terug naar Nieuwstadt en zo weer naar huis. 120 km. op de teller en een kleine 900 hoogtemeters, dus best wel een pittig ritje, mar voor de echte pensionadas geen probleem. Volgende week maandag staat de rit naar Grubbenvorst op het programma, maar over twee weken, op maandag 4 juni, wordt de volgende rit verreden. Het vertrek is alweer bij John op de Kasteelweg, alweer om 10 uur.

De pensionadas

Donderdag 24 mei,

Stramproy enz.

Chris, Michel, Ralf, Jos Beckers, Bert van Neer, Har Feijen, Har Valkenburg, Har vd Vorst, Annie, Roger, Cor v/d varst, Huub van Eck, Jo, Fer Naus, Henrie en John Bloemer, dit was het wel zo ongeveer. Er werd gelijk flink doorgereden, al voor Maasbracht was er al een tweedeling, achteraf hadden we beter met twee groepen kunnen gaan rijden. Naar Stramproy kwam de wind een beetje van opzij en omdat vooraan met name Chris, Michel en John Bloemer hard doorreden, had Har Feijen het op een gegeven moment gehad. Met hem formeerde zich een groep die achterbleef in een eigen tempo. Vooraan gingen toen alle seinen op groen en soms met 40 km/h ging het richting op Baexem en Grathem. Bert van Neer streek daarop de zeilen en besloot in een aangepast tempo verder te rijden. Na de brug naar Maasbracht hield Henrie het voor gezien en het restant stuurde richting Stevensweert. Er kwam een lichte afscheiding. Chris, Ralf, Roger en Jos Beckers koesterden de voorsprong en besloten door te rijden. Michel en Jo beperkten de schade en maakten de sprong naar voren. Jo haakte voor de Laak echter weer af omdat het tempo te hoog voor hem was, we reden boven de 50 km/h. Michel haalde het nog wel en deze kopgroep bleef weg, verder ook nooit meer gezien. Wachten op het eind is er schijnbaar niet meer bij. Uiteindelijk kwam iedereen alleen in Echt aan, Samen uit is Samen Thuis? Met een katerig gevoel heb ik de fiets in de schuur gezet. Als er mensen zijn die met 50 km/h willen koersen, moeten A. zij dat van tevoren eigenlijk aangeven B. ze een licentie aanvragen en C. de anderen daar niet in meegaan want anders eindigt het, net als vandaag, in mineur. Denk daar maar eens over na. Iedereen is uiteraard vrij om te doen waar hij zin in heeft maar als men met SUIST wil fietsen, zal men zich toch een beetje moeten houden aan de mores die van SUIST al jaren een succes maakt, en dat besef mis ik zo nu en dan. Waar ik me ook over stoort is dat sommigen die geen meter kopwerk doen, op het eind alles kapot rijden, en dan bedoel ik niet Roger, Chris, Michel en Ralf want die doen dat wel. Als je een grote kerel bent, pak dan ook eens de kop met wind tegen en als je dan op het eind nog zo kunt fietsen, chapeau. Wie de schoen past....Daar wou ik het maar bij laten op mijn verjaardag.

A Vous Hilversoem

De Razende Reporter

ZATERDAG 26 MEI

BILZEN

Voor deze klassieker stonden om half acht vier dapperen klaar. Leon en Annie wilden deze rit gebruiken als laatste klimtraining. John V. reed mee omdat hij dat nu eenmaal geweldig leuk vindt en voor John B. was dit zijn vuurproef wat betreft de Ardennenritten. Onder een stralend zonnetje werd er begonnen. Natuurlijk bleef het groepje netjes bij elkaar, zoals het bij echte SUISTERS hoort. Leon en Annie namen de kop en met de wind in de rug werd er heerlijk gepeddeld. Op de klimmetjes kwam er natuurlijk een afscheiding, maar er werd prima gewacht. De route van deze prachtige tocht is niet zo zwaar als Tongeren. Op de 135 km. kwamen we maar twee echt steile hellingen tegen, maar de rest is natuurlijk constant op en neer. Bij het keerpunt na een kleine 60 km. kregen we de wind tegen. Het tempo moest hierdoor iets aangepast worden, maar de snee bleef er goed inzitten. Wel kwamen de echte windrijders hier natuurlijk naar voren. John V. hoeft je hierin niets meer te leren, dat bleek later in de rit ook wel, want hij bleef wonderbaarlijk goed doorgaan. John B. had wat meer moeite met de voor hem lange afstand en de wind, maar hij hield zich ook geweldig en zo bereikten we na iets meer dan 5 uur alweer Bilzen. Heerlijk gefietst, niemand kapot en iedereen met een lekker gevoel. Zo is het een genot om zulke ritten te maken.

Voor komende maandag zal John V. wel gaan kiezen voor de 125 km., want met ruim 500 km. in een week tijd wordt het toch wel wat veel van het goede.

De twee ritten, Maas-Peel en Horst, zullen we het eerste stuk tot Horst samen rijden. We volgen de route van de Maas-Peel. In Horst slaan de rijders van de 125 dan af richting Sevenum en rijden dan hun route naar huis. De grote kanonnen rijden de lus over Grubbenvorst en hun route naar huis. Wel dient ook tijdens het eerste gedeelte rekening gehouden te worden met de minderen, zodat we in een normaal tempo dit eerste stuk kunnen rijden. Na de splitsing moeten de groepen dat dan zelf maar uitmaken, maar wel dient het SUIST-gevoel het dit keer te winnen en rijdt elke groep compleet naar het eindpunt.

Het Hijgend Hert

ZATERDAG 26 MEI,

Bemelen kort

Chris, Ton, Henrie, Bert van Neer, Har v/d V, Har V, Fred, Henk en Jo, niets meer en niets minder. De rit heeft weinig verrassingen. Meldenswaardig was de terugkeer van Henk na zijn vakantie en van Fred, die zonder te slapen dwars door een jetlag heen gewoon van de partij was. Har V was vandaag een oplettend coureur want tot Bemelen was de route gelijk aan die van het komende Bivak van het jeugwerk Sint Joost. Zoals wellicht bekend, rijden Har en Jo daar mee als fietsbegeleider en "fietsadviseurs". De Bemelerberg is trouwens mooi nieuw geasfalteerd; wat een komend WK al niet voor elkaar krijgt nietwaar. Ton en Chris hebben tot daar op kop gereden, klasse mannen. Daarna kwam Henk uit zijn kot, conditie is nog prima, niets geleden onder het vakantiegeweld. Met afwisselend enkele andere matadores op kop werd de terugreis volbracht. Bert van Neer was toen allang weg, hij hield het in Geulle al voor gezien en Henrie had geen trek meer in de Stammenhof en stuurde de Canyon rechtdoor naar Geleen. De rest ging er vanaf Sittard nog eens goed voor zitten en bij de Sawin zorgde Chris voor het slotakkoord. Ondanks het kopwerk en de klimmetjes kon hij het nog opbrengen om een laatste demarrage te plaatsen die niet meer werd gepareerd. Daarna draaide Chris ook nog af en besloten de anderen om Paula met een bezoekje te vereren. Daar troffen ze de heer en mevrouw Clout op het terras, de achillespees wil nog niet zo maar hij kan wel weer een beetje fietsen. Het is helaas een langdurig genezingsproces, nogmaals beterschap gewenst Piet. Har V en Jo hadden afgelopen week weer een jaarring erbij en dus waren de consumpties voor hun rekening. Na uitgebreid a la G.B.J. Hiltermann de europ Problemen met de Zuid-Europese land te hebben besproken, was het weer tijd om onze biezen te pakken. Weer een leuke middag gehad.

A Vous Hilversoem

De Razende Reporter

27 MEI

S.O.S. (Suist On Sunday)

ZONDag, dus fietsen?? Deze keer slechts 2 mannen die goesting hadden om een rondje te maken, Roger en Fred. Ter plekke werd besloten om wederom een rondje Meinweg te maken, we weten inmiddels goed de weg hier !!! Roger had vanwege verplichtingen elders de zaterdag niet kunnen fietsen, en Fred wilde de harde benen van zaterdag los gooien. Lekker peddelend en keuvelend snel in Herkenbosch aangekomen, en van hieruit de Meinweg omhoog naar het land van de buren. Rustig aan fietsend, ja het kan wel, als je maar erover wilt praten (lag gewoon aan mij - ik kon niet veel sneller), werd de bovenkant bereikt en koersten we Duitsland binnen. Alhier een Rennfahrer geholpen met een lekke band te vervangen. De arme kerel had geen pomp; hopelijk trekt hij hieruit lering. Mogelijk dat hij voor Vatertag nou ook iets nuttigs kan bestellen.

Hierna koers naar Dalheim en via het klooster richting Vlodrop. Nog een lusje gemaakt via Posterholt en Mariahoop waarna we via Sevriens weer naar huis zijn gereden. Verder veel verteld, maar weinig aan dit verslag toe te voegen. Lekker gefietst!

Fred

MAANDAG 28 MEI

HORST EN MAAS-PEEL ROUTE

Voor deze pinkstermaandag stonden er twee ritten gepland, de rit naar Horst en de ingelaste rit naar Grubbenvorst. 13 rijders, waaronder voor de eerste keer in een officiële rit van SUIST, Wil v. Montfort, stonden om 8 uur klaar op deze geweldig mooie pinksterdag. We zouden samen het eerste stuk rijden en in Horst zou dan bekeken worden wie doorging voor de lange afstand. Chris, die aangaf dat hij graag om 12 uur weer thuis wilde zijn, gaf meteen het tempo aan. Omdat John het PENSIONADAS-gevoel had, het was tenslotte maandag, gaf hij meteen aan dat het zo snel niet hoefde. Een tempo van 30 was voor hem genoeg. Het moet ook nog leuk blijven, is zijn motto. Natuurlijk werd er meteen gereageerd en in een voor iedereen goed te volgen tempo werden de kilometers snel verwerkt. Zonder problemen werd dan ook Horst bereikt, waar de schifting plaatsvond. Het pensionadas-gevoel had zich echter meester gemaakt van de meeste rijders, want er waren er maar 4 die kozen voor de lange rit naar Grubbenvorst, nl. Jo, Annie, Leon en John Bloemer. De rest boog af richting Sevenum, waar men op het terras bij de kerk neerstreek voor een verfrissing. Precies zoals normaal op maandag ook gebeurt, alleen nu geen foto. Chris ging, met het oog op de klok, meteen door, zodat hij toch op tijd thuis zou zijn. Na deze lekkere rust werd de weg vervolgd, met de wind in de rug en een tempo van steeds even boven de 30. Niemand had problemen en zo bereikten we de stuw in Linne, waar het abnormaal druk was. We moesten zelfs lopend verder, want fietsen ging niet meer. Zo bereikten we om 1 uur St. Joost, waar 3 mensen op het terras de rit nog eventjes bespraken onder het genot van een lekkere kop soep en enkele drankjes. Om 2 uur kwamen de grote kleppers van de 160 ook binnen en werden hun heldenverhalen ook gespuid. Deze opzet van een lange rit met de mogelijkheid om onderweg een afkorting te maken, is prima bevallen en er zal worden gekeken of dit vaker gedaan kan worden.

Het Hijgend Hert

DONDERDAG 31 MEI

WATERSLEY

Ondanks het dreigende weer waren er toch heel veel deelnemers afgekomen op deze rit. Of ze meenden dat er, omdat er regen was voorspeld, alweer maar enkele deelnemers zouden komen, dan hadden ze het toch vies mis. Maar liefst 18 rijders stonden om half zeven te popelen om van start te gaan. Hierbij ook alweer Jules Stoffels, die zijn vader prima vertegenwoordigde. Ook Sjoerd Banga en Erik Dieteren zagen we weer op het appel. Ook vanuit Montfort was er een behoorlijke delegatie. Zeker om reclame te maken voor de recreantenwedstrijd van komende dinsdag. Hopelijk zullen er verschillende Suisters de moed opbrengen om mee te rijden, want dan mag er echt gekacheld worden. Omdat John had geschreven dat de punten door de B-groep zouden worden verdeeld, bleef natuurlijk iedereen bij elkaar. John gaf het tempo aan en zoals we van hem gewend zijn bleef het metertje steken op de 30 km. Gezellig keuvelend werden de kilometers probleemloos onder de wielen doorgedraaid. In Nuth nam Annie even het commando over en loodste ons feilloos naar Grijzegrubben. In de afdaling naar Spaubeek reed Har v.d. Vorst lek, en natuurlijk greep Chris meteen in. In het groepje dat even voor de rest stond werden op dat moment stiekeme deals gesloten, want de beklimming voor het bergklassement zat eraan te komen. Na de depannage nam John resoluut de kop en hij gaf er een geweldige snok aan. In zijn wiel de twee rijders van "De Flesj", die snode plannen hadden. Achterin moesten alle zeilen bijgezet te worden om aan te kunnen haken, en zo kwamen we aan bij de tellende klim. Natuurlijk moest John hier passen, maar hij had zijn werk goed gedaan. Lyon en Erik stoven op de grote plaat omhoog, maar Michèl wist Erik nog te achterhalen en snoepte hem de tweede plaats af. Op kop stond er geen maat op Lyon, die met twee vingers in de

neus de 5 punten wegkaapte. Op plaats 4 kwam Jules Stoffels, de jongste SUISTER, maar een rasklommertje. Op het kleine molentje wist hij de grote mannen netjes voor te blijven en wist de 2 punten in de wacht te slepen. Het laatste puntje ging naar Roger Deckers. Na netjes gewacht te hebben ging het, ondanks dat de koers vanaf hier open was, in een gesloten formatie huiswaarts. Het tempo werd natuurlijk eventjes wat opgeschroefd, maar iedereen kon probleemloos in de wielen blijven. Voorbij Susteren was de beer echter los en werd de gaskraan helemaal opgedraaid. John vond het welletjes en liet lopen, weldra gevolgd door nog enkele verstandige mensen. Zo kwamen we, ondanks de regen op het laatst, tevreden aan op het Hingen. Met zo'n grote groep zo gedisciplineerd rijden, werkelijk klasse, mannen en dame. Een heel verschil met de rit van vorige week.

Het Hijgend Hert

Zaterdag 2-6-2012,

Bemelen Banholt

Roger, Sjoerd Banga, een collega van Roger en Alp d'HuZes-ganger, John, Ton, Har F, Har v/d V, Jo, Henk, Michel, Cor, Bert, Henrie en Wil v/d B stonden klaar voor deze 100 km-rit. Jo vertrok voortvarend, had zijn goede benen van maandag meegenomen en kreeg prompt van Cor de levieten gelezen. Daarna met een aangenaam gangetje van zo'n 30 km/h naar het Zuiden. Voorbij Roosteren stop: Roger pech, het euvel dat zich in Luxemburg openbaarde was er weer. De ketting loopt over de tandwielen achter en valt niet in de kransjes. Daarbij lijkt het alsof de ketting te lang is want de derailleur staat ook helemaal naar achteren, maximale slag. Har F kreeg het niet aan het marcheren dus moest hij terug naar de mechaniker want de Alp nadert met rasse schreden. In Geulle draaide Bert af en de volgende afspraak was de Bemelerberg. Ieder op zijn eigen snelheid en boven rechts richting t Rooth. Dit was ook een lus van Limburgs Mooiste en de deelnemers die we passeerden hadden niet veel jus meer in de benen, hadden zo te zien nog een zware middag voor de boeg. Het glooiende parcours is als een sluipmoordenaar en zo hier en daar kwam er wat sleet op. Af en toe moest er gehergroepeerd worden. Zo werd de afzink in Reijmerstok bereikt. Stop voor Sjoerd. Zijn zadelpen was in het nieuwe frame gezakt, schroeven niet nagelopen, zaten dus los en geen imbus mee. Har F en Jo knepen de remmen ook dicht terwijl de rest doorreed, ondanks geroep en gefluit schijnbaar onwetend dat er een paar stilstanden. Aangebeld bij iemand die gelukkig het juiste materiaal had. Zadel vastgezet en weer verder. Pas op de Rijksweg naar Gulpen kwamen ze bij de anderen. Groep 1 was al helemaal naar Gulpen afgedaald waar de Ingbergrub was afgesloten en waar de vermissing blijktbaar pas werd opgemerkt. Voor hun dus rechtsomkeert langs de rijksweg omhoog tot aan het kruispunt naar Reijmerstok. Wegomleiding volgend kwamen we in Scheulder en zo de route volgend stond de laatste klim Ravensbos op het program. Vooraan wilden ze het nog eens weten waardoor de groep al snel ver uit elkaar viel. Boven werd door de eersten rustig doorgereden maar bij Feron moest gewacht worden want nog niet iedereen was terug. Uiteindelijk misten we Cor en Jo reed helemaal terug naar beneden tot aan de overweg in Valkenburg maar geen Cor te zien. Onverrichter zake reed hij terug naar Schimmert waar de rit werd vervolgd zonder Cor maar ook zonder Henrie. Deze vond het niet nodig om te wachten en was al doorgereden. Ik weet niet of er een speciale reden was om door te rijden maar persoonlijk vind ik dat niet erg sjiek en eigenlijk oncollegiaal. Na dit zoveelste oponthoud kwamen we in Geleen. Vlak voor de rotonde naar Munstergeleen kletterde John tegen het asfalt; het hield vandaag maar niet op met tegenslag. Zijn voorganger Sjoerd stuurde naar binnen (naar rechts) om rechts langs een vluchtheuvel het fietspad te nemen. John zat met zijn voorwiel aan de binnenkant van zijn achterwiel en omdat hij niet gelijk mee naar binnen stuurde, kreeg hij daardoor een tik tegen zijn voorwiel en raakte zodanig in onbalans dat hij ten val kwam en tegen die vluchtheuvel terecht kwam. Gelukkig had hij een helm op en bleef het bij schaafwonden en een verbogen remhendel en kon hij zijn weg vervolgen. Het zadel van onze fietsgast was ondertussen weer losgeraakt en kraakte af en toe vervaarlijk maar we hoefden dit gelukkig niet meer te verhelpen, het bleef min of meer op zijn plaats. Op het eind richting Nieuwstad

en Susteren dreef Michel het tempo weer flink op. In Susteren vond Jo het toch te gortig worden en trok de stekker eruit. Er was al genoeg schade in het peloton en in mijn ogen krijg je met zo'n eindspurt alleen maar extra stuurfouten en valpartijen, zeker omdat door de vermoeidheid de reflexen hier en daar minder worden. Ik hoop dat Cor goed thuis is gekomen en we vinden het spijtig dat we hem zijn kwijtgeraakt. Dit is zeker niet de bedoeling van SUIST en we hebben daarom nog gezocht en gewacht. We zijn benieuwd waar hij eigenlijk is gebleven. Misschien dat hij een reactie in het gastenboek kan geven om dit mysterie op te lossen. Uiteindelijk was het te laat om nog te gaan borrelen en dus zocht iedereen maar de douches op. We wensen tenslotte de Alp d'huZes-gangers veel succes en de hele bubs ook een leuke fietsvakantie toe. Te elfder ure bereikte ons het bericht dat Cor om 19.00 uur de fiets in de schuur kon zetten na 150 km te hebben gereden. Het verhaal is inmiddels bij sommigen bekend, in elk geval dient hij hiervoor beloond te worden door de extra kilometers mee te laten tellen in het kilometerklassement. Dus Cor, proficiat, je schrijft 150 km op.

A Vous Hilversoem

De Razende Reporter

KERMISRONDE MONTFORT

Aan de kermisronde van Montfort, verreden op dinsdag 5 juni, hebben, zover het bij de redactie bekend is, drie rijders van SUIST meegereden. Dit waren Ralph Beunen, Tom Marcellis en Lyon Ohlenforst. Als er nog andere rijders hebben meegedaan, hoorden we dat graag, want als we afgaan op wat sommigen op de donderdagavond paraat maken, zullen ze zeer zeker deze kans om een lekker te kunnen knallen niet hebben laten lopen. Volgens een ooggetuige was Lyon Ohlenforst een klasse apart. Hij kwam voorop met een klein groepje en wist in de sprint met overmacht te winnen. Proficiat, Lyon. In de officiële uitslag staat Tom Marcellis als vierde genoteerd, maar omdat Lyon vooruit was, kon hij natuurlijk het gat niet meer dichtrijden. Over ploegentactiek gesproken. Verder hebben we ook nog gehoord dat Ralph ook op het podium zou hebben gestaan, maar dat is niet zeker. Al met al alweer een uiterst succesvolle recreantenronde voor de SUISTERS, wat weer hoop geeft voor de rit van Merum in augustus. Hopelijk zijn er dan wat meer mensen die het aandurven om eens echt tegen gelijken te gaan rijden.

Een anonieme reporter.

VERSLAG ALPE D'HUZES 2012

ZONDAG 3 JUNI:

REIZEN

Vier leden van Suist – te weten Annie, John, Leon en Peter - togen die dag naar de Franse Alpen voor de Alpe D'Huzes actie 2012. Leon en Annie als rijders en John en Peter als begeleiders. Roger en Rick fietsten deze actie ook en zij nemen deel via hun betreffende teams. Dus dat maakt in totaal zes leden van Suist! Deze reisdag naar ons hotel in Frankrijk 'Le Cassini' kan in 2 woorden worden samengevat: **'Il pleut'** (het regent). Ondanks een hele dag reizen in de regen zijn we goed aangekomen op de plaats van bestemming. 's Avonds lekker gegeten met allemaal gasten die kwamen voor de Alpe D'Huzes actie – waaronder Evert ten Napel (oud commentator NOS Studio Sport) - nu dienstdoende als 'motard' en toenvroeg naar bed.

MAANDAG 4 JUNI:

DE BENEN LOSRIJDEN

Deze bewolkte dag besloten wij om rustig onze benen los te rijden. Gekozen werd om 'Les deux Alpes' te beklimmen. Een beklimming die vrijwel start bij ons hotel. Het weer was fris en de meesten van ons hadden warme kleding aangetrokken, behalve John die in korte koersbroek en shirt de beklimming aantrad. Rustig aan, gezamenlijk beginnend en toen ieder klimmend in zijn eigen tempo, arriveerden we op de top. Leon natuurlijk als eerste boven (hij heet niet voor niets de Adelaar), en daarna Peter, Annie en John. Boven op de top een gezamenlijke foto gemaakt bij het Marco Pantani monument en daarna dalend terug naar het hotel. Daar werd besloten om de middag te gebruiken om de koersplaatjes van Leon en Annie op te halen. Die dag kon dat boven op de top van Alpe D'Huez. Dus gingen we op pad met de auto. En dat hebben we geweten..... Wat een sliert auto's en fietsers die allemaal de Alpe opgingen. En nog niet eens gesproken over het tegemoet komend verkeer. Allemaal auto's van deelnemers en fietsers die dalend onderweg waren. Achteraf geen goed idee omdat de dag erna de plaatjes ook in het daldorpje Bourg D'Oisans afgehaald konden worden. Maar goed we bereikten gezond en wel de top en togen naar het Palais des Sports. Daar haalden Annie en Leon hun deelnemerskaartjes op. En daar trof ik het team van Wonen Limburg (waar ik sinds kort werk) die ook met acht man de Alpe D'Huzes gaan bedwingen. Buiten het Palais des Sports zagen we ook het team uit Prinsenbeek waar Leontien van Moorsel de coach van is. Op de terugweg besloten we het dorpje in te rijden om een terrasje te pikken. We vonden een aangenaam terras in het zonnetje en deden ons tegoed aan de lokale specialiteit: Tarte de Flam. Het was tenslotte 'Pensionada dag'. De rekening werd gepresenteerd aan John die al snel van de serveerster een nieuwe bijnaam kreeg: 'Monsieur le Chef'. Omdat de zon begon te steken ging John op zoek naar een petje in de lokale wielerzaak. Deze wielerzaak deed goede zaken: binnenbandjes verkopen a 5 euro per stuk en kransjes 29 en 30 monteren bij rijders die toch te grote versnellingen mee hadden. En dat waren er heel wat!

's Avonds in het hotel wederom uitstekend genoten van het viergangen maal die de Belgische uitbaters Dirk en Rob ons presenteerden. Met stevast aan het eind een Frans kaasplankje waarvan met name John en Peter wisten te genieten. En wederom vroeg naar bed.

De vier rijders van Suist: klaar voor de start!

Dinsdag 5 juni:

beklimming Alpe D'Huez

Die dag werden we wakker onder een stralend zonnetje. En na een stevig ontbijt werd gezamenlijk besloten om de Alpe D'Huez die dag te beklimmen. Voor Annie, Leon en John kent deze berg geen geheimen meer. Voor Peter is alles nieuw en dus de 1^e keer. Al ras bleek - net als bij de beklimming van Les Deux Alpes - dat iedereen in zijn eigen tempo naar boven gaat. Leon, natuurlijk als eerste boven, gevolgd door Annie met vlak erna Peter. Peter had een goede trainingsmakker gevonden – een zekere Sjoerd – die met een vlak tempo de berg opreed. Halverwege kwam Annie langzij en zij pakte direct de kop. Het ging toen meteen een stukje harder. Sjoerd kon volgen en ikzelf bleef op het vinkentouw zitten, Dan weer aan het wiel en dan weer een paar meter erachter. Maar omdat het voor mij de 1^e keer was besloot ik toch mijn eigen tempo te blijven fietsen. Ik wist immers niet wat nog allemaal komen ging.

Uiteindelijk finishte ik dus een minuutje na Annie. Ik heb genoten van de klim en de prachtige uitzichten. Het was fantastisch weer. Een vijftal minuten na ons kwam John ook boven. Na een korte stop met een hapje en een drankje togen we op pad voor de afdaling. Maar eerst ging John op zoek naar een passend klein tenue voor zijn kleinzoon die donderdag 1 jaar zou worden. Maar nergens op de Alpe vond hij iets van zijn gading. Toen maar de afdaling ingezet. En we waren nog maar net aan het dalen in het beroemde straatje met de chalets en terrasjes (bekend van de Tour waar supporters de renners bijna verdringen) of Peter reed lek. Hij riep 'Lek' en John verstond 'Rechts'. Maar gelukkig had Annie het gehoord en riep John en Leon toe. Lek rijden boven op Alpe D'Huez is ook een aparte ervaring, zeker als de boosdoener een gewoon nietje bleek te zijn dat recht in de nieuwe band geprikt zat. Maar goed, het bandje werd vakkundig gewisseld en de afdaling opnieuw ingezet. Omdat Annie en John de betere dalers zijn en Leon dit metiër ook steeds beter beheerst, waren zij drieën snel uit beeld. Peter besloot om te genieten van de afdaling en stopte een paar keer om foto's te maken van het zonovergoten Alpenlandschap. Onderweg toch ook nog twee onfortuinlijke renners gezien waar de ambulance bij te pas was gekomen. Waarschijnlijk tijdens de drukke afdaling onderuit gegaan.

Halverwege stonden John, Leon en Annie Peter op te wachten en werd gezamenlijk verder gedaald. In het dorpje wederom op ons favoriete terras neergestreken waar John zich tegoed deed aan de ‘Flam’ en de anderen een fruittaartje aten. De rekening werd wederom – hoe kan het ook anders – aan ‘Monsieur Le Chef’ gepresenteerd. In het dorpje was het een drukte van jewelste. Alle terrasjes waren vol en bandjes zorgden voor een muzikale omlijsting. Omdat de voertaal in het dorp Nederlands was sprak ik een bezoeker aan in het Nederlands. Bleek dat nou net de enige Engelsman te zijn en hij vond het ‘Amazing’ wat hij aanschouwde: ‘20.000 crazy Dutchmen all on bikes’.

Op de terugweg moesten we nog 7 km klimmen om bij ons hotel te komen. Leon ging in eigen tempo deze klim aan en besloot bij ons hotel nog ff de steile klim naar het kerkje te nemen. Toen wij aankwamen stonden net de ‘Motards Evert ten Napel en zijn kameraden’ klaar om naar hun briefing te gaan. John zei tegen mij ‘dit is de kans om samen met hen op de foto te gaan voor de Suist annalen’. Peter sprak hen aan en zij vonden het uiteraard geen probleem om gezamenlijk op de foto te gaan. Rob de hoteleigenaar heeft een paar foto’s gemaakt die uiteraard gepubliceerd worden. Nadat Leon terugkwam van zijn steile klim werd nog een gezamenlijk drankje genuttigd op het zonovergoten terras en toen douchen en uitrusten.

’S Avonds wederom genoten van een heerlijk viergangen diner en vroeg naar bed. Immers de grote dag nadert!

WOENSDAG 6 JUNI:

KONINGINNENRIT COL DE LAUTERET – COL DU GALIBIER

De dag verliep anders dan gepland: Wat voor John en Peter de koninginnenrit had moeten worden werd uiteindelijk het bezoeken van de eerste dag van de Alpe D’Huez actie. ’s Ochtends hadden John en Peter zich omgekleed voor deze koninginnenrit. Leon zou meefietsen tot aan het restaurant en dan rusten. Annie had besloten een rustdag te nemen. Peter was net zijn laatste bidon aan het vullen toen John (in vol wielersmaat gekleed) aan de deur klopte en vroeg om naar buiten te kijken. Het regende behoorlijk. Dus werd besloten om niet te starten. Helaas, want die dag kreeg de Galibier voor het eerst het bordje ‘Ouvert’ omgehangen. Uiteindelijk besloten John en Peter om samen met Annie de eerste 3000 deelnemers te gaan aanmoedigen op de Alpe om alvast sfeer te proeven. Leon bleef achter in het hotel en gokte erop dat het in de middag droog zou worden. Hij wou toch nog een stukje fietsen ter voorbereiding op de grote dag.

John, Annie en Peter waren inmiddels aanbeland in ‘bocht 21’ van de Alp. Onderweg kregen zij allemaal ‘klapperhandjes’ toegestopt om de deelnemers aan te moedigen. Bij bocht 21 was een immense housebeat hoorbaar. Een dj met zanger zweepte de supporters op om de deelnemers hartstochtelijk aan te moedigen. De deelnemers van die dag fietsten maximaal vier keer de Alp op. Voor het eerst in de korte geschiedenis van de Alpe D’Huzes werden de deelnemers over twee dagen verspreid. Meer dan 8000 deelnemers is gewoon te veel om op donderdag te laten starten. Na een uur de housebeat getrotseerd te hebben werd de weg terug omlaag aanvaard. Onderweg natuurlijk deelnemers aangemoedigd en de sfeer was fantastisch. Gelukkig voor hen was het weer droog geworden en werd het wegdek ook droog. Dat is toch fijner klimmen en dalen. In het dorpje weer ons favoriete terras opgezocht voor de Tarte de Flam en Tarte de Chocolat voor John en Peter. Annie bleef bij een fruittaartje. En toen met de auto terug naar het hotel. Leon had toch nog een stukje kunnen fietsen en besloot samen met John nog wat sfeer te proeven op de Alp. Annie en Peter gingen rusten. In de middag werden de voorbereidingen getroffen voor de ‘grote dag’: krentenbollen smeren, speciale drankjes brouwen met Himalaya zout, de fietsen gereed maken en alles in de auto zetten. ’S Avonds lekker gegeten en om 21.30 uur werd naar bed gegaan. Immers om 02.30 uur is het opstaan geblazen. Bonne Nuit!

DONDERDAG 7 JUNI: ALPE D’HUZES!

Om 02.15 uur werd ik wakker van onze Motards ter plekke. Zij hadden die dag een *vroege shift*. Ik stond op en omdat alles gereed was besloot ik ff naar buiten te gaan. Daar op het terras zat Evert ten Napel te genieten van de stilte en de sterrenhemel. Samen hebben we daar over sport gekeuveld en het bleek dat hij ook handbalcommentator was geweest. Hij kende de Limburgse handbalsport dus goed en samen met hem wat herinneringen opgehaald. Hij was benieuwd of Sittardia nog een damestak heeft. Omdat Annie bij Sittardia gehandbald heeft besloot ik dit na te vragen. Het was

gewoon leuk om met zo'n sportminded verslaggever over wielrennen, handbal en voetbal te praten. Om 02.30 vertrokken hij en zijn kompaan naar de Alp voor hun dienst. Ik naar boven en samen met Annie de laatste voorbereidingen getroffen. Voor Annie hield dat in om alvast het klaargezette ontbijtpakket te nuttigen. Zo vroeg heeft zij nog nooit ontbeten. Om 03.15 uur samen afgereisd naar Bourg D 'Oisans voor de start. Omdat het deelnemersveld groot was werd, net als vorig jaar, in vakken van 500 deelnemers gestart met ieder vijf minuten ertussen. Om 03.45 uur kwamen wij ter plekke aan en togen Annie en Leon op weg naar de start, waar zij Rick ook nog aantreffen.

Annie en Leon voor de start: de spanning is van hun gezichten te lezen.

Leon heeft met zijn deelname aan twee eerdere edities een brok aan ervaring opgedaan. Hij heeft zich, net als Annie en Roger, minutieus voorbereid op deze grote dag. En hij weet hoe belangrijk het is om een goede startpositie in het 1^e vak te verkrijgen. Dit jaar bleek echter dat het eerste vak al vol was en dat zij in het 2^e vak stonden. Zelf dachten zij echter dat zij in het 1^e vak stonden. En toen ze van ons te horen kregen dat dit niet het geval was bleek toch ietwat teleurstelling bij hen merkbaar te zijn. Maar goed, het is zoals het is. John en Peter hebben wat sfeerfoto's gemaakt en gingen terug naar de officiële start. Daar bleek nog een vak voor prominenten te zijn ingericht. Onder het genot van heerlijke koffie en warme chocomel gingen zij er eens goed voor zitten, eersterangs op het terras bij de start. Alle cafés en restaurants waren op dit vroege uur open en trakteerden de bezoekers op gratis koffie, thee en warme chocomel. Wat een service en gastvrijheid!

04.25 uur: de organisator van het eerste uur hield een toespraak en kondigde tourdirecteur Michelle Preud'homme aan die de start zou verzorgen en ook een welkomstwoordje hield. Hij was zeer onder de indruk van het gezamenlijk doel dat zoveel mensen eendrachtig verbindt. Hij was geraakt door het feit dat iedereen met het hart fietst. Stipt om 04.30 loste hij het startschot en onder daverend applaus passeerden de eerste 500 renners de start. Vijf minuten later was het de beurt aan Annie en Leon. We konden hen nog net zien en ook zij gingen van start voor hun missie: 6 x de Alp bedwingen voor het goede doel. In het donker, met verlichting op hun fietsen, togen zij op pad omringd door renners en een daverend applaus. De spanning die op hun gezichten te lezen was verdween als sneeuw voor de zon: het doel waarop zij zich ruim acht maanden hebben gefocust is begonnen.

John en Peter nestelden zich op de afgesproken ravitailleringpost en nuttigden ter plekke hun ontbijt. John had per ongeluk drie ontbijtpakketten meegenomen en nu maar hopen dat niet een of andere deelnemer geen ontbijtje heeft kunnen nuttigen. In ieder geval waren wij ruim voorzien van Frans stokbrood en marmelade. Wij hadden een goede plek op aanraden van Leon ingenomen. En vanuit die plek konden we alles goed volgen. We hebben na de start en de eerste binnenkomst bovenop de Alp een komen en gaan van renners gezien. Opvallend veel dames (die goed fietsten) en jonge kinderen deden mee. En natuurlijk het professionele materiaal bezichtigd. Werkelijk klasse materiaal gezien, daar ligt het niet aan. En naast deze professionele karretjes ook oude racefietsjes gezien die nogal nostalgisch aandeden. Naast de wielrijders deden ook hardlopers, wheelers en handbikers mee, waarvan sommigen drie keer de Alp oprenden/wheelden. Het was een heel circus om te zien. Natuurlijk heeft elke deelnemer zijn verhaal en als je alle 8100 deelnemers naar hun motivatie zou bevragen zou je boekwerken kunnen schrijven. Het volgende verhaal heeft echter indruk gemaakt: *een deelnemer fietste op woensdag met 35 kg aan bakstenen de Alp op. Gevraagd naar zijn motivatie om dit te doen bleek dat zijn dochter 35 kg woog toen zij overleed. Dit was zijn eerbetoon aan haar. Zoals altijd ligt lief en leed dichtbij elkaar. Want naast de intrinsieke motivatie van eenieder kunnen 'Ollanders' wel een feestje bouwen. En dat bleek ook nu weer. Bijna iedere deelnemer had zijn helm versierd. Sommigen zelfs met grote Engelenvleugels op hun rug gezien. En bovenal was de sfeer uitstekend. We hebben onze ogen uitgekeken en de hele dag door hand- en spandiensten aan deelnemers verleend: we hebben banden gewisseld, zonne crème uitgedeeld, fietsen vastgehouden als deelnemers moesten plassen. Bij een van deze laatsten zei John: 'zal ik hem ff vasthouden?' waarop de deelnemer zei: 'de fiets toch zeker?'*

John als volleerd mecanicien aan het werk!

Maar bovenal stonden we klaar om onze eigen 'kanjers' te begeleiden en van alle zorg te omringen. We hadden een klein stoeltje bij ons waarop Leon en Annie om beurten konden zitten en rustig eten. Leon had tijdens zijn eerste klim alle 500 deelnemers die voor hem waren gestart, ingehaald. De laatste zes kilometers fietste hij alleen in het donker naar de top. Hij kwam als eerste boven in 1.01 uur. Annie heeft rustig in de groep gefietst en is in haar eigen tempo goed gestart en boven gekomen. Bij elke stop beneden at Leon rustig zijn krentenbol en suikerwafel, dronk wat en weg was ie voor weer een scherpe ronde tijd. Annie wisselde elke keer van ondershirt. Wij hadden op het laatst een complete waslijn aan shirtjes ophangen. Annie bleek moeite te hebben met eten. We

hadden veel te veel krentenbollen voor haar gesmeerd. Welgeteld eentje heeft zij gegeten die dag. Wel anderhalve banaan, een suikerwafel en dat was het wel zo'n beetje. De 'nougats' en de 'gelletjes' kon zij wel binnenkrijgen. Met name daarop heeft zij vooral gefietst. En beiden hebben vrij gelijkmatig bergop gefietst. Met relatief weinig verval. De krachten goed verdeeld. Tussentijds werden we door het thuisfront op de hoogte gehouden van de tussentijden, zodat we exact konden voorspellen wanneer Leon en Annie weer bij onze post zouden aankomen. Werkelijk, ik heb nog nooit zoveel sms'sjes op een dag gehad. En dat deed ons en de deelnemers goed. Uiteindelijk bleek Leon zijn missie om 15.28 uur volbracht te hebben! Hij had zijn zes beklimmingen erop zitten. Om 04.38 vertrokken en 15.28 binnen. Trek daar zes keer 10 minuten pauze af en Leon heeft ongeveer 10 uur op de fiets doorgebracht en 170 km afgelegd.

Leon rustig zijn krentenbolletje etend terwijl John zijn nieuw raspaardje in bedwang houdt.

Annie is ook op 04.38 vertrokken en zijn kwam om 15.31 binnen. Drie minuten later dan Leon!. Maar dit was haar vijfde doorkomst!. Zij moest nog een keer naar beneden en weer op. Beneden was haar moraal goed. Zij zei: 'nu ga ik genieten van de laatste klim en ik zwaai naar iedereen'. Zij heeft vooral de 2^e en 4^e klim als zwaar ervaren terwijl ze de langzaamste tijd op de vijfde klim noteerde. Bewust heeft ze zich de vijfde klim ingehouden. En toen merkte ze dat ze over had voor de allerlaatste klim. Om 17.49 uur finishte zij en was ruim acht minuten sneller dan de vijfde klim. In totaal heeft zij – na aftrek van pauzes – ongeveer 12 uur op de fiets doorgebracht!

Annie op het einde van haar missie: moe maar voldaan 6 x de Alp bedwongen!

Roger stopte op het laatst ook bij onze verzorgingspost. En na een colablikje en wat zoute drop genuttigd te hebben vervolgde hij voor zijn zesde en laatste klim. Hij zei nog dat dit event zwaarder is dan een marathon rennen. En ook hij slaagde glansrijk in zijn missie: zes keer de Alp bedwongen voor het goede doel. Voor alle drie de Suist renners: chapeau!

Roger klaar voor beklimming nr. 6: maar eerst een cola-tje !

Na afloop nog even bijgepraat en toch spoedig huiswaarts gekeerd. In het hotel werden de helden ontvangen door de overige hotelgasten en op een hartelijk applaus getrakteerd. Die avond kwamen de verhalen los en werden ervaringen gedeeld. Er waren renners bij in het hotel die boven hun eigen kunnen hebben kunnen presteren. Er was een deelnemster die vijf maanden geleden haar laatste chemokuur had ondergaan en woensdag twee keer de Alp heeft bedwongen. Maar ook een deelnemer die zelfverzekerd aankondigde dat hij zes keer de Alp zou fietsen en uiteindelijk 'maar' drie keer haalde. Het tekent hoe zwaar de dag was. Het weer was in de ochtend fris en koud. En het duurde een tijdje voordat de zon doorkwam. Daarna speelde de hitte een hoofdrol. Veel deelnemers vonden het toch zwaar om beneden in omstandigheden te fietsen die boven de dertig graden uitkwamen. Maar voor Leon en Annie was dit toch het weer dat zij het liefst hebben: zonnig en hoe warmer hoe beter. Moe maar voldaan werd na alweer een uitstekend maal ook ditmaal vroeg het bed opgezocht. Want morgen staat het vertrek aangekondigd.

VRIJDAG 8 JUNI: HUISWAARTS

Na een goede nachtrust werd om 8.00 een laatste ontbijt genuttigd. Tijdens dit ontbijt kwamen de laatste zielerorselen aan bod. Kennelijk werden in de nacht 'snode plannen' voor 't volgend jaar gesmeed. John en Leon hadden samen beraadslaagd. Leon had John voorgesteld om volgend jaar samen de Alp op te fietsen. John drie keer op woensdag met Leon als begeleider en op de donderdag als vanouds Leon voor zes keer met John als begeleider. John krijgt dan vast een andere bijnaam: van 'hijgend hert' naar 'vliegend hert'. Voor Annie was het een eenmalige deelname, althans zo liet zij blijken. Maar ook bij haar kriebelt het om wellicht toch weer deel te nemen. Wie weet..... Om 8.40 vertrok het gezelschap huiswaarts. En na de eerste tolpoortjes namen John en Leon een verkeerde afslag. Telefonisch werd contact gezocht en afgesproken werd dat iedereen afzonderlijk naar Nederland zou rijden. Per toeval ontmoeten we elkaar weer bij het 1^e tankstation in Luxemburg, waar zij net gereed stonden voor vertrek. Na wat oponthoud in Luxemburg en file bij Luik kwamen wij allen gezond en wel

weer thuis.

Peter Winteraeken in gezamenlijke coproductie met Evert ten Napel (NOS-sportverslaggever in ruste)

Donderdag 7 juni

Stevensweert Nederweert

Fred, Jules, Chris, Jo, Har v/d V, Wil van Montfort, Cor en Paul hadden zich ondanks de dreigende lucht stoïcijns in hun wielertenu gehesen. Ideale omstandigheden verder, lekker temperatuurkje en weinig wind...alleen die wolken konden roet in het eten gooien. Richting Maasbracht kwamen al de eerste druppels maar dat ging nog. Bij de Sluis van Panheel reed Jo lek maar met hulp van Fred en Har die zich kranig over het frame ontfermde, was het redelijk snel gepiept. Maar wat ging Chris nu doen? hij trok zijn regenjasje aan en ging naar huis. Harde wind krijgt hem niet klein maar een paar druppels blijkbaar wel, wij verbaasd, hij in elk geval weg. Fred pakte vervolgens zijn fiets en constateerde: OOK LEK; kon hij weer aan de bak. Uiteindelijk konden we weer verder maar langs het kanaal werd het bar en boos; het werd donker en heel veel regenwater kregen we te verwerken. In Kelpen draaiden we terug en vooraan werd toch wel erg hard gereden. Achteraan werd de boel toch wat getemperd want door zo hard te fietsen werd de regen toch niet minder dus dat had geen zin. In werkelijk apocalyptische omstandigheden werden de kilometers afgelegd. Verder onheil bleef ons bespaard en na zo'n 50 km waren we weer terug. Snel douchen.

A Vous Hilversum

De Razende Reporter

Zaterdag 9 juni,

Baarlo Heythuysen

Op advies van Henk meden we de regio Beek, Geulle en omstreken wegens een wielervedstrijd. Als alternatief besloten we in Noordelijke richting langs de Maas te meanderen en dan wellicht via Grubbenvorst richting Sevenum en dan zo weer terug. Zo gezegd zo gedaan en met de harde wind in de rug namen John en Jo het voortouw en hielden het tempo toch rustig net boven de dertig km/h. Achterin konden de Alp d'HuZes-gangers zo op hun gemak hun verhalen vertellen. Verder waren aanwezig Henk, Har v/d V, Fred, Roger, Paul, Annie, Peter, drie vreemden die in Buggenum zijn afgedraaid, Har Feijen, Ton, **Wil v/d Borg** en Michel. Ik dacht dat ze dit waren. Ben ik je vergeten, laat dan even iets weten. Het was werkelijk prachtig fietsen langs Moder Maas maar Jo hield de tijd in de gaten en voorzag dat als helemaal tot Grubbenvorst werd gefietst, de terugweg over Sevenum met harde tegenwind te lang zou gaan duren, mede of vooral wegens het voetballen dat om 18.00 uur begon. Dus in Baarlo werd afgekort en daar linksaf richting Helden. Net toen de groep een paar fietsers inhaalde kwam nog een auto voorbij geraasd met twee wielen door het gras en veel te hard. Achterin geschreeuw, want Paul was daardoor gevallen. Hij lag er akelig bij, bewoog in eerste instantie niet, bloedde in zijn gezicht terwijl die auto gewoon doorreed. Paul was even buiten westen maar kwam gelukkig weer bij kennis. Annie legde hem in een stabiele zijligging en Roger belde 112. Paul wist niet meer wat er gebeurd was, maar wist wel hoe hij heette en kende onze namen maar dat hij flinke klap had gemaakt, was wel duidelijk. Uiteindelijk is hij met de ambulance naar het ziekenhuis van Venlo gebracht met verdacht op hersenschudding. De fiets hebben we verderop bij mensen gestald en wordt zondagmorgen opgehaald door Michel. Daarna zijn we maar weer opgestapt maar iedereen zat nog met zijn kop bij de valpartij van Paul. Er werd weinig gezegd en gelukkig zonder verder oponthoud kwamen we terug. Bij Paula zijn we met een paar man even bij elkaar gaan zitten en Roger heeft de ouders telefonisch ingelicht. Daarmee kwam er een einde aan deze bewogen rit. Inmiddels laat Roger in het gastenboek weten dat het schijnbaar meevalt; schaafwonden op knieën, ellebogen en in zijn gezicht en misschien hersenschudding. Ook de fiets had zo op het oog niet al te veel schade dus lijkt het erop dat we weer eens opgelucht adem kunnen halen. Duidelijk is wel dat onze hobby de nodige gevaren met zich brengt. Sommige dingen, zoals een auto die met een

noodgang langs scheurt, heb je niet in de hand. Andere zaken hebben we wel in de hand en dan bedoel ik dingen als helm dragen, snelheid aanpassen daar waar nodig en signaleren bij obstakels. Dit kan ook het nodige onheil voorkomen want ik moet er niet aan denken als Paul zonder helm met zijn hoofd tegen de grond was geklapt.

A Vous Hilversoem

Een opgeluchte Razende Reporter

DONDERDAG 14 JUNI

UNTERBRUCH

Zonder routekapitein John, want herstellende van zijn valpartij en zes weken uit de running, stonden de volgende suisters aan het vertrek: Chris, Roger, Sjoerd, Cor, Har v/d V, Annie, Peter, Bert, Jo, Henrie, Wil v Montfort en Michel. Cor en Jo stuurden snaarstrak in de goede richting Montfort en Vlodrop. Chris vroeg nadat hij Cor vooraan afgelost had of we niet harder dan zo rond de 30 km/h gingen rijden. Het antwoord was resoluut nee, want Jo wist wel dat dat gaandeweg de rit toch wel richting 35 km/h zou gaan. Nu al toegeven zou, laat ik het zo zeggen ,in het belang van de groep niet verstandig zijn. In Effeld werd Cor al nerveus, we moeten hier ergens links riep hij, maar Jo wist zeker dat het verder was. Toch stuurde Jo te vroeg ergens in Ophoven links. Maar Cor wist de weg zei hij. Na enkele koerswijzigingen onder zijn supervisie meldde hij echter dat hij het ook niet wist??? Enfin, we kwamen weer op de doorgaande weg naar Kempen waar we wel naar links stuurden, Jo wist het weer: "back on track". Alleen in Porselen stuurden de voorsten resoluut naar rechts, maar wel verkeerd. Eenmaal teruggedraaid zaten we weer goldrichtig, Jo herkende een aanhangwagen die daar al jaren naast de weg staat. Daarna richting Honsdorf onder de bezielende leiding van o.a Wil, Roger, Chris en Peter waarna we in in Suggesterath rechtsaf richting het klimmetje naar Hochheid stuurden, maar vooraan stuurden ze toch nog rechtdoor, je blijft je verbazen. Daarna via de voor iedereen bekende weg terug, de groep bleef bij elkaar, echter een vlak tempo werd niet gereden, wat eigenlijk het makkelijkste is en uiteindelijk sneller, zonder dat mensen aan het elastiek komen te hangen. Bert liet voorbij Pepinusbrug lopen, had hij bijna eens tot het einde meegefietst, laat hij het een paar honderd meter voor het einde toch nog lopen? Tijdens de rit meldden Michel en Har zich nog af voor de rit bij Frits, zodat we nog maar met drie personen afreizen zaterdag, het is niet anders. Tenslotte, hoe krijg ik deze verschrikkelijke pagina-indeling ongedaan gemaakt, ik denk een erfenis van de verslaggever van de Alpentrip.

A vous Hilversoem

De razende reporter

Zaterdag 16 juni, Ulestraten

Ja, je leest het goed,Ulestraten en niet Eifel en omstreken. De gestaag vallende regen maakte dat op een paar plekken in Echt en Sint Joost al vroeg bedrijvigheid heerste in de vorm van intensief telefoon - en internetverkeer. Uiteindelijk werd, na Frits te hebben gebeld, de rit afgeblazen. Het zou bij hem ook bar en boos blijven, iets dat hij 's avonds telefonisch nog bevestigde. Bij ons klaarde het daarentegen op, mede door de aanwakkerende wind. Om half twee kon dus gefietst worden. Henrie, Bert, Henk, Har v/d V, Jo, Har F, Fer, John en Annie stuurden hun raspaardjes dan ook richting Roosteren. De wind was tot in Meerssen een geduchte tegenstander maar werd daarna onze grootste vriend. Op een enkele spat na bleef het droog en door de wind in het gat gingen de klimmetjes ook een stukje beter. Henk en Fer namen het laatste stuk voor hun rekening, net als een aantal andere stukken overigens, en zodoende waren we zodanig vroeg terug dat we ons nog een afzakkertje bij Steffanie konden veroorloven. Lekker gefietst, materiaal en manschappen heel gebleven dit keer, dus prima verlopen.

A Vous Hilversoem

De Razende Reporter

DONDERDAG 21 JUNI

Het is zeer gebruikelijk dat een verslag van een rit begint met de opsomming van de namen van de deelnemers. Laat ik deze traditie in ere houden. Aanwezig: Michel. Inderdaad, de voorspellingen waren ongunstig. Regen in de avond en misschien onweer. Maar na Luik-Bastenaken-Luik deert een buitje deze mijnheer niet meer. En bovendien regende het om 18.30 uur niet. En ik weet als geen ander dat voorspellingen soms onbetrouwbaar zijn. Nog even gewacht of er toch écht niemand kwam voor deze rit met bergpunten op de Beukeberg. Dan maar in mijn eentje een tochtje maken. Omdat ik niet helemaal de route van buiten wist besloot ik richting Maaseik te gaan en dan te kijken hoe het weer zich zou ontwikkelen. Bij Roosteren nog weinig donkere wolken en stak ik rechtdoor naar Obbicht en Geulle. Vóór me twee wielrenners op de Slingerberg, waarvan ik dacht dat ik ze wel eventjes zou gaan inhalen. Maar nee hoor, dit ging veel te hard voor mij: ik denk dat ze aan het trainen waren voor de triatlon van Stein. Er waren eigenlijk slechts een paar spatten regen gevallen, toen ik aan de beklimming van de Schieversberg begon. Halverwege barste het los. Even 10 minuten geschuild onder een afdakje in Moorveld, en toen weer terug naar huis. Snijder op, Slinger af, Maasberg op, waar mijn achterwiel diverse keren wegslipte. Met flinke wind mee kon ik op de terugweg een flink tempo aanhouden. In het laatste stukje regende het nog licht, maar erg nat ben ik niet geworden. Toch nog lekker gefietst. De punten in bergklassement wil ik echter niet hebben. Niet alleen omdat ik de officiële route niet heb gefietst, maar ook omdat ik op deze manier geen punten wil vergaren. Mijn reactie op het gastenboek was dan ook humoristisch bedoeld. Tot een volgende keer met hopelijk meer leden van suist.

Reporter Michel

Zaterdag 23 juni,

Borgharen en omstreken

Annie, Peter, Henrie, John, Chris, Henk, Har F, Jo, Fred, Jules, Roger en Leon stonden te popelen om de stuw bij Borgharen met een bezoek te vereren. De vaart zat er gelijk goed in, maar ja met Chris en Roger op kop is dat geen verrassing. We lieten gelijk al een tactisch gaatje vallen en vooraan begrepen ze de boodschap. Bij het Tango-tankstation bedacht Roger een originele manier om van kop af te komen; hij deed even een pitstop en sloot zodoende weer achter aan. Het enige vermeldenswaardige onderweg was toch wel de wind, maar de mannen met sap in de kuiten brachten ons toch vlotjes naar het Zuiden. Ergens bij Elsloo passeerden we Berry Tholen, beter bekend als "de Baer van de Sleek". In een outfit van Fred Rempelberg met nummer 268 op de broek (wereldrecord op de fiets: 26,8318 km/h achter de auto op de zoutvlakte van Bonneville bij Salt Lake City in Utah USA.) besloot hij ons te vergezellen. Keurig meefietsend en ook waarschuwend bij opstakels en ander gevaar gaf hij blijk van al zijn ervaring. Qua route was even de vraag of we door de Beatrixhaven moesten, maar Annie kon dit bevestigen en zodoende brachten we een bezoek aan dit prachtige industriegebied. Dan via de stuw, Borgharen, Itteren weer naar Bunde en rechtdoor deze keer naar Geulle en naar de Maasberg. Daar aanschouwden we nog een bruidspaar die de meute aan zich voorbij zag sjeesen. Vanaf daar waren we weer op de oude route en op een paar drieste

tempoversnellingen na, werd redelijk beheerst met zo'n 34 km/h teruggereden (wind mee wel te verstaan). In Obbicht voor de verandering over de dijk naar Illikhoven en op voorspraak van Henk vanaf Ophoven nog het rondje Laak, Stevensweert, Maasbracht, Montfort, Sint Joost en Paula eraan vastgeplakt. Henrie, Peter en Jules hadden de laatste lus niet meer meegereden en Berry en Chris draaiden op de Hingerderstraat ook af. De rest liet zich een paar versnaperingen goed smaken aan de ronde tafel die inmiddels al een beetje Stammtisch is geworden.

A Vous Hilversoem

De Razende Reporter

DONDERDAG 28 JUNI

Inderdaad, drukte alom op de redactie, het gewone werk, de route voor de fietstocht van het bivak in Noorbeek, het voetballen op tv, al deze dingen eisen hun tijd, maar hier dan toch nog de vage contouren van afgelopen donderdag. Bart Rams was het nieuwe gezicht tussen de "oude" van Henrie, Chris, Wil van Montfort, Annie, Peter, Ralf, Cor, Jo en Ton. Jo zou na de Vuilnisberg teruggaan via Spaubeek vanwege een afspraak met het voetbal om 20.45 uur waarna de rest besloot ook deze variant te fietsen. Het was drukkend warm en menigeen heeft dan minder pk's aan boord. Jo is er daar één van maar ook Cor speelde het weer parten, zodanig zelfs dat hij in Guttecoven afdraaide; het ging gewoonweg niet. Chris slalomde vervolgens als een echte voorman over de fietspaden rond Sittard richting Munstergeleen. Daar lieten we de stoplichten en fietspaden achter ons en kon er op normale wegen doorgereden worden. Munstergeleen omhoog liet kleine verschillen noteren en dat herhaalde zich op de Vuilnisberg. Jo op kop werd uiteindelijk door bijna Jan en Alleman voorbijgereden. Hij revancheerde zich in de aansluitende "klim" richting de grote weg tussen Schimmert en Spaubeek, waar de wind ook altijd een geduchte tegenstander is. Hij reed naar de kop waar anderen zich weer uitgedaagd voelden en de rug weer kromden. Glimlachend zag Jo dat ze prima toehapten. Alleen kwam Wil gevaarlijk links voorbijzetten; dat had ook verkeerd kunnen aflopen, dus laat dat soort grappen beter achterwege. Daarna moest er gewerkt worden want de tijd begon te dringen; het voetbal begon immers om 20.45 uur. Iedereen deed een duit in het zakje, maar dat moest ook, de rit was uiteindelijk toch nog dik boven de 60 km. Net voor 20.45 uur kneep Jo de remmen dicht; mission accomplished met dank aan eenieder.

A vous Hilversoem

De Razende Reporter

ZATERDAG 30 JUNI

Margraten-Gemmenich

Om 10.00 uur stonden maar 6 renners aan de start voor een mooie tocht naar het zuiden. 5 kleppers nl. Henk, Roger, Wil vd B, Michel, Leon en de enige vrouw in het peloton Annie. Met een lekker temperatuurtje en met de wind pal in het gezicht gingen we richting de Adsteeg. Dat we de routebeschrijving niet geheel volgden deed ons niet. We hadden met z'n allen enorme zin in deze tocht. De 5 kleppers deden om toerbeurt het kopwerk, wat Annie wel prettig vond. Ze dacht hierdoor wat over te houden voor de komende bergjes om het gat met de kleppers niet al te groot te laten worden. Helaas, de praktijk is vaak toch anders. Na de Adsteeg zetten we de weg naar de Daelhemmerberg, Loorberg en Camerig in. Opvallend veel wielrenners zijn we tegengekomen. Niet vreemd met het heerlijk weertje en de vakantietijd. Boven op de Vaalserberg hebben we de tijd genomen voor een stukje vlaai met koffie/cola. Wil kon het niet laten om nog een tweede stukje vlaai te nemen. Waarschijnlijk voelde hij toen al aan dat de kramp op komst was. Omstreeks 13.45 uur werd de terugreis ingezet. Met de wind grotendeels in de rug en Roger voornamelijk op kop (hij had nog het een en ander te doen thuis) zijn we met hoge snelheden naar huis gefietst. Ook nu hebben we de routebeschrijving niet geheel gevolgd. De weg door Sittard hebben we vermeden. In plaats hiervan hebben we nog een klein toetje genomen: via de Beukenberg naar Hillensberg, Saeffelen,

Koningsbosch richting het Hingen. Daar streken Henk, Leon en Annie op het terras neer, na 135 km. Frans Körver maakte nog even een praatje met Henk en na een klein uurtje arriveerde de middaggroep.

Annie ☺

Ulestraten-Biesenberg

Op deze mooie en laatste zaterdag in juni slechts 6 mensen aan de start van deze 2e route van de dag: Chris, Har vd V, Ralf Gootzen en Fred van de min of meer vaste bezetting en Leon Stals (Haelen) en Jan Ramakers (Horn) als gastrijders. Chris deelde snel nog de laatste Tourtotoformulieren uit - zonder mochten we niet meerijden!! Geen van de gebruikelijke wegkapiteins erbij, maar met de papieren Tom-Tom op de buis geplakt, zou deze route te doen moeten zijn. Vertrokken werd richting Sleik en al gauw werd duidelijk dat de wind die na de middag wat sterker is geworden voor vandaag de grootste uitdaging zou blijken. Evengoed met een aangenaam tempo de Duitse wegen richting Hillensberg verteerd, waarna koers naar het zuidwesten. Plaatsjes en hellinkjes gleden onder de wielen door, en alles werd goed door iedereen verwerkt. Op de Biesenberg werden we voorbij gereden door Theo Jacobs - warm weer en zonder pollen, dan is hij goed en dat was duidelijk te zien. De rest van de tocht heeft hij ons vergezeld.

Om het vliegveld heen gedraaid, de Kruisberg af en dan naar Bunde voor de Denneberg, deze keer via het bospaadje beklommen. Hierna was het leed geleden: we kregen de wind mee en zo werd richting Geulle meteen een ander tandje gestoken. Slingerberg af, Maasberg op en vervolgens in een lekker tempo langs de bekende wegen weer naar huis. Volgens mij zijn we vandaag, op een ommetje na in Oensel exact de goede route gereden!

Een paar dorstigen zijn nog even bij Steffanie geland, waar we de laatste deelnemers van de ochtendeditie ook nog troffen. Ook voor hun groep gold dat er maar 6 deelnemers waren, wat gezien het mooie weer verrassend was. Onder het genot van de gebruikelijke versnaperingen nog even verhalen uitgewisseld en daarna weer naar huis.

Lekker gefietst - en ook de gasten waren van mening dat het een mooi rondje was.

Fred

Maandag 2 juli 2012, Tourstart Visé België

Een geslaagd initiatief van Henk Swillens. Annie was present, Henk natuurlijk ook, verder Fred, Jo, Wil Hodzelmans, Ralf Gootzen, Har Feijen met zijn armada te weten; Jack Eype, Piet Wackers, Ton Heunbern, Jan Laugs, Hary Lemmens en Hary Daelmans. Met zijn elfen trokken we zuidwaarts in een gezapig tempo van zo'n 26 km/h. Niemand kwam in de problemen, dat mag duidelijk zijn. Dat gaf iedereen de gelegenheid met elkaar kennis te maken. Zonder verder malheur bereikten we Bunde en omstreken waar Henk een mooie variant wist door Bunde. In zijn ogen is deze route bij iedereen bekend, blindelings te rijden maar volgens Jo zijn er nog geen drie SUISTers die dit zo na kunnen fietsen. Maar we kwamen in elk geval op

de fietsverbinding langs Maastricht en uiteindelijk via Gronsveld en Eijkholt bij Mariadorp over de grens naar Visé. We zaten goed want het was al een drukte van jewelste; auto's moesten hier al geparkeerd worden maar wij fietsers konden zo door naar het episch centrum van fietsend België, Frankrijk en omstreken te weten Visé; startplaats van de 2-e etappe van de tour de France 2012. Op het plein kwam Jo pardoes nog een collega van de Belastingdienst én Pinarello-rijder Dennis Deckers tegen. Hij was al op weg om een pintje te gaan vatten maar hij hoeft ook maar naar Maastricht, dus dat scheelt. De fietsen werden geparkeerd en we kozen ieder voor zich een mooie plek om de renners te aanschouwen. Annie en Jo stonden na enkele schijnbewegingen prima; vlak voordat de renners het podium opmoesten om te tekenen. De renners kwamen langzaam voorbij en kwamen, na het tekenen van de startlijst, ook weer hier terug voor interviews of voor een korte terugkeer naar het village départ. Prachtig om zo onze helden in slow-motion te zien passeren. Annie heeft de nodige foto's gemaakt en John zal deze nog op de site plaatsen, in een apart album, althans dat hopen wij, temeer omdat hij deze weken tijd hiervoor heeft. Annie had nog even verbaal contact met Steven Kruijswijk, dus die gaat nu geheid nog een etappe winnen haha. Verder richting startzone was het een mensenmassa die zijn weerga niet kende, zes –zeven rijen dik zover het oog reikte, maar wij stonden beter, zoveel was duidelijk. Om 12.30 uur was de start en was de wielerkooft voorbij. Wij namen onze fietsen en koersten richting de terrassen van Eijsden voor een welverdiende versnapering. De vlaai, koffie, fris, baguettes en een enkele goudgele rakker deden de manschappen duidelijk goed. Daarna richting huis met Henk en Jo voorop door Eijsden, Oost Maarland en Gronsveld. Vandaar weer dezelfde weg terug maar nu wel een tandje harder. De armada van Har Feijen gaf geen krimp ondanks dat enkelen toch al een dikke zes of zelfs een zeven in de leeftijd hebben. In Roosteren en Echt zwaaiden de meesten af maar Har, Jo, Annie en Ton vereerden Paula nog met een bezoek. Op het zonovergoten terras was het goed toeven, zeker omdat Ton en Har de versnaperingen voor hun rekening namen, namens Annie en Jo nog hartelijk bedankt hiervoor. Daarmee kwam een einde aan een volledig geslaagde en erg gezellige dag samen met de gasten van Har.

A Vous Hilversoem

De Razende Reporter

DONDERDAG 5 JULI

LINNERHEIDE-VLODRUP

Wat een weertje. Soms een zonnetje, af en toe wat regendruppels. Wat een opkomst, niemand te bekennen, alleen de eenzame fietser en deze vertrok een paar minuten over half zeven in zijn uppie, niemand meer in de verre omtrek te bekennen. Geen last van waaiers, geen last van duwen en trekken, en helaas alleen op kop, weinig afleiding, weinig wind en achteraf prima fietsweer.

Mooie route, en in Illbrink trof me het noodlot, een afloper, snel een nieuw binnenbandje erin gelegd en weer in het vertrouwde ritme doorgeschied.

Lekker gefietst, jammer voor de thuisblijvers.

Le Grand Plateau.

ZATERDAG 7 JULI

KEVELAER:

Om 8.00 uur stonden Henk, Leon, Roger, Fred, Michel, John B en Annie aan de start om richting Kevelaer te fietsen. Met het routekaartje op zak gingen we vol goede moed op weg. John en Annie zetten zich op kop en met een tempo rond de 30 km. per uur gingen we via Heel, Buggenum, Neer naar Venlo. Daar werd even naar de weg richting Grubbenvorst gezocht maar Henk loodste ons behendig naar de juiste weg. Al snel bereikten we het veer. Via de kasteeltuinen van Arcen werd de weg richting Duits grondgebied ingezet. Met de wind nog steeds in de rug werd in een lekker tempo Kevelaer bereikt. Na het opsteken van een kaarsje zaten we om 11.00 uur, in een heerlijk zonnetje, aan de lekkere 'Deutsche Torte'. Omstreeks 11.30 uur besloten we via de officiële routebeschrijving de terugweg in te zetten. Het eerste stuk was geen probleem, maar al snel kwamen we plaatsnamen tegen die niet op het routekaartje vermeld stonden. Roger, Henk en Michel waren overtuigd dat we toch echt op de goede weg zaten. Althans in de juiste richting fietsten. Dus bleef ons niks anders op dan deze heren te volgen. Uiteindelijk stond ergens Kaldenkirchen aangegeven en dachten we weer op de juiste weg te zitten. Niet dus, want niet lang erna gingen we bij Tegelen de grens over. Daar besloten we maar richting huis te fietsen. Via Steyl, Reuver, Swalmen, Heel, Wessem werd omstreeks 14.45 uur St. Joost bereikt. Met toch nog 175 km. op de teller landden we met z'n allen bij het terras van Paula. Daar genoten we, nog steeds in een heerlijk zonnetje, van de welverdiende versnaperingen. Al bij al kijken we terug op een tevreden dagje fietsen.

Annie ☺

ZATERDAG 7 JULI

Wel wat laat, maar eindelijk hebben we toch bericht ontvangen van een van de deelnemers van de middagrit op 7 juli.

's Middags stonden er slechts 2 rijders klaar op het Hingen. Prachtig weer, maar men had blijkbaar andere verplichtingen. Cor v.d. Varst en Paul Steskens waren de mensen die het wel aandurfd. Paul voor de eerste keer na zijn zware van van enkele weken terug. Ondanks dat deze twee heren de route niet zo goed wisten, hebben ze toch zo goed en zo kwaad als dat mogelijk was geprobeerd om de juiste weg te vinden. dat dit goed gelukt is blijkt uit het feit dat ze netjes de 80 km. vol hebben gemaakt. Chapeau, heren, ondanks de matige opkomst toch een leuke rit ervan gemaakt.

DONDERDAG 12 JULI

VLEGVELDROUTE

Har vd V, Cor vd V, Leon Stals, Chris, Ton, Annie, John B, Sef Laugs, Theo Jacobs, Henrie Jansen, Wil v M, Lyon en Fred. Volgens mij waren dat de namen van de deelnemers aan deze ronde.

Vooraf werd beslist om in 1 groep te fietsen. Dat houdt in dat er weliswaar goed doorgereden kan worden, maar dat de sterke mannen rekening moeten houden met de die dag iets minder sterke mannen. Zo gezegd zo gedaan: op een enkele waarschuwing na, is er stevig doorgereden, maar in het vlakke is de groep voor het grootste deel goed bij elkaar gebleven en bovenaan de heuveltjes is goed op elkaar gewacht. Chapeau - in tegenstelling tot eerdere berichtgevingen kan het dus wel...

In de route van vandaag zat een stukje dat de Suisters tamelijk onbekend is: we zijn niet gewend aan het rondje Abdissenbosch en Daniken. Goed dat Sef erbij was die dit weggetje wel kende en ons de goede weg opstuurde. Eenmaal boven wordt dan Sweijkhuijsen van een andere kant binnengereden. Sommigen herkenden het dorp pas op de helling naar beneden richting Geleen. Van hieruit werden Spaubeek, Hobbelrade, Genhout, Beek, Geverik en Ulestraten met gezwinde spoed genomen. De autoweg oversteken naar Kasen, en toen kwam de wind van de goede kant. Langs de Maasdorpjes werd door de hele groep voor het grootste deel achter Lyon aangereden, die het leeuwendeel van het kopwerk voor rekening nam, en dat waar mogelijk met hoge snelheid deed. Nergens werd het te gek, en in de dorpjes werd de snelheid een beetje getemperd, waardoor het toch een beetje veiliger aanvoelde.

Des te vervelender was het dat we, na de brug bij de haven in Born, waar Henrie richting Nieuwstad afdraaide, er achter kwamen dat Ton er niet meer bij was.

Niemand heeft gemerkt, dat hij is achtergebleven of is afgedraaid. Ik hoop dan ook dat hij goed is thuisgekomen. Toch zou de groep beter op uitvallers kunnen letten, en eventuele afbuigers of achterblijvers de groep hiervan op de hoogte stellen (schreeuwen, fluiten of wat dan ook).

We zijn dus doorgereden via Roosteren naar Echt, waar nog de Col du Canal opgesprint werd. Ondanks verwoede pogingen Lyon te verslaan, wist hij toch als eerste boven te komen, ondanks de 20 km kopwerk van te voren.... Klasse komt toch altijd (als eerste) boven. Hierna is ieder zijns weegs gedaan. Bij terugkeer op het Hingen konden we voor de statistieken een ronde van 72 km, met een gemiddelde van ruim 31 kmh noteren.

Groet, en tot na de vakantie.

Fred

Hallo

ff zeggen waar ik was donderdag.

Ik zat een beetje ziek op de fiets grieperig, en bijna geen stem achter in de groep.

Na Geverik rechts op richting ulestraten kreeg ik kramp of een zweepslag in mijn kuit.

Omdat in de groep lekker gefietst werd, wilde ik dit niet verstoren. Ik ben alleen verder gegaan in een aangepast tempo.

De kortste weg naar huis.

Gr.Ton

ZATERDAG 14 JULI

Keuteberg - Voerendaal

Aan de start Michel, John B, Bart Rams, een 'nieuwe' die voor de tweede keer dit seizoen meereed, en Paul. Met Michel als wegkapitein werd koers gezet richting het Zuid-Limburgse. Al meteen bleek dat er een stevige wind stond, en dit maakte het voor de mindere rijders die graag uit de wind zitten al meteen een stuk zwaarder. Maar, na de strada di Kamikaze in Sittard te hebben overleefd, is het werk goed verdeeld, prima gerouleerd en gewacht na de klimmetjes. Na onderweg een keer of 36 regenjas aan-regenjas uit te hebben gedaan, werd op deze manier al snel de voet van de Keuteberg bereikt. Het hellingspercentage bleek voor niemand een probleem, wel werd een enkeling bij bovenkomst weer terug naar beneden geblazen. De bergpunten voor de statistieken: 1. Michel (5p), 2. Bart (4p.) 3. Paul (4p.) 4. John (3p.). En groupe, voorzichtig de afdaling van de Dodenman ingezet, die er door het natte wegdek verraderlijk gevaarlijk bij lag. Op weg naar Wylre reed Paul lek. Door het ontbreken van de vaste mecaniciens die naar verluidt door officiële verplichtingen op deze Quatorze Juillet niet aanwezig konden zijn, zorgde dit voor meer oponthoud dan gepland. Een kapotte binnenband, een afgebroken ventiel en 4 regenbuien later, kon er eindelijk weer koers worden gezet richting Elkenrade. Ook deze klim is door iedereen goed verteerd, waarna met de wind in de rug en de zon in het gezicht huiswaarts werd gereden. Michel bleek nog aardig wat over te hebben, toch bleken we in Susteren nog steeds met z'n vieren te zijn. Hier is Paul afgedraaid en hebben de anderen zich laten uitdrijven tot op het Hingen.

Paul

MAANDAG 16 JULI

S.V.P. (Suist voor Pensionada's)

Echt-Smeermaas.

Na met de John de actualiteit te hebben door genomen en na ampele overwegingen besloten wij (Wil en Har) eerst tegen de wind in te rijden in de hoop op de terugweg de wind mee te hebben. Geen geplande route vooraf dus. We zouden wel zien waar de tocht ons heen brengt. Achteraf gezien is het een rondje Echt-Smeermaas geworden met de wind hoofdzakelijk schuin van opzij. Heen schuin van voren en terug schuin van achteren.

Vanaf Heppeneert hebben wij een knooppuntenroute gevolgd. Na ca. 2 ½ uur fietsen maakten wij pauze in Uikhoven . Bij aankomst Brasserie "het pleintje" schoof automatisch de luifel uit, ter uitnodiging om op het terras plaats te nemen. De uitbater had ons zien aankomen en meende terecht te weten dat wij graag buiten zouden zitten. Zoals gebruikelijk hebben we onze inwendige mens versterkt met koffie en gebak. Als gevolg van een extra lange pauze kregen we in Berg aan de Maas een toetje gepresenteerd in de vorm van een tot Echt durende regenbui. In Elsloo stooft ons een drietal

jonge wielrijders voorbij, die wij nadien nog een tweetal keren voorbij reden zonder ons tempo te verhogen. Kennelijk wilden zij de regenbui voorblijven maar overschatten zij hun krachten. In de buurt van het College in Echt heeft Wil nog lek gereden. Nat maar voldaan doen we deze route (ca. 90 km) over enige tijd nog eens dunnetjes over.

Vanaf Heppeneert tot in Elsloo hebben we de knooppunten 26-46-49-50-56-57-58-54-10-52-51-43-gevolgd (zie www.fietsnet.be).

Tot volgende week

Har

Na een lange onderbreking van 2 maanden hebben de PENSIONADA'S de draad weer opgepakt.

2 Rijders stonden om 10 uur bij John klaar. Har Fijen en Wil Hodzelmans hadden afgesproken om een ritje te gaan maken. Hoe het de heren is vergaan zullen we nog wel horen.

Vanaf nu is het weer de bedoeling dat er iedere maandag een rit gereden gaat worden. Voor informatie kun je contact opnemen met Har Fijen, want John kan komende week nog niet meerijden, maar het is de bedoeling dat hij zo gauw het enigszins kan alweer van de partij zal zijn.

DE TWEE AAN DE KOFFIE

Donderdag 19-7

STEVENSWEERT-VLODROP-DIETEREN

Annie, Lyon, Wil H, Wil v Montfort, Har v/d V, Jo, Cor en Chris waren present. Het werd een onplezierig ritje omdat het al vrij vlot begon te regenen en dat terwijl het de hele dag juist zo mooi was gebleven. Dus werden de voetjes en tenu's allengs nat en werd reikhalzend uitgekeken naar opklaringen aan het zwerk. Dat gebeurde bij Posterholt gelukkig ook maar voordat je weer droog bent, duurt toch nog wel even. Dus bleef het een rillerige en koude bedoening. Even na Koningsbosch op weg naar Susteren kreeg Wil H te maken met een authentieke kettingreactie; ketting breekt, derailleur slaat omhoog en komt tussen de spaken van het achterwiel, derailleur breekt af en Wil is ridder te voet. Chris maakt er vervolgens een baanfiets van met slechts één verzet maar gelukkig wel met remmen en daarna de kortste weg naar huis want we waren nog niet droog en stonden te bibbbbbbbberen als espenblaadjes. "Lekker gefietst".

A vous Hilversoem

De Razende Reporter

Zaterdag 21-7

Grijze Grubben

Om 13.30 een vijftal present: Tom, Har. F, Henry, Har V. en Paul.

De belangrijkste hindernis vormde deze middag het vertrek. Terwijl de morgenploeg arriveerde bij café 't Hingen, net terug van de Tweelanden-tocht, vereiste het de nodige discipline (het was erg aantrekkelijk om meteen op het terras aan te schuiven), om te vertrekken richting Zuiden.

Over 't Prusjes met de wind in de rug, onder leiding van Henry, de route perfect gevolgd tot in Grijze Grubben. Daarna is democratisch besloten om in Valkenburg even de Cauberg mee

te nemen. Gezien het feit dat enkelen de afgelopen weken in de lappenmand hebben gelegen en de nodige klimmetjes hebben gemist, vond iedereen dit een goed plan.

De Cauberg werd, nadat de sprint bergop aangetrokken werd door een vrouw met (hopelijk) een “elektrische fiets”, door iedereen goed verteerd, boven gewacht, geheergroeped en koers gezet richting Meersen.

Via de gebruikelijke weg langs het kanaal, reden we met de wind op kop, Tom als windbreker en gangmaker richting Obbicht. Hier draaide Henry huiswaarts en is door de anderen getemporiseerd naar huis gereden. Blijkbaar was niet alleen de batterij van mijn GPS langzaam leeg aan het raken. Laatst geregistreerde kilometer is km95 in Roosteren, vervolgens de tocht volbracht in eco-mode.

Paul

Twee Landen Toertocht

Na wat getelefoneer stonden Roger, Henk, Har v/d V, Jo, Annie en Leon paraat om 8.00 uur. Ideaal weertje, misschien een beetje fris nog, zeker gezien het jaargetijde maar droog, zon en niet teveel wind dus prima toch. Ergens achter Kinrooi pikten we de bordjes op en was het een kwestie van pijlen volgen. Har, Annie, Jo en Leon namen de eerste vijftig km voor hun rekening over deels bekend terrein. In Zutendaal kwamen we zelfs langs de woning van een collega van Marleen, hoe klein kan de wereld toch zijn. Daarna nam Roger het stokje van Jo over en samen met Leon en Henk slalomden ze ons richting de start in Schoonbeek bij Bilzen. Er werd even gepauzeerd voor het vullen van de bidons en voor een versnapering; cola en koffie, voor Jo uiteraard "mit ein keukske". Laatstgenoemde merkte, eenmaal weer onderweg, dat het vele kopwerk in het begin toch een beetje veel van het goede was geweest. Daarbij hadden we de wind vol op de neus op de terugweg langs moder Maas richting Maaseik. Leon, Henk en Roger lieten zich af en toe uit de kopposities zakken, maar de anderen hadden geen goesting en ook geen benen meer om hetzelfde hoge tempo te draaien. Gedrieën klaarden ze dus de klus, waarbij af en toe nog moest worden getemporiseerd. Om 13.20 uur knepen ze bij Steffanie de remmen dicht en ploften ze aldaar op het terras. Zo konden ze mooi het village départ van de middagploeg gadeslaan. Het deed ons deugd dat Paul weer present was na zijn zware valpartij, toch een maand uit de running geweest, zo bleek. Verder Tom, Har F. Henrie en Har V, die het ook weer eens probeerde na zijn bedrijfsongeval. De morgenploeg zat prima en schoot de middagploeg om 13.30 uur vrolijk weg. Har en Jo sloegen een paar Erdinger achterover, Roger nam na een colaatje afscheid want er wachtte hem nog een klus "oppe Nuujstad", de anderen namen genoeg met icetea en koffie. Plots een grote knal waarmee het achterbandje van Jo aangaf dat hij ermee ophield. Een korte inspectie leverde een gescheurde zijkant van de buitenband op, waardoor dit was veroorzaakt is tot op heden een raadsel. Hoe dan ook moest er nog gedepanneerd worden. Dat leverde verder geen problemen meer op en daarna ging ieder zijns weegs.

A vous Hilversoem

De Razende Reporter

S.V.P. (Suist voor pensionada's)

Maandag 23 juli 2012

Echt- Niels bij As

Present waren John Bloemen, Wil van Montfort, Wil Hodzelmans en Har Fijen. Wil van Montfort fungeerde als wegkapitein. Hij dirigeerde de groep onmiddellijk richting Neeritter, zonder aan te geven waar de rit naar toe zou gaan. Aldaar aangekomen kreeg iedereen van hem een briefje met de volgende getallen:

20 19 28 13 12 36 35 34
33 70 39 40 41 42 44 43
45 27 25 22 21

Aanvankelijk dacht iedereen dat het een kienkaart was, maar al snel werd duidelijk dat het de knooppunten in de route Neeritter- Niels bij As- Thorn waren. Het was een schitterende tocht door een bosrijk gebied. De schaduw van de bomen maakte het fietsen aangenaam. Niettegenstaande dat vanwege de hitte onderweg twee keer (bij Niels bij As en bij Nieuwe Brook, een camping vlak bij Thornen gepauzeerd werd. Bij de tweede pauze werd overlegd wie voor de volgende tocht het dirigerestokje van Wil overneemt. Hierover de volgende keer meer. Net achter Thorn moesten we met zijn allen van de fiets en met een ommetje door het gras. Op de weg stonden niet van wijkenwillende paarden (zie foto). Bij thuiskomst stond 100 km op het tellertje.

Tot volgende week

Har

DONDERDAG 26 JULI

Verloren Kamp

Zucht, de webmaster gunt het journaal geen rust. Cor, Geert, Hein en Dominique namens Montfort,

John B, Har F, Har v/d V, Annie, Peter, Chris, Ton, Henrie, Paul, Jo en Theo Jacobs waren volgens mij de cyclisten vandaag en het was een kwestie van nummers volgen. Tot Opperter geen probleem maar aldaar klopten de nummers niet meer. Tongerlo ligt gewoon aan de andere kant van de brug maar de groep sloeg bij de brouwerij in meerdere groepen uit elkaar en even zoveel wegen in. Uiteindelijk raakten we weer gehergroepeerd en volgden de voorsten de aanwijzingen van een "local". Dit bleek toch helemaal de verkeerde kant op te gaan, onze nummers hebben we nooit meer gezien en uiteindelijk werd maar eens gestopt voor overleg. Uiteindelijk zagen we het bordje Bocholt en daarbij een paar boerderijen maar geen verdere bebouwing, geen kerk en geen bordjes. Maar we bleken op de stramproyweg te zitten en arriveerden, dat zal geen verrassing zijn, in Stramproy. Van daaruit naar Neeritter en zo naar huis. In totaal iets van 80 km gereden en alleen Annie, Peter en Jo hadden goesting voor een bezoekje aan Paula.

A Vous Hilversoem

De Razende Reporter

Zaterdag 28-7,

Nideggen

Nideggen wilde maar niet vloten dit jaar; gewisseld met Kevelaer, al eens door de week gepland maar niet gereden en vandaag met zeer slechte weersverwachtingen op het programma. Via radio Tour meldden Annie en Henk zich af. Jo zou als wegkapitein fungeren dus was hij present alhoewel buienradar hem dit afraadde. Op het Hingen was alleen Leon komen opdagen, dit was het dan, ondanks het weer toch wel teleurstellend. Regen was dan wel voorspeld maar met 25 graden kan dat echt geen kwaad; Jo had zelfs geen regenjasje mee om dat nog maar eens te onderstrepen. Om een lang verhaal kort te maken: om 11.35 zaten we in Nideggen op het terras. Omrijkilometers: 0. Regendruppels: 0. Dan de terugweg. Het goede nieuws is dat we Düren hebben weten te mijden. Mariaweiler was weer even zoeken, net als vorig jaar en zo rond Düren begon het ook nog royaal te regenen. Toen plots stonden we tegelijk lek. Aan de glassplinters te zien een fles kapotgegooid en door de regen niet goed te zien. Nadat beide wielen gedepanneerd waren stond Leon alweer lek, waarschijnlijke reden: lek aan het ventiel. Dus weer omleggen. Na 300 meter richting Mariaweiler Leon weer lek. Wat bleek: nóg een glassplinter in de band die we over het hoofd hadden gezien en dus geen kapot ventiel. Inmiddels het laatste binnenbandje gemonteerd en met dichtgeknepen billen weer onderweg want nog een lekke band zou funest zijn. Gelukkig vonden we in een volgend plaatsje een rijwielhandel waar subiet nieuwe bandjes werden gekocht, dat fietst toch een stukje rustiger. Na de bruinkoolgroeve te zijn gepasseerd kwamen we via Koslar weer op bekender terrein zoals Gereonsweiler, Lindern en zo zoetjesaan naar Süggerath en zo weer terug. De kaart is er echter ook een paar keer aan te pas moeten komen maar dat mocht de pret niet drukken. De regen hield ter hoogte van de bruinkoolwinning trouwens gelukkig weer op. De vele kilometers stonden ondertussen in onze spieren gekerft zou Maarten Ducrot zeggen. Dit betekende dat de laatste loodjes toch wel zwaar waren. Na 190 km knepen we de remmen dicht en waren we blij dat de fiets in de stalling kon. O ja, Leon 5 punten en Jo 4 punten voor de bergprijs, zwaarverdiende punten dat wel, pfff !

A Vous Hilversoem

De Razende Reporter

Zaterdag 28 juli '12:

Denneberg-Schinnen

Vandaag stonden twee tochten op het programma. Om 8.00 uur de start naar Nideggen en in de middag de tocht naar Denneberg-Schinnen. Vanochtend besloot ik om met de middaggroep mee te gaan. Ik vertrouwde het weer niet helemaal en achteraf een verkeerde beslissing. Er viel nauwelijks nog een druppel.

Aan de start van de middagroute de volgende renners: drie maal Har (Har vd V, Har V en Har F), John B, Ton R, Peter W en Annie. Har vd V en Annie namen de kop en in een tempo tussen 28 en 30 km per uur werd richting de Denneberg gefietst.

Vandaar gingen we via de korte Raarberg naar de Vuilnisberg en de Putherberg. We besloten om af te wijken van de route en de weg door Sittard voor gezien te laten.

Via Hillensberg, Höngen, Havert, Isenbruch werd Ton in Susteren Heide achtergelaten. In het laatste stuk richting Hingen werden de motortjes aangezet en werden snelheden bereikt rondom 40 km. per uur. Bij de Boerenbond werd nog eens ouderwets gesprint voor de punten om de groene trui. De sprint werd overtuigend gewonnen door..... Annie. Op het terras in Hingen hebben we snel een drankje genuttigd. We wilden namelijk de finale van de Olympische wegrace van de mannen nog zien. Een oude Kazak die zijn laatste wegrace reed, Vinoekoerov genaamd, won op een wel heel eenvoudige

manier Olympisch goud. Hoe verrassend kan wielrennen zijn. Hopelijk laat Vosje zich morgen niet verrassen en bekroont ze haar talent met een gouden plak.

Annie

S.V.P. (Suist voor pensionada's)

Maandag 30 juli 2012

Echt-Maastricht-Valkenburg-Echt

Klokslag 10 uur met stralend weer vertrok hetzelfde kwartet als een week geleden (John Bloemer, Wil Hodzelmans, Wil v. Montfort en Har Fijen) zuidwaarts, hierbij afwijkend van de door de wegkapitein uitgestippelde route, die in tegengestelde richting stond geprogrammeerd. Bepalend in deze was de windrichting, (voorkeur om eerst tegen de wind in te fietsen). De nagegoeg gebruikelijke route naar Maastricht werd gevolgd en aansluitend richting Valkenburg. Tijdens het genot van koffie en gebak bij Au Soleil aan de voet van de Cauberg zagen we niet alleen toeristen voorbijkomen, maar ook een regenbui. Toen het wegdek weer opgedroogd was ging het huiswaarts. Vanaf Schimmert volgden we nagenoeg dezelfde route zoals die door Suist de afgelopen zaterdagmiddag is gefietst, kortom, in een boog om Sittard heen. Een lokale regenbui dwong ons tenslotte nog tot een korte pauze nabij Leo's café in Pey, dat op maandag gesloten is. Het afgelegde traject telde 100 km.

Tot volgende keer,

Har

2 augustus 2012

Slingerberg-Adsteeg-Stammenhof

Deze tocht, waarin de Slingerberg meetelde voor het bergklassement, werd door 14 renners afgelegd: Jules en Fred, Henry, Chris, Ralph B, Cor, John B, Ton, Roger, Har vd V, Paul, Peter W en Annie en een onbekende renner genaamd Chrit ?.

In een lekker tempo werd, via de bekende weg, koers gezet naar de Slingerberg. In Elsloo, enkele honderden meters voor de beklimming van de Slingerberg, werd door Har en Henry een demarrage geplaatst. Wat het doel hiervan was is me ontgaan. Waarschijnlijk wilden ze de favorieten een loer draaien. Het peloton werd echter aan de voet van de Slingerberg weggeschoten en in mum van tijd werden de twee koplopers ingerekend. Onze benjamin, Jules, kwam als eerste over de streep. Gevolgd door Ralph, Roger, Chris en Peter. Na hergroepering werd richting de Adsteeg gefietst. Ook op deze pukkel werd een klein wedstrijdje gehouden. De uitslag laat ik achterwege omdat de punten toch niet meetellen voor het bergklassement. Wel zouden dan enkele andere renners de punten hebben verdiend. Via de afdaling van Hobbelrade werd richting Stammenhof gekoerst om aldaar een andere weg te nemen dan aangegeven stond in het programmaboekje. De weg door Sittard wordt namelijk door de meesten van ons als onplezierig ervaren. Via Puth, Jabeek, Hastenrath, Koningsbosch fietsten we naar het Hingen. Bij de boerenbond werd nog gesprint voor..... de eer. Met 75 km. op de teller ging men in Hingen ieder zijn/haar eigen weg. Ruim op tijd om Ranomi Kromowidjojo de gouden medaille te zien winnen op de 100 meter vrije slag.

Annie ☺

Zaterdag 4-8-2012,

Helden Echel

Vlakke rit door het achterland van Heythuysen met Chris, Ton, Henrie, Fred, Wil H, Har v/d V, Jo, Jan Laugs, John, Henk, Michel, Roger, Dominique en Cor. Henrie en Chris gaven er gelijk een klap op en omdat niemand HoHoHo riep, bleef de vaart er goed in zitten, achterin moest er al gelijk flink worden aangepoot om hun treintje aan te kunnen haken. De eerste hapering in Heel. De voorsten wisten de weg in Heel richting Beegden even niet en zo kwam het dat de laatsten plots de eersten bleken te zijn. Har en Jo voorop denderden door, konden die anderen ook eens een gat dichtrijden, maar met de wind in de rug was dit ook weer niet zo moeilijk. Via Neer naar Helden en daar bleek het plotseling toch te waaien en kwamen de mannen met de dikke kuiten aan kop. Met name Dominique en Michel gaven daar een sterk staaltje fietsen ten beste, niet normaal hoe hard die tegen de wind in kunnen doortrekken. De anderen konden niet anders dan uit de wind achter deze mannen plaatsnemen onder het motto "als je wordt geschoren, moet je stilzitten". Af en toe assisteerden Fred en Roger nog maar dan waren het weer Michel en nog meer Dominique die niet van kop was weg te slaan. Op het

eind riepen de ervaren rotten toch op tot enige clementie waar dan ook gevolg aan werd gegeven, dat gelukkig weer wel. Zo kwamen we weer in Panheel waar Dominique tot opluchting van bijna iedereen lek reed; even rust. Na de rémonte reed Jo vooraan naar de brug Wesseem-Maasbracht en trok goed door, benieuwd wie zou happen en langs zij zou komen. En Ja hoor, Dominique kwam weer voorbij gedenderd maar Jo haakte zijn karretje aan en na de "top" keek hij eens om en zag dat er meer waren die de oversteek hadden gemaakt. Via Brachtbeek naar Montfort om Cor en Dominique af te leveren en daarna met een delegatie nog even naar Paula, inclusief Jan laugs die het toch wel zwaar had gevonden. Wil pareerde met de volgende woorden: "gelökkig, weer auch". Na enkele versnaperingen zat het er weer op.

A Vous Hilversoem
De Razende Reporter

ZONDAG 5 AUGUSTUS

De dood of de gladiolen

Zondagmorgen 6.45 uur, de wekker gaat. Even buienradar checken. Mooi, de regen is vandaag voor de Duitsers. Snel even eten en naar het Hingen voor een mooie koers in Sittard en omgeving. Nu had ik niet direct tientallen coureurs verwacht maar toen ik net voor half acht aankwam stond er helemaal niemand. Nadat de klok half acht sloeg en ik nog een extra twee minuten had gewacht stond de teller nog steeds op 1. Of het nu de slechte weersvoorspelling, het tijdtip, de goesting of het zondag=rustdag pricipie is, ik weet het niet..

Omdat terug naar bed gaan eigenlijk geen optie meer is en omdat deze eenzame fietser ijzersterk is toch maar vertrokken naar Sittard, niet bepaald een grand depart..

Nadat ik me had ingeschreven alleen op weg vol goede moed. Direct werd ik ingehaald door een zwarte bianchi met een behoorlijke snelheid. Zodoende de eerste uren in een groepje strebers meegereden waardoor de tocht behoorlijk zwaar werd. Later heb ik nog een behoorlijk stuk met team Limburg voor de 'tour for life' meegereden. Hier lag het tempo iets christelijker. Gevolg van de snelle start was wel dat ik het later toch behoorlijk zwaar kreeg. De tocht was erg mooi doordat er een behoorlijk aantal relatief onbekende klimmen in zaten. Nadat we de korte Raarberg, de Kruisberg en de Snijdersberg hadden gehad nog even getwijfeld om in Geulle af te buigen maar ergens was er een stemmetje dat vond dat ik dat niet kon maken. Vervolgens kreeg het moraal nog een knak boven op de Wintrakerberg toen ik lek reed, dit op zo'n twee km van het einde.

In Sittard op de markt vervolgens gefinished alwaar ik de gladiolen in ontvangst mocht nemen. Hier heb ik vervolgens een wachtende mevrouw bij een bushalte blij mee gemaakt en eigenlijk was dit nog het mooiste moment van de dag.

Eind goed al goed.

Absoluut een aanrader voor het volgend jaar.

Groeten,

Ralph

S.V.P. (Suist voor pensionado's)

Maandag 6 augustus 2012

Echt- Laurabossen- Echt

Deze ruim 100 km route is gefietst door Wil Hodzelmans (wegkapitein), John Bloemen en Har Fijen. Het ommetje liep via Maaseik- Bocholtz –Stramproy-Heel- Echt. Een schitterende verkeersluwe route, met veel bochten en smalle weggetjes (vooral in de Weerterkempfen). Ook het weer was ons gunstig gezind. De hele dag zon, alleen in de buurt van Maaseik en paar druppeltjes regen. De middagpauze werd gehouden in Stramproy. Op het terras bij de Luifel werd volgens goed gebruik koffie en gebak besteld. Na afloop werd bij Paula nog een afzakker tje genomen.

Tot volgende keer

Har

DONDERDAG 9 AUGUSTUS

SNIJDERSBERG

Van deze tocht hebben we nog geen verslag binnen. Als er mensen zijn die de rit hebben gereden, graag een verslagje.

ZATERDAG 11 AUGUSTUS

Wegberg

Vooraf werd er al moeilijk gedacht over de etappe van vandaag: de vaste wegkapiteins er niet bij en dan ook nog een kant op die niemand echt goed ligt. Enfin, eerst maar eens kijken wie er kwam: Henk, Roger, Annie, Henrie, Cor vd V, Har V, Fred, Jan Laugs stonden aan het vertrek. Vertrokken werd in de aangegeven richting, maar al vlot werd besloten dat de beschreven route het niet zou gaan worden. Losjes werd Duitsland ingereden en via bekende wegen werden de eerste kilometers Duitsland weggetrapt. Het idee om via een grote lus richting Schinveld te koersen kreeg gaandeweg steeds vastere vormen. Via min of meer bekende wegen werd het traject genomen en via een heel leuke route zijn we uiteindelijk richting Teveren gekoerst. Wel moet worden gezegd, dat er met grote animo gekoerst werd; dit houdt over het algemeen in dat het tempo hoog lag, en gezien het feit dat er wel eens een hellinkje in het parcours voorkwam kwamen er nu en dan mensen in de problemen. Na wat opmerkingen hierover, werd in de buurt van Süggerath het tempo tijdelijk iets gedrukt. Ter hoogte van Gillrath was de maat vol, of beter gezegd de sjeje op bij Cor en hij draaide af richting Nederland en uiteindelijk Montfort. Har en Henrie besloten hem in elk geval voor een deel te vergezellen.

De rest draaide er nog een extra lusje aan vast: via Übach Palenberg - Landgraaf - Abdissenbosch - Bouwberg ging het richting Rothenbach. Via een heel mooie route, in elk geval voor mezelf onbekend, kwamen we langs het Awacs terrein en vervolgens het

zweefvliegveld langs de onderkant van het Hochwildfreigehege. Door de bossen richting Susterseel en van hier naar Höngen. Binnendoor naar de zuidelijke wijken van Kingswood en binnendoor richting Slek en Peij. Met dank aan de wegkapitein van vandaag, Roger, een mooie tocht gereden.

Aangekomen op het Hingen, werd er nog kort door een paar mannen geëvalueerd bij Steffanie. Leon, net terug uit Zwitserland, kwam ook nog even aanwaaien: hij heeft ook een mooie week fietsen in der Schweiz achter de rug. Statistieken van de dag: 105 km, met net geen 31 kmh als gemiddelde. Voor een dag als deze met heerlijke temperaturen, maar wel redelijk wind, zeker niet slecht gefietst!!

**Groet,
Fred**

MAANDAG 13 AUGUSTUS

S.V.P. (Suist voor Pensionado's)

STEYL-ASENRAY

Vandaag stonden er maar liefst 5 personen klaar bij John om alweer een ritje van een kleine 100 km. te gaan rijden. De vaste deelnemers van de laatste tijd, Wil v. Montfort, Wil Hodzelmans en John Bloemer. Ook aan de start stond John Vergoossen, die na een gedwongen rustpauze van ruim 2 maanden gelukkig de draad weer kon oppakken. De grote verrassing was Piet Clout uit Montfort, die, aangetrokken door de verslagen van deze ritten, het ook aandurfde om alweer op het Hingen aan de start te komen. Har Fijen moest helaas afzeggen omdat hij een acute aanval van tandpijn had gekregen en hiervoor naar de tandarts moest. John Bloemer was wegkapitein voor deze dag en hij had een rit naar Steyl op het programma gezet. Via de bekende weg over Beegden en Neer werd koers gezet naar Baarlo, waarna we in Venlo de Maas overstaken. Het tempo was natuurlijk weer zodanig dat ook John en Piet, na hun lange afwezigheid, goed konden volgen. Wat dat betreft is het een verademing om in dit groepje te rijden. Verschillende keren werd er gevraagd of het tempo niet te hoog was en er werd uitstekend rekening gehouden met de "nieuwkomers". Na eventjes zoeken in Venlo werd koers gezet naar Steyl, waar helaas geen enkel etablissement open was. Piet wist echter in Belfeld een restaurant en dus werd er koers gezet naar deze plek. Voor de rijders van de Pensionado's werd zelfs extra opengemaakt nadat Piet eventjes met de uitbaatster had gebabbeld. We genoten hier van een heerlijk kopje koffie, met een likeurtje!!!, en een stuk overheerlijke onvervalste "Proemevlaai". Foto's hebben we maar niet gemaakt, want anders worden de lezers te jaloers. Na deze welverdiende pauze werd koers gezet naar Reuver en hier werd de Rijksweg weer verlaten en via verkeersarme weggetjes ging het richting Beesel, Swalmen en zo naar Asenray. Hierna de bekende weg door "De OO" en zo kwamen we aan in Montfort, waar we afscheid namen van Piet. Toen vlug naar St. Joost, waar we bij Paula de rit afsloten met een heerlijk drankje. Alweer een uitstekend geslaagde rit en we kijken nu al uit naar volgende week. Het is de bedoeling dat Piet, als hij weer meegaat, ons dan een stukje van Duitsland laat zien en anders hebben we nog een rit van Wil v. Montfort door het buurland België achter de hand. Hopelijk is het weer dan net zo mooi als vandaag en staan we weer met een mooie groep klaar om 10 uur bij John.

Het Fluitend Hert (want met dit tempo hoeft er niet zo gehijgd te worden)

FIETSTRIP ZWITSERLAND (LEON EN RENÉE)

zondag

Fietsvakantie Krienz - Luzern

Lang naar uitgekeken, want al van 2007 geleden dat ik nog een berg heb gezien die hoger is als de kanaaldijk in Echt.

Met de hulp van Roel Tubée is er een appartementje voor ons gereserveerd in Luzern. Dat wordt dus onze uitvalsbasis voor de fietstochten. De autoreis gaat voorspoedig, en om 14 uur staan we in Krienz, waar we door Laura en Michel worden ontvangen. De Limburgse vlaai was nog in prima staat, dus de eerste missie volbracht.

Aanbod van Michel en Laura om even de omgeving te verkennen met de renfiets wordt door ons natuurlijk dankbaar geaccepteerd! Door het drukke verkeer in Luzern. Duidelijk wennen voor Leon en mij, maar vooral Michel voelt zich als een vis in het water, slalomtussen tussen rijen auto's door, die langer over de route doen als wij met de fiets. Michel is een echte acrobaat, maar ook Laura staat haar mannetje. Prachtige stad trouwens, Luzern, maar daar zijn we nu niet voor gekomen. We willen de bergen in, en na een uurtje fietsen, komen we op mooie rustige wegen met prachtige vergezichten, en kan de natuur zijn werk doen. Als Leon en Michel even testen, merk ik dat mijn woon/werkverkeer kilometers niet voldoende training waren op dit terrein, ga mijn eigen tempo fietsen, en genieten van de natuur en de inspanning. Bij de terugweg nog even door het oude gedeelte van Luzern. Daarna een eetcafeetje zoeken, want Leon moet op vakantie altijd zijn bord met frietjes hebben. Ik ga verder niet uitweiden over de eetgewoontes van Leon, want anders gaat iedereen die kopiëren, maar ik ben nog nooit zo'n vreemde vogel tegengekomen, die ook nog eens loeihard een berg kan oprossen!

maandag

Fietsvakantie Krienz - Luzern

Vandaag de enige dag dat slecht weer is voorspeld, maar droog, dus na een ontbijt met veel geknoei en gehannes pakken we de spullen in om dezelfde tocht als gisteren met eventueel een extra lusje nog een keer te doen. Ons appartement begint op een vuilnisbelt te lijken, en dat na twee dagen. Maar als je de deur achter je dicht doet zie je er niets meer van. In de omgeving van Luzern de weg terugvinden is een ander verhaal. Wie Leon en mij kent weet dat, als we twee keer om onze eigen as gedraaid worden, we nooit meer thuiskomen.

Vandaag zelfde scenario. Na diverse pogingen maar gewoon wat rondgefietst, en rond 14:30 net op tijd terug thuis, want het begon flink te gieten. De fietsen nog gepoetst, want dat is wel belangrijk natuurlijk, en nadat Leon z'n bordje friet had gehad, op bezoek bij de Tubées in Krienz, waar we getraceerd werden op een lekkere maaltijd. Kunnen genieten van de zonsondergang en de mooie vergezichten, dus dat belooft als we morgen samen met Roel een tocht gaan maken

dinsdag

Fietsvakantie Krienz - Luzern

Roel heeft extra vrij genomen om ons zijn trainingsparcours te laten zien, en ik moet zeggen, dat ik behoorlijk onder de indruk ben, ook van de progressie die hij heeft gemaakt. Zelf kan ik over het algemeen heel goed inschatten waar ik conditioneel sta, maar nu zat ik er toch behoorlijk naast. De 3000 woon/werk kilometers waren duidelijk niet genoeg om Leon en Roel bij te benen. Resultaat was een flinke marteling voor mij bij de beklimming van de 16 km lange Glaubenberg. Leon gaat zoals altijd als een speer, en ook Roel heeft goede benen. Halverwege treffen we Jacqueline, die het restje motivatie dat ik had, helemaal wegfietst. Ze heeft sinds kort een elektrische bike die 45 km/u haalt. Waarom zou je nog trainen? Ze blijft bij ons met twee vingers in de neus, en één been vastgebonden. Dat kaartclubje in Sint Joost komt steeds dichterbij.

woensdag

Fietsvakantie Krienz - Luzern

Leon moet Alpencols hebben, en die krijgt hij dan ook. Een uurtje rijden met de auto, en je hebt drie giga jongens voor de kiezen.

Omdat ik gisteren gewassen, geknipt en geschoren werd door Leon en Roel, besloot ik om vanmorgen een stukje te gaan lopen, en voor de rest een rustdag te nemen, ook met het oog op de Monschau marathon aanstaande zondag.

Het vinden van de route gaat perfect met hulp van Roel natuurlijk, dus voor Leon het in de gaten had, was al de helft van de Furkapas onder de wielen geschoven, en ik relaxed met een lekker muziekje, op mijn gemak richting top. Met de auto wel ter verstaan!

Daarna lukt het ons toch weer om in de fout te gaan, want op het papiertje stond Grimsel, en vanuit die plaats moeten we Ulrichen aanhouden, maar wij kachelen in Grimsel omhoog. Op zich nog niet zo erg, maar we komen daar pas na de afdaling achter, dus weer terug, en dat zijn twee extra cols op de teller voor Leon.

Maar goed: mooi weer, dus wie doet je wat? We vinden met een paar hindernissen wel de weg naar de Nufenenpas, en zelfs Leon vindt die pittig, dus iedereen is gewaarschuwd!

donderdag

Fietsvakantie Krienz - Luzern

Weer geweldig weer, en ja, we zijn 600 km te ver naar het noorden toe geboren. Roel heeft weer een prachtige route voor ons op het programma, beetje heuvelachtig, beetje water, pitstop bij een bakker, bezoekje bij Jacqueline waar we alweer getraceerd worden, lekker relaxen in Luzern langs het water, en genieten van de mooie... natuur.

Mij allang goed, want ik begin al een beetje aan de marathon van Monschau te denken. Heb trouwens nooit problemen gehad met terrasjes en andere mooie dingen van het leven, hoe fanatiek ik soms ook kan zijn. Na de mooie dag toch weer even naar ons vaste terrasje, waar Leon zijn frietje met jus d'orange krijgt, en voor mij een paar biertjes en een tonijnsalade.

Enige minpuntje: onderweg niet helemaal vrijwillig van de fiets gestapt in een bocht, waardoor heup en elleboog nu uitzien als een rauwe biefstuk. Hoop dat de marathon geen probleem wordt.

vrijdag

Fietsvakantie Krienz - Luzern

Onze laatste fietsdag, want morgenvroeg weer richting 't Hènge, en om mezelf te sparen, en Leon een plezier te doen stel ik voor om nog een keer richting Gotthard te gaan. Daar zegt hij geen nee op natuurlijk, dus ik weer als begeleider / chauffeur richting Andermatt, waar veel fietsers hun rondje starten. Het voordeel is dat je de Furkapas, de Nufenenpas, en de Gotthard achter elkaar kunt doen. Maar oke... deze wereldreizigers maken na

twee cols weer de fout om te ver door te rijden, en daardoor in de file bij de Gotthard terecht te komen. Met de auto door de Gotthard!! Geen pretje, vind ikzelf. Maar wel weer iets geleerd. Volgende keer in Airola op het juiste moment de Gotthard pas opzoeken. Alles bij elkaar toch weer een geslaagde dag.

16 augustus 2012,

Beesel

Voor een "lekker zomers ritje" stonden vandaag Annie, Jo, Fred, Chris, Roger, Cor, Fer met twee kompanen, John, Henrie en Michel aan het vertrek. Via de Melickerheide naar Asenray was het plan maar Annie als echte Melickse wist deze route niet precies. Daarom werd besloten via Herkenbosch over de Stationsweg en zo door het bos naar Asenray te koersen. Het tempo bleef lekker rustig, zo rond de dertig en echt niemand had daar moeite mee. Cor en Jo hadden de route op de harde schijf staan en elkaar aanvullend liep het als een Zwitsers uurwerk. Vanaf Beesel werd het een beetje menens toen Chris en Michel het commando overnamen. De TomTommers lieten zich niet verleiden tot al te drieste snelheden en zo bleef het mogelijk om de mooie omgeving in de buurt van Asselt te aanschouwen. Daarna door Leeuwen en door een iets minder mooi landschap, het industrieterrein aldaar, naar de brug over de Maas. Daarna langs het Lateraalkanaal weer terug. Chris draaide de kraan duchtig open maar iedereen had door het rustige begin nog over en volgde makkelijk. Bij de stuw draaide Cor af wegens verplichtingen op de zaak. Al slalomend door Heel wegens wegwerkzaamheden via Panheel weer terug naar Wessem. Op de brug naar Maasbracht werd nog even de maat genomen en eenmaal in Maasbracht aangekomen, viel enkelen op dat een van de kompanen van Fer, en als ik er nu nog eens aan terugdenk, dat Fer en ook de andere twee er niet meer bij zaten en dus ergens zijn afgedraaid. Enfin, Henrie en Jo reden bij Linssen Yachts rechtdoor terwijl de rest even daarvoor rechtsaf waren gedraaid. Via de rotonde rechtsaf naar de haven kwamen de twee weer in het spoor van de meute maar ze moesten wel nog even flink aan de bak om hen te achterhalen. Via Berkelaar ging het vervolgens naar Echt waar links en rechts door menigeen werd afgedraaid. Uiteindelijk kneep een vijftal (Roger, Michel, John, Fred en Jo) bij Steffanie de remmen dicht voor een lekkere pint of iets anders. "Lekker gefietst".

A Vous Hilversoem

De Razende reporter

Beste Suisters

De metgezellen waren Peter Louise en Jos Steins, zijn al eens vaker mee geweest !
En wij waren niet afgeslagen, wij reden mee voorin op het moment dat het bij sommige brak berg-op in Wessem,
heb ook netjes gezegd tegen mannen die voorin reden (Chris) dat wij bij rotonde Maasbracht afdraaiden naar huis (Linne)
we hadden er toen 80 opzitten lijkt mij genoeg voor een door de weekse dag.

Fijn weekend en groetjes

Fer

Zaterdag 18 augustus 2012,

Langerwehe

Veel te warm om te fietsen en dus ging het.....gewoon door. Leon, Annie, Roger, Wil v/d Borg, Michel, Henk, Jo, Fred en John waren hittebestendig genoeg, of dachten in elk geval dat ze dat waren. De route was geen probleem, alleen het uitkijkpunt zorgde eventjes voor een wegenkaartmomentje. "Der Indemann", zo heette de uitkijktoren en bijbehorend terras enz. werd toch nog vrij vlot onder de rook van de energiecentrale van Eschweiler gevonden. Dat werd ook tijd want de bidons stonden vrijwel droog. De toren werd beklommen, er werd gedronken en gegeten, gerust en zoveel mogelijk schaduw gepakt. Eenmaal de uitkijkheuvel afgedaald, zagen we alsnog bekend

terrein. Indertijd waren we met Wil Nissen op exact dezelfde plaats geweest. Dus weer even kijken, nu dichter bij de rand van "Tagebau Inden". Daarna via de andere kant van het gat weer terug langs Pier, Schophoven, Jülich, Koslar en zo weer zoetjesaan naar Kreis Heinsberg. Via Tripsrath weer dezelfde weg terug. De hitte had ons inmiddels grotendeels gesloopt, de een wat meer dan de ander maar het was dan ook zo'n 38 graden, dus dan is het gewoon zwaar. Halsreikend keken we uit naar het moment dat we op het terras het eerste koude glas aan de lippen konden zetten. De keus viel op Paula en dat moment was inderdaad zalig. Daarna bleek John Bloemer snel te herstellen, want hij hees een aantal grote Weizen naar binnen alsof het niets was. Hij had het echter verdiend want hij had afgezien als een beer. Na een aantal versnaperingen waren we weer voldoende op krachten gekomen om het laatste stukje naar huis af te kunnen leggen. O ja, 135 km gefietst!

**A Vous Hilversoem
De Razende Reporter**

MAANDAG 20 AUGUSTUS

S.V.P. (Suist voor Pensionado's)

ZUTENDAAL

En of John Bloemer hersteld was van de zware rit van zaterdag. Vandaag stond hij alweer aan het vertrek van de rit van de Pensionado's, samen met Wil v. Montfort, Wil Hodzelmans, op zijn prachtige nieuwe Ridley, Har Fijen en John Vergoossen. Omdat Piet er niet was, nam Wil v. Montfort de taak van wegkapitein op zijn schouders en hij toverde ons een prachtige route voor. Via een iets andere weg als die we gewoonlijk rijden ging het richting veer in Obbicht. Deze route is echter veel mooier dan de "gewone" weg. In Obbicht even een probleempje, want het veer lag eruit en zodoende konden we niet oversteken naar de Belgische kant. Maar de Pensionado's zijn niet voor een gat te vangen en er werd besloten om via de brug in Stein over te steken. Hier werden de knooppunten weer opgezocht en spoedig hadden we de juiste weg alweer te pakken. Langs het Kanaal naar Oud-Rekem, het mooiste stadje van België, en zo over mooie, verkeersarme wegen richting de bossen en heidevelden van Zutendaal. Prachtige paarse heidevelden waren ons deel en we hebben werkelijk genoten van het natuurschoon. Dit is natuurlijk ook te danken aan het tempo wat er gereden wordt, want iedereen kan gemakkelijk volgen en er wordt echt op zijn "SUIST'S" gereden, aangepaste snelheid zodat het voor iedereen te doen is. In Opgrimbie was de pauzeplaats op camping de Kikmolen, waar ze een overheerlijke Apfelstrudel serveren. Dit lieten we ons allemaal goed smaken en onder het genot van enkele drankjes kwamen de verhalen goed los. De moppen werden uit de mouw geschud alsof het niets was en jammer genoeg moesten we na deze welverdiende pauze toch weer beginnen aan het tweede deel. Alweer over mooie bospaden, natuurlijk prima verhard, en rustige wegen kwamen we aan in Maaseik, waarna we de noordelijke lus over Kinrooi er nog bij pakten. Via Thorn de brug over in Wesseem, waarna we Wil netjes afzetten in Maasbracht. De overige 4 wilden nog afsluiten met een welverdiend drankje, maar toen we de A 73 overstaken, begon het opeens te regenen. Er werd besloten om maar meteen naar huis te rijden, want anders moesten we ook nog gaan poetsen. Echter meteen achter St. Joost was het alweer droog, maar toen konden we niet meer terug. Alweer een geweldige dag gehad. Genoten van het mooie weer, de prachtige route en het zeer sociale fietsen. Komende donderdag ben ik van plan om alweer mee te gaan rijden met de reguliere ritten, maar ik zal wel het tempo aanpassen en rustig gaan beginnen. Natuurlijk mogen de grote kleppers zich lekker uitleven, maar voor mij is dit niet meer van toepassing, zodat er hoogstwaarschijnlijk alweer in twee groepen gereden zal worden.

Het Fluitend Hert

DONDERDAG 23 AUGUSTUS

ST. LUDWIG-BIRGELEN

Maar liefst met 13 rijders stonden we klaar voor deze rit, waarin Het Hijgend Hert zijn rentree zou gaan maken. Hij had aangegeven dat hij het rustig aan zou doen, en hoe het komt is nog altijd een raadsel, maar met John erbij blijft de hele groep netjes bij elkaar. In een lekker tempo van rond de 30 namen Cor en Wil v. Montfort het heft in handen en de hele groep volgde, gezellig keuvelend, het leidersduo. Annie had haar oude Colnago weer eens van stal gehaald, want ze wilde haar Pinarello sparen voor de rit van zaterdag naar La Redoute. Zonder problemen werden de kilometers afgelegd, met af en toe een wissel aan de kop. Tijdens de klim naar St. Ludwig bleef de groep zelfs helemaal compleet, dat is nog nooit vertoond. In de afdaling door het bos naar Birgelen moest Wil Nissen eventjes van de fiets af voor een sanitaire stop, maar iedereen bleef een eindje verder netjes wachten. In Ophoven kreeg John weer last van zijn schakelsysteem. De voorderaillieur zat muurvast, zodat hij op een klein verzet, a la Leon Renet, de resterende kilometers moest afleggen. Met de conditie was het blijkbaar weer goed gesteld, want zonder moeite kon hij het tempo blijven volgen. In het klimmetje bij Brüchelchen reed Chris lek, maar hij had toch wel wat problemen met de depannage. Maar liefst 2 bandjes kwamen er aan te pas voordat we weer verder konden. Dit zijn we van Chris niet gewend, want normaal heeft hij het zo gefikst. We reden over Montfort terug, zodat we Cor en Wil netjes thuis konden afzetten, en in St. Joost namen we afscheid van Jo, Har, John en Fred. Henrie was in Maria Hoop al rechtdoor gegaan, zodat we nog maar met een paar mensen op het Hingen aankwamen. Geweldig sociaal gereden, precies zoals het in de doelstellingen van SUIST zo mooi is omschreven. Iedereen kon goed meekomen en niemand was "Total Loss" gereden. Zo hoort het en hopelijk kunnen we de rest van het seizoen zo steeds blijven koersen, dan zullen de mensen die een beetje bang zijn geworden door de verslagen heus wel weer komen aansluiten.

Het Fluitend Hert

ZATERDAG 25 AUGUSTUS

LA REDOUTE,

VOERSTREEK

Voor de gecombineerde rit van deze dag hadden, ondanks de slechte weersvoorspellingen, 10 rijders de moed genomen om te starten voor deze rit. Voor de lange versie, de trip naar La Redoute, waren er 5 kandidaten, Jo, Leon, Henk, Roger en Annie. Voor de korte versie tekenden Wil Hodzelmans, Paul, Har v.d. Vorst, Har Fijen en John Vergoossen. John had zijn oude, vertrouwde Merckx van stal gehaald, want het probleem van donderdag was een kapotte shifter, die niet op voorraad was. Een heel mooie opkomst!! De wind stond recht van voren, maar Leon schijnt dit niet te voelen en hij bleef het hele eerste gedeelte op kop rijden. Naast hem kwamen afwisselend Har v.d. Vorst, Wil Hodzelmans, Jo en vooral Paul, die zo de anderen netjes uit de wind hielden. De rijders van de lange afstand: Henk, Annie en Roger, bleven voorzichtig achter in de groep zitten, terwijl vooral John de kracht nog niet had om zijn deel van het kopwerk te doen. Zo bereikten we zonder problemen, in een lekker te rijden tempo, het splitsingsmoment in Moelingen. De rijders van de korte afstand bogen hier linksaf richting 's Gravenvoeren en de 5 grote kleppers begonnen aan hun zwaarste deel, de tocht naar La Redoute. Via de dorpjes in de Voerstreek ging het naar de klim richting Ulvend, waar boven een koffiestop was gepland, maar jammer genoeg was het nog te vroeg en was de deur op slot. Dan maar door naar Schilberg en via Slenaken en Gulpen naar de Ingbergrub. In Valkenburg, op het bekende adres "Oase", werd toen gestopt en de koffie en taart was weer voortreffelijk. Paul bezocht nog snel de plaatselijke opticien, want hij was een lens verloren en haalde vlug maar een nieuw setje. Na de welverdiende rust ging het, via de bekende weg over Schimmert, huiswaarts. In Munstergeleen kregen we nog eventjes een verfrissend regenbuitje te verwerken, maar dit was de moeite niet waard. Zo kwamen we net voor een uur aan op het Hingen, waar Steffanie de deur meteen voor ons opendeed. Na enkele consumpties ging iedereen huiswaarts en voor deze groep was de mooie rit zodoende voorbij. Hoe het de mensen van de lange afstand is vergaan, zullen we zeer zeken horen van onze Razende Reporter. De rit is verreden in een voor iedereen goed te volgen tempo, alleen had

John toch nog wat moeite met de klimmetjes, zodat hij de naam "Hijgend Hert" weer ten volle verdiende. De formule van een splitsing tijdens deze lange ritten bevalt uitstekend, zodat we dit in het vervolg steeds willen gaan doen. Of er 's middags nog mensen zijn geweest, is bij de redactie niet bekend, maar dat zullen we zeer zeker wel horen.

Het Hijgend Hert

LA REDOUTE dus,

Na de splitsing moesten de vijf duchtig aan de bak, want de weg blijft na de grens stiekem en op grote stukken ook niet stiekem bergop lopen. Rustig klimmend, in eerste instantie Jo maar uiteindelijk ook de anderen, onder het motto: "" Parijs is nog ver" werd de grote weg naar Battice opgereden. Voor Battice rechtsaf over het industrieterrein naar Hervé. Grote weg rechts, rotonde links naar Soumagne en Olne. Ampetante wind en dito beklimmingen maakte dat we goed de krachten doserend Olne bereikten. Daar links naar Nessonveaux waar Banneux al stond aangegeven. We zaten op koers en dan de klim naar Banneuxdus. Jo schakelde en schakelde maar kon geen cadans vinden en lijdzaam zag hij zijn kompanen aan de horizon verdwijnen. Het verlies werd manmoedig gedragen, want dat zag toch niemand nietwaar, en de verlossing en nieuwe krachten lagen immers om de hoek bij het bedevaartsoord Banneux. Daar werd door Jo wijwater bijgetankt en vervolgens een terras uitgezocht voor koffie en vlaai. Daarna bolden we de grote weg af, bergaf naar Remouchamps en de Redoute, slik. De toren zagen we al van ver en dus wisten we waar we naartoe moesten. bruggetje over, bordjes volgen, schietgebedje maken en klimmen. We hadden nog redelijke benen en we kwamen redelijk goed boven. Het wijwater had geholpen want jo handhaafde zich keurig en kwam niet als laatste boven. Daarna stuurden we de fietsen naar het noorden en zo zoetjesaan naar huis. Het ging op en af en de benen begonnen hier en daar toch wel te protesteren. Maar de vermoeidheid werd psychisch genegeerd, mentaal ijzersterk zoals als we inmiddels zijn, en de klimmetjes werden manmoedig (en vrouwmoedig) gedragen. We kwamen pardoes terecht tussen de deelnemers van Diekirch-Valkenswaard die vrijwel dezelfde route als ons hadden. Naar Fleron, wat een rot klim trouwens, waren we bondgenoten en leden we we samen bergop. Verderop namen ze een andere route en waren we weer alleen. Niet voor lang want plots kwamen we terecht tussen de ridders van de DSM-classic, waar ook onze Fred aan deelnam. Fred hebben we niet gezien en net over de grens in Withuis, wat zo ver waren we inmiddels, draaiden zij af naar Mesch voor nog enkele Zuid-Limburgse klimmetjes. Wij hadden met de wind in het gat een respectabel tempo en zo bereikten we in Rotem het tankstation. Daar werd nog een lekkers cola o.i.d naar binnen gekloekt voordat we aan het laatste stuk begonnen. Achter Geulle knalde Jo over en steen en had daardoor lek. Het depanneren ging vlot en het de resterende km lieten we ons helpen door de rugwind. Annie kreeg nog last van haar maag maar kon gelukkig wel doorfietsen. Uiteindelijk zetten we bij Paula de fietsen tegen de gevel na 195 km. Jo nam daar het voortouw met enkele kloeke 1/2 liters Weizen. Man, wat is dat lekker na zo'n dag fietsen. Ook de anderen vulden de vochtvoorraad aan. Met zijn allen waren we best trots dat we dit huzarenstukje tot een goed einde hadden gebracht en zo hebben we nog even heerlijk geouwehoerd over de aanstaande schorsing van Lance en de puike prestaties van Argos met Degenkolb. Iedereen rekende daarna af, behalve Jo, die ging nog even aan het buffet zitten, waar Har v/d Vorst ook even plaatsnam. Na nog enkele diepzinnige gesprekken te hebben gevoerd met bekenden. koerste Jo om 18.10 uur ook naar huis. Geweldig gefietst.

A vous Hilversoem

De Razende Reporter

MAANDAG 27 AUGUSTUS

S.V.P. (Suist voor Pensionado's)

RIMBURG-WATERVAL

Na de totaal verregende zondag was het vandaag weer een heerlijk fietsweertje. Maar liefst 6 Pensionado's waren om 10 uur present. Wil en Wil, Har, John en John en ook alweer Piet. Har was voor vandaag de wegkapitein en hij had een route naar Rimburch in gedachten. Van hieruit zou John Bloemer de route verder aangeven door Kerkrade richting Simpelveld en van hieruit zouden we het dan wel bekijken. Na wat opstartproblemen, waarschijnlijk was Har nog niet goed wakker, kwamen we toch op de juiste route. Natuurlijk nam Wil v. Montfort de honneurs vooraan weer waar, want iedere week is hij niet van de voorste rij weg te slaan. Over de Duitse Selfkant ging het richting Palenberg,

waar we eventjes moesten zoeken, maar weldra hadden we de weg naar Rimburg te pakken. Hier nam John het commando over en via prachtige binnenweggetjes met ook enkele pittige klimmetjes leidde hij ons naar Kerkrade. Hier moesten we door het centrum, wat niet zo mooi fietsen is, maar er is ons nog geen andere weg bekend. Midden op de markt kregen we de aanmoediging van Fer Naus, die vol verbazing de Pensionado's zag passeren. Hij dacht, hoe komen die nu hier verzeild. Zo kwamen we vrij vlug in Simpelveld, waar we besloten om via Eys naar Wittem te rijden voor de traditionele stop. Bij "Oud Wittem" werd halt gehouden en iedereen genoot van een lekker kannetje koffie met een heerlijk stuk vlaai. Een van de overige bezoekers was zo vriendelijk om een groepsfoto te maken, die binnenkort gepubliceerd zal worden. Na deze welverdiende rust werd koers gezet naar Valkenburg en via Schimmert ging het binnendoor naar Waterval. Door Ulestraten, de Slingerberg af en toen langs de Maas richting Echt. In Berg a/d Maas staken we het kanaal weer over om de route over de Graetheide te nemen, waarna we na 115 km. alweer op het Hingen aankwamen. Alweer heerlijk gefietst, toch maar mooi ruim 800 hoogtemeters verteerd, (meer dan afgelopen zaterdag) en hopelijk kunnen we komende maandag alweer aan de bak. John V. heeft een route in gedachten door België via de knooppunten van ongeveer 105 km., en als het weer het toelaat staan we om 10 uur weer klaar voor het vertrek.

Het Hijgend Hert (het ging af en toe toch flink omhoog)

DONDERDAG 30 AUGUSTUS

Vlodrop-Stevensweert

Waar waren vandaag de "rustige" rijders, die de vorige week zo'n steun betuigden aan John. Nu stond hij bijna alleen tussen de grote kleppers. Gelukkig was er ook weer Lex Quadvlieg, die na zijn reis naar Santiago de draad weer oppakte. 11 rijders waren present, dus alweer een heel behoorlijke opkomst. John en Cor namen het voortouw en in een tempo eventjes onder de 30 ging het richting Maria Hoop. Na de wisseling van de wacht vooraan werd het tempo stiekem opgevoerd, maar omdat niemand, ook John niet, commentaar had, werd zo doorgereden. Zonder problemen, met de wind in de rug, ging het gezwind richting Vlodrop, waar we links draaiden en de wind van voren kregen. De sterke mannen gaven natuurlijk geen krimp en het tempo bleef hoog. Netjes uit de wind kon iedereen goed volgen en dus waren we snel door Herkenbosch heen. In de "OO" pikten we Fer Naus en zijn zoon Sander op, die op ons stonden te wachten. Onder aanvoering van Wil v. Montfort bleef het tempo constant, en toen het John te gortig werd, gaf hij dat netjes aan. Natuurlijk werd er meteen getemporiseerd, maar dit duurde niet lang. Vandaag hadden ze er zin in. Of dit kwam door de donkere wolk die we tegemoet reden of dat de conditie geweldig is bij sommigen, wie zal het zeggen. Zo bleef het steeds boven de 30, maar als niemand wat zegt is dit geen probleem. Via de mooie route langs de molen in Stevensweert werd er naar De Laak gereden. John vond het toen welletjes en gaf aan dat het vanaf nu niet meer zo snel hoefde. Het peloton kwam tot rust en in een prettig tempo van net 30 werden de resterende kilometers afgelegd. Zo kwamen we, voor John precies op tijd, aan op het Hingen. Net toen hij de deur opendeed begon het te regenen. Of de mensen van St. Joost, Montfort en Linne ook zoveel geluk hebben gehad, waag ik te betwijfelen.

Het Hijgend Hert

Zaterdag 1 september, Valkenburg

John, John, Annie, Peter, Fred, Jo, Ton, Cor, Michel, Leon, Fer, Peter Louise en Paul tekenden het verdict vanmiddag. John V was al gelijk niet in orde want hij kon het tempo van 27 km/h met rugwind niet bijbenen. Op de Sleik bleek dat zijn rikketik weer op hol was geslagen. In Susteren keerde hij daarom naar huis terug. Daarna reden we over de bekende wegen naar Valkenburg, dus via het Ravensbos alias Stoepert. Voor de Sibbergrub was een kopgroep van Annie, Jo en Cor ontstaan door toedoen van een stoplicht. Halverwege de klim kwam Michel keihard onderdoor gevolgd door Leon en Peter. Ja Peter W stak brutaal zijn neus aan het venster, Annie en Jo verbouwereerd achterlatend. Dat kon echt niet en de laatstgenoemden zetten de achtervolging in. Met succes want voor de top hadden ze hem tot de orde geroepen maar hij had wel laten zien dat hij prima bergop gaat. Dat wordt nog wat straks met die nieuwe fiets..Daarna de Daalhemmer af voor de laatste afspraak de Cauberg. Vanwege enkele voorrangsprikelen op het Grendelplein lag de groep ver uit elkaar. Iedereen die daardoor achterop was geraakt, reed een beetje op reserve omhoog, de prijzen waren immers al verdeeld. Vervolgens volgens het routeboek weer terug. De vaart kwam er goed in en het was daarom nog flink aanpoten. Niemand hoefde eraf en in no time waren we weer terug. Daarna streek nog een kleine

delegatie neer bij Paula. John V stond er plotseling ook in vol ornaat en met zijn Ridley. Zijn rikketik was weer bedaard en hij had alleen dezelfde route gereden. Na een paar versnaperingen waren we weer bijgepraat en was het weer welletjes.

A vous Hilversoem

De Razende reporter

ZONDAG 2 SEPTEMBER

KERNENTOCHT ECHT

Voor zover bij de redactie bekend hebben 7 rijders van Suist deelgenomen aan de kernentocht door Echt. Dit waren: Annie, Roger, Har Fijen, Johan, Tom, Frits, helemaal uit het verre Duitsland, en Jos Beckers. Als er mensen vergeten zijn, horen we dat graag. Volgens Annie, Har en Frits verliep de rit in een lekker tempo en was het goed te doen. Hoe het de anderen is vergaan, is bij de redactie niet bekend. Er waren wel enkele valpartijen, maar de rijders van Suist wisten dit gelukkig te vermijden. Het was een lekker weertje en iedereen heeft, voor zover bekend, genoten van de rit.

Via een anonieme rijder hebben we gehoord, dat Fred Knoops ook mee heeft gereden. Dit zal in de stand verwerkt worden.

De Redactie

MAANDAG 3 SEPTEMBER

S.V.P. (Suist voor Pensionado's)

REKEM

Alweer een heerlijk weertje en dus stonden we om 10 uur klaar met 5 personen. Piet Clout zal wel met weemoed aan ons gedacht hebben, want hij moest jammer genoeg weer beginnen met werken. Maar ja, verschil moet er zijn, Piet. John zou voor de route zorgen en hij had iets uitgedacht over Maaseik en zo de knooppunten volgen. In het voor de Pensionado's bekende, rustige tempo reden we over mooie, rustige fietswegen, waar we bijna niemand tegenkwamen. Af en toe een verdwaalde fietser en op de hele route hoogstens een paar auto's. Door de bossen van het Belgische land toerden we richting Opitter en zo binnendoor naar Maasmechelen. We kwamen weer langs de camping, waar we twee weken geleden hebben genoten van de heerlijke Apfelstrudel, maar nu was het nog wat vroeg voor de vaste stop. Even later reed Wil Hodzelmans lek, maar met vereende krachten was dit euvel ook zo verholpen. Zo kwamen we rond half een aan in Oud-Rekem, waar John een leuk adresje wist. Dit is hem wel toevertrouwd, want op koffie- en vlaaigebied hoeft niemand hem iets te leren. We pauzeerden in de uitspanning "In de Oude God", waar het op het prachtige buitenterras goed toeven was. We lieten ons de lokale specialiteit, gebak genaamd "Miserables", goed smaken. Na enkele kopjes koffie moesten we helaas alweer verder en via de knooppuntenroute langs de Maas kwamen we weer in Heppeneert en Maaseik uit. Zo via Roosteren naar St. Joost, waar we bij Paula onder het genot van een lekker drankje de rit nog eens de revue lieten passeren. Alweer een fantastisch gebeuren en we kijken nu alweer uit naar volgende week. Wil Hodzelmans zal ons dan verrassen met alweer een nieuwe route. Als er mensen zijn die ook eens op deze ontspannen manier willen meefietsen, schroom niet om je te melden, want het is absoluut niet noodzakelijk dat je tot de rangen van de gepensioneerden behoort, dus misschien tot volgende week.

Het Fluitend Hert

DONDERDAG 6 SEPTEMBER

Stein

Een erg rommelige rit vandaag. John had aangegeven dat hij niet meer met de snelle mensen mee wilde fietsen, maar iedereen bleef in het begin in een rustig tempo rijden. Wel werd de snelheid weer langzaam opgevoerd en in Schipperskerk vond John het wel goed. Hij gaf aan dat hij alleen verder zou fietsen en dat de groep door kon rijden. Annie bleef bij John en de rest ging door, maar er waren toch weer mensen die vonden dat ze ook met John mee moesten rijden. Hierdoor verbrokkelde de groep en reden overal kleine groepjes. Annie en John namen een iets andere weg en kwamen zodoende voor de grote groep uit. Hierna bleef alles weer bij elkaar, maar in Berg ging de grote groep links, terwijl John en Annie rechts gingen, de geplande route. De anderen draaiden om, maar hierdoor waren er mensen die dit niet meekregen en zodoende misten we op een gegeven moment rijders. Vanaf Stein besloten sommige mensen toch door te rijden en 5 mensen, Annie, John, Peter, Har en Wil, bleven bij elkaar en reden in een lekker tempo huiswaarts. Vlak voor de brug in Buchten zagen we opeens Fer rijden, die de groep was kwijtgeraakt. Met ons zessen reden we door, waarna het op de brug in Echt mis ging. Terwijl we heel rustig reden, raakte Har de onregelmatigheid in de weg, die met witte verf aangegeven is. Hierdoor sloeg zijn stuur uit zijn handen en maakte hij een flinke smak. Annie ontfermde zich meteen vakkundig over hem en hielp hem weer overeind. Hij had behoorlijk pijn aan zijn schouder, maar hij was toch nog in staat om naar huis te fietsen. Wil is met hem meegegaan naar St. Joost en heeft hem thuis gebracht. Wat de blessures precies zijn, zullen we morgen wel horen.

Om zulke taferelen zoals vandaag te voorkomen, wil ik in het vervolg niet meer met de groep mee vertrekken, maar een paar minuten later. De mensen die rustig willen rijden, kunnen hier dan bij aansluiten en de mensen die door willen rijden, hebben dan geen last meer van ons, want zoals vandaag gaat het niet goed. Hopelijk kan iedereen dan rijden zoals hij dat zelf wil, want het moet toch voor iedereen leuk blijven.

Het Hijgend Hert

ZATERDAG 8 SEPTEMBER

St. Geertruid

Voor deze prachtige toertocht meldden zich 's morgens 3 rijders: John Bloemer, John Vergoossen en Henk Swillens. Annie zou ook nog meegaan, maar ze meldde zich ziek af. Om kwart voor negen stonden we startklaar op de parkeerplaats in Withuis. Henk besloot om met de twee anderen ook voor de korte route te gaan, want alleen fietsen is niet zo leuk. Eventjes door Eisden en daar pikten we de route op. Het was werkelijk prachtig weer, een lekker zonnetje en bijna geen wind, wat wil een mens nog meer. Op de route was het verrassend stil, een enkele fietser die we troffen op de route. De trip voerde ons over mooie wegen door de Belgische Voerstreek en Ardennen. We kwamen op plaatsen waar we nog nooit waren geweest. De organisatie had er weer iets fantastisch van gemaakt. De vergezichten boven op de hellingen waren werkelijk adembenemend. Nu zal dat bij John wel gekomen zijn van het klimwerk, want het was behoorlijk pittig. Over een afstand van 85 km. kregen we maar liefst 9 hellingen die op papier stonden, maar de route was nergens vlak en het bleef op en neer gaan. Toch was het heerlijk fietsen en na de splitsing met de 120 km. leek het wel alsof we de route voor ons alleen hadden. De laatste 50 km. hebben we welgeteld nog één fietser gezien, die de toertocht reed. Toch was het in St. Geertruid bij de grote tent behoorlijk druk en de parkeerplaatsen stonden vol met auto's, dus er waren genoeg mensen op pad. Na precies 4 uur waren we weer terug bij de auto's, zodat we mooi op tijd terug konden naar Echt. Alweer een geweldige rit gereden. Weer eens iets anders dan steeds weer dezelfde klimmetjes in Zuid-Limburg, die we bijna iedere week krijgen. Werkelijk een aanrader voor het volgend jaar.

P.S.

Uit het verslag van Fred blijkt dat het 's middags ook heel goed gegaan is. Als we dit nu steeds blijven doen, wachten als we boven gekomen zijn, en het tempo aanpassen aan de mindere goden, dan zal het best wel lukken.

Het Hijgend Hert

Schiefersberg-Grijze grubben

In tegenstelling tot de voorgaande tocht van donderdag jl., vandaag een heel gedisciplineerd rondje gereden, met de deelnemers Roger, Paul, Ralf B., Fred, Cor vd V en Jan Laugs. Met weinig bijzonderheden te vermelden, wat overigens een goed teken schijnt, is de route van vandaag tot een goed einde gebracht. Daar waar beklimmingen in het spel kwamen en mensen van elkaar weg reden, werd boven aan het eind van de helling op elkaar gewacht. Voor de rest met nette snelheden gefietst. Een kleine afwijking in de route, op speciaal verzoek van Cor die vandaag om extra hellingen vroeg, werd de Putterberg niet via de normale route genomen maar via het gemene bospaadje. Voor de rest netjes de route gevolgd zodat we met ongeveer 85 km op het klokje op het Hingen bij Stefanie zijn geland. Enkel en enkele hebben nog even, onder het genot van een drankje de rit en andere zaken geëvalueerd, waarna alweer gauw de laatste meters naar huis werden gefietst. Graag meer van zulke tochten.

Groet, Fred

MAANDAG 10 SEPTEMBER

S.V.P. (Suist voor Pensionado's)

GROTE PEEL

Waar hebben we het aan verdiend? Alweer een heerlijke dag. Vandaag vertrokken we om 9:00 uur, omdat John V. om 3 uur naar een verjaardagsfeestje moest. Iedereen was hiermee akkoord en zo stonden we weer met 5 rijders klaar. Wil H. had een route via de knooppunten gepland richting Heibloem en zo om de Grote Peel heen. Via wat zoekwerk in het begin kwamen we uit in Wesseem, waarna we richting Baexem koersten. Enkele keren kwamen we op een onverhard pad, maar dankzij de kennis van de rijders wisten we steeds weer de goede weg te vinden. Binnendoor kwamen we uit in Heythuisen en zo ging het richting Heibloem. De weg lag er prachtig bij, het weer was prima en het tempo was zodanig dat iedereen fluitend zijn kilometers fietste. Binnendoor naar Meyel gaf eventjes een probleempje, want we kwamen bij de grote weg langs het kanaal naar Panningen, die verboden is voor fietsers. Via een paar sluipeggetjes kwamen we toch weer op de goede weg, waarna we via Meyel om de Grote Peel heenreden. Na 65 km. kwamen we aan in het bezoekerscentrum "Mijl op Zeven". De beheerder was een achterneef van John V., eentje van de familie Scheres uit Meyel. We kregen van hem het advies om de specialiteit van het huis te proberen, appeltaart met Willem III ijs en een flinke toef slagroom. Natuurlijk volgden we deze goede raad op en het moet gezegd worden, het was werkelijk voortreffelijk. Na enkele kopjes koffie moesten we toch weer verder en omdat het klokje genadeloos doortikte, werd besloten om rechtstreeks langs het kanaal naar Wesseem terug te rijden. Tijdens de koffiepauze werd het idee gelanceerd om Har v.d. Vorst met een bezoekje te vereren,

zodat we via Maasbracht aanlandden op St. Joost. Bij Lisette nog een kleinigheid gekocht en toen de onfortuinlijke collega gaan opzoeken. Hier werd nog iets verfrissends genuttigd en zo kwam er weer een eind aan alweer een heerlijke fietsdag. Weer 100 km. op het klokje en voor niemand een centje pijn. Hopelijk is het volgende week ook nog goed weer, want dan staat de trip naar Kevelaer op het programma. Het vertrek is alweer om 9:00 uur bij John, dus de mensen die mee willen gaan, zorg dat je er op tijd bent.

Het Fluitend Hert

DONDERDAG 13 SEPTEMBER

THORN-MAASEIK

En weer was het prijs. Dit keer was het Cor v.d. Varst die onderuit ging. Het gebeurt wel erg vaak de laatste tijd. Dit keer kwam het doordat er in een bocht eventjes twijfel was over de juiste richting en daardoor geremd werd. Cor moest hierdoor nog harder remmen en schoof daardoor onderuit. Gelukkig mankeerde hij zelf niet veel. Van zijn fiets was het voorwiel een beetje ontzet, maar door de rem helemaal open te zetten kon hij toch verder fietsen. Hij besloot terug naar huis te gaan. John vergezelde hem op de terugweg, want zoals het bij SUIST gebruikelijk is, laten we niemand alleen terug rijden. Over het verloop van het gedeelte van de rit tot aan de valpartij kunnen we kort zijn. John bleef op het Hingen, zoals hij had aangekondigd, netjes wachten totdat de snelle jongens vertrokken waren. Maar er vertrok niemand en dus gingen hijzelf en Annie enkele minuten na half zeven maar zelf op pad. Iedereen sloot netjes aan en zo was het weer een complete groep van 8 rijders. Het tempo werd op 30 gezet en zo ging het de kanaaldijk op. Hierna kwamen Chris en Michèl op kop en natuurlijk ging toen het tempo omhoog. Van achteruit werd geroepen dat dit niet de bedoeling was en ze pasten zich wonderwel aan. Zo kwamen we als groep aan in Thorn, waar valpartij plaatsvond. Zoals al vermeld, gingen Cor en John rustig terug naar Montfort en de 6 anderen vervolgden de route. Hoe het hun vergaan is, zullen we nog wel horen.

Het Fluitend Hert

Zaterdag 15 September

Wassenberg-Niederkrüchten

Aan de start verschenen Fred, Henk, Jan Laugs en Paul. De opkomst was toch wel wat mager. Alvorens echt van start te gaan werd naarstig op zoek gegaan naar de oorzaak: Zou de WK toertocht toch gereden zijn? Omdat grootschalige deelname aan een dergelijke toertocht normaal gesproken op de website en alle aanverwante social media gecommuniceerd wordt, is dit toch lichtelijk curieus Met de wind in de rug en de zon in het gezicht vertrokken, iedereen deed (naar mogelijkheden) kopwerk, en zoals gewoonlijk is er altijd wel iemand die zijn dubbelasser weet aan te haken. Het volgen van de geplande route was totaal geen probleem tot Wassenberg ... Niederkrüchten niet gezien. Na een onstuimig stuk in Wassenberg, doorgaans fietsen we hier over de weg, deze keer over het 'fietspad' (ondergetekende begrijpt nu wel waarom we de weg verkiezen), via Heinsberg, Waldfeucht, richting Saefelen. De wind vol in het gezicht, de weg loopt lichtjes omhoog, echt genieten ... Susterseel, Tuddern, Nieuwstadt, waar we tot de conclusie kwamen dat het rondje toch wel wat erg kort was. Extra lus genomen via Born, Grevenbicht, Aesterberg, vervolgens de strijdbijl begraven in Echt onder aan de kanaalbrug. Uiteindelijke afstand 90 km, 30.1 gemiddeld, en ondanks het onstuimige begin een amusante tocht.

Paul

WK Toertocht

Aan de WK toertocht hebben inderdaad enkele mensen deelgenomen. Om 8 uur stonden Annie en Peter met John en John klaar om te vertrekken. In de voorafgaande weken is vaker gezegd dat men hieraan zou gaan deelnemen, maar vanuit de rest van ons peloton horen we meestal niet veel. John V. staat bekend als contactpersoon, omdat hij normaal gesproken al deze ritten steeds mee rijdt.

Verder zijn Jo en Leon op dit moment in Frankrijk, dus van 6 mensen is bekend waarom ze niet om half twee op het Hingen waren. Dan zijn er nog enkele rijders geblesseerd. Waarom er verder zo weinig mensen op komen dagen de laatste tijd, moet inderdaad maar eens goed besproken worden. Gaat het te hard, gaat het te langzaam, vindt men het te gevaarlijk gezien de valpartijen van de laatste tijd, wie zal het zeggen. Van de toertocht van vandaag kunnen we zeggen, dat het een heel verschil was met vorige week. Toen we vanuit Schimmert aankwamen in Landgraaf, zagen we een enorme massa toerfietzers. Met hele hordes tegelijk kwamen ze aanrijden. De weg was werkelijk helemaal vol, dus het was uitkijken geblazen. In een "Pensionado's" tempo, voor alle vier goed te doen, reden we onze kilometers. Op de verschillende mooie hellingen zoals bv. De Huls konden de klimmers Annie en Peter zich uitleven en ze stoven dan ook naar boven. John en John deden het wat rustiger aan, maar boven stonden de twee klimgeiten steeds netjes te wachten. Op de tussenstukken werd steeds een groepje opgezocht waarbij we lekker uit de wind konden zitten en zo kwamen we aan in Valkenburg, waar het spektakel echt begon. De weg was mooi met dranghekken afgezet en uit de luidsprekers klonk opzweepende muziek. De ploegen voor het W.K. waren volop aan het trainen en af en toe kwam zo'n trein, voorafgegaan door motoren, voorbij denderen. Zo zagen we de dames van Skil-Shimano, een andere buitenlandse damesploeg en de heren van Garmin, Vacance Soleil en Euskatel met veel vertoon van macht voorbijdenderen. Annie ging zo hard naar boven, dat op de top van de Cauberg de ploegleider van Euskatel haar zelfs kwam vragen voor welke profploeg ze reed. Verder deed Peter verwoede pogingen om enkele dames van de ploeg van Columbia te kloppen in de beklimming. Dit lukte hem wonderwel, een prima prestatie op zo'n oude Colnago. Dit belooft wat voor het volgend seizoen, want Peter is van plan een nieuw karretje aan te schaffen. John ging alweer ouderwets te keer, wat hem een nieuwe naam opleverde. Een toerfietser die dit schijnbaar nog nooit had gehoord, vergeleek hem met een STOOMLOCOMOTIEF. In een groot peloton midden over de afgesloten wegen konden we doorrijden tot aan de camping boven aan de Rasberg. Hierna ging het via de korte Raarberg terug naar Schimmert, waar we na 85 km. het grote peloton verlieten. Ruim binnen de gestelde tijd kwamen we weer terug bij de auto, waar we zoals het echte Pensionado's betaamt de rit afsloten met een heerlijk kopje koffie en een stuk verrukkelijke eigen gemaakte appeltaart. Annie en Peter deden zich tegoed aan de uiensoep. Zo eindigde deze laatste toerrit, en we mogen wel stellen dat de ritten waar we dit jaar aan hebben deelgenomen allemaal uitstekend verlopen zijn. Voor het volgend seizoen zullen er zeer zeker weer verschillende van deze ritten worden opgenomen in ons programma. Nu komende maandag de rit naar Kevelaer met de Pensionado's nog en dan kunnen we langzaam gaan afbouwen naar het winterseizoen.

De Stoomlocomotief

MAANDAG 17 SEPTEMBER

S.V.P. (Suist voor Pensionado's)

KEVELAER

De Pensionado's hebben het toch maar mooi gefikst, de rit van 165 km. naar Kevelaer. Om 9 uur stonden 6 rijders klaar voor deze lange tocht. De 5 vaste deelnemers, Wil en Wil, John en John, Har en dit keer als gastrijder Annie, die deze week vakantie heeft en deze dag gebruikte om de rit, die ze van de zomer met de andere Suisters heeft gereden, nog eens over te doen. Zoals gebruikelijk nam Wil v. Montfort de kop en geassisteerd door Wil Hodzelmans werd in een lekker tempo koers gezet naar de overkant van de Maas. Hier werd het tellertje op eventjes boven de 30 gezet, wat met de wind in de rug een mooi tempo was. Lekker kletsend onder mekaar verdwenen de kilometers als sneeuw voor de zon onder de wieltjes door. Zonder ook maar een centje pijn werd dan ook Venlo bereikt, waar John zich vooraan meldde om de groep de weg naar Grubbenvorst te wijzen. Even werd er nog gedacht om alvast bij ijssalon Clevers een stop te maken, maar het verstand zegevierde en we reden toch maar door. Wel werd alvast het plan opgevat om ook eens een rit van de Pensionado's te maken met Grubbenvorst als stopplaats en dan via Sevenum weer terug. Misschien iets voor volgende week? Met het veer de Maas weer over in Lottum en zo waren we snel aangekomen in "Die Grotze Heimat", waar we via Waldbeck de vervelende grote weg naar Kevelaer namen. Een vreselijk slecht fietspad, dus zal de routeplanner toch eens op zoek moeten gaan naar een mooi alternatief. In

Kevelaer aangekomen werden natuurlijk de kaarsjes aangestoken waarbij gevraagd werd of de valpartijen nu afgelopen mogen zijn. Iedereen had verder nog zijn eigen reden en na een bezoekje aan de "Gedächtniskirche" werd koers gezet naar de vaste pleisterplaats. Hier lieten we ons de Kaffee und Kuchen lekker smaken, waarna we na deze welverdiende stop de terugreis moesten beginnen. Nu kregen we de wind tegen, wat toch wel behoorlijk te merken was. Niet voor onze vaste kopman Wil, die de hele rit niet van de eerste rij is weggeweest. Klasse, Wil, bedankt voor het uit de wind houden van de rest. John had de route vooraf weer goed bestudeerd en wist ons via de geweldige mooie binnenweggetjes zoals gewoonlijk feilloos terug te loodsen. Om beurten als assistent van Wil werden ook deze kilometers afgelegd, waarbij het tempo natuurlijk wat lager lag. Eventjes voorbij Brünnen reed onze kopman Wil lek. Het repareren nam wat tijd in beslag, want nadat de band eindelijk goed op de velg lag, gaf het ventiel de geest en kon Wil opnieuw beginnen. Annie ontpopte zich hierbij naast volleerd EHBO'er ook als een voortreffelijk mecanicien, wat ze wist samen met Wil het klusje vakkundig te klaren. Na dit oponthoud werd de rit verder afgemaakt, waarna we om 4 uur aanlandden bij Paula om nog eventjes na te praten. Iedereen was het erover eens dat het alweer voortreffelijk was verlopen. Ondanks de behoorlijke afstand van ruim 165 km. hadden de Pensionado's dit prima verteerd. Als er maar met een zodanige snelheid gereden wordt dat iedereen kan volgen, is dit geen probleem. Voor de volgende week, als de vertrektijd alweer op 10 uur zal worden gezet, kunnen we kiezen uit de rit naar Grubbenvorst met hoogstwaarschijnlijk een lekkere coupe ijs of een rit richting Duitsland. Afhankelijk van de windrichting zullen we dit op maandagmorgen beslissen. Beide ritten zullen weer iets boven de 100 km. uitkomen. Dus als er nog meer mensen zijn die eens als gastrijder mee willen gaan, jullie zijn van harte welkom.

Het Fluitend Hert

DONDERDAG 20 SEPTEMBER

Waldfeucht-Breberen-Dieteren

Een geweldig weertje, wel wat frisjes, maar toch een lekker zonnetje en bijna geen wind. Wat wil een mens nog meer, zou men zeggen. Toch waren er maar 6 rijders die zich kwamen melden voor deze voorlaatste donderdagrit. Of men het te kort vindt of dat men misschien bang is om in het donker naar huis te moeten, wie weet. De mensen die wel de moed hadden genomen om te komen rijden waren: Annie en Peter, Chris, Cor, die weer helemaal fit was na zijn valpartij, Fred en John V. Precies klokslag half zeven werd de aftrap gegeven door John en Fred. Netjes net boven de 30 ging het richting Waldfeucht. Om de 10 minuten werd er ouderwets afgewisseld, zodat iedereen gemakkelijk kon volgen. Na de passage van Waldfeucht kwam Chris op kop en dan gaat het meestal wat harder, maar iedereen hield zich lekker uit de wind en in een lange sliert ging het richting Breberen. Na Breberen losten Fred en Peter de kopman af en getweeën brachten ze de groep, die gezellig aan het keuvelen was, richting Dieteren. Op de weg naar de Doort werd er natuurlijk eventjes flink aan getrokken, maar eenmaal het bordje Echt in zicht, kreeg John het nog eens ouderwets op zijn heupen en gaf er een geweldige snok aan. Natuurlijk lieten de ervaren Suisters hem uitrazen en met de streep in zicht werd hij dan ook alweer vakkundig op zijn plaats gezet. Fred, Annie en Cor maakten er een mooie sprint van met Fred als winnaar. Iedereen was het erover eens dat er weer eens ouderwets "Lekker" gefietst was. Als we rekening houden met elkaar kan het best.

Het Hijgend Hert (het ging toch wel hard op het eind)

ZATERDAG 22 SEPTEMBER

UNTERBRUCH-GANGELT

Voor deze ingelaste rit van ons programma, omdat de geplande rit naar Valkenburg i.v.m. het W.K. niet door kon gaan, stonden om half twee 10 mensen klaar op het Hingen. Annie en Peter, Fred, Roger, Henk, Leon, Paul, Jan L., Michèl en John V. Het weer was prima, na de regenbuitjes van 's morgens kwam nu het zonnetje lekker door en de wind was te verwaarlozen. De rit van vandaag

voerde door het Duitse land. Henk gaf terecht aan, dat we hier veel te weinig komen, want het is er heerlijk fietsen. Rustige, prima wegen met weinig verkeer. Een heel verschil met het zenuwachtige gedoe in Zuid-Limburg. John had de rit weer goed in zijn geheugen gezet en zonder problemen werden de kilometers afgelegd. Het tempo was lekker strak, steeds net boven de dertig. De aflossingen liepen als vanouds, om de 5 minuten werd er doorgeschoven, zodat iedereen aan de beurt kwam en men ook weer eens gezellig met verschillende mensen kon kletsen. Alleen stak de vervelende ziekte bij enkelen weer de kop op. Zodra het enigszins omhoog gaat, menen ze dat ze het tempo moeten opvoeren. Als ze rustig in hetzelfde tempo blijven doorfietsen, heeft niemand problemen en nu moet er iedere keer weer gewacht worden op de mensen die niet zo sterk zijn in het omhoog fietsen. Het is moeilijk, maar probeer in het vervolg het tempo, als het omhoog gaat, iets aan te passen. Voor de rest liep het weer voortreffelijk en de rit was dan ook netjes in 3 uur volbracht. 95 Km. op het klokje en geen centje pijn. De helft van de deelnemers reed naar Paula voor een afzakkertje en de anderen gingen meteen naar huis, want ze wilden toch nog eventjes de finale van de dameswedstrijd zien, waarin Marianne het karwei vakkundig afmaakte.

Het Hijgend Hert

DONDERDAG 27 SEPTEMBER

KONINGSBOSCH-MONTFORT

Het weer zit niet mee deze week. Ook op deze laatste donderdag van het seizoen was het weer regenachtig. Of er mensen zijn die het toch gewaagd hebben, zullen we wel horen.

Inderdaad. Laatste rit maar blijkbaar is er geen animo meer om zo'n laatste rit een beetje passend en feestelijk af te sluiten met wat meer volk. Alleen Chris en Jo. Rondje gereden, klaar.

A Vous Hilversoem

De Razende Reporter

Verslag 29 september rit Sibbergrub – Cauberg

Om 13.30 uur stonden Michel, Paul, Leon, John B, Chris, Peter, Jan en Sef Laugs, en sinds lang weer eens Piet Cloudt klaar voor deze rit, met de uitgestelde punten voor het bergklassement. Immers de beklimming van de Sibbergrub telde vandaag mee voor het bergklassement, vanwege eerder uitstel door het WK te Valkenburg. Geen koerskapitein aanwezig maar de rit was bekend bij iedereen. Bij de start scheen nog het zonnetje en de buitenradar toonde geen bui van betekenis. Dus vol goede moed op stap.

Via Dieteren naar Graetheide. Het begintempo was voor sommigen onder ons wel wat snel. Soms klonk het woord ‘rustig’ en dan minderde het tempo om vervolgens de snelheid toch weer op te voeren. Voorbij Graetheide begonnen we plots wat nattigheid te voelen. En bij Urmond werden we verrast door een fikse regenbui. Onder een viaduct werd schuilgehouden. De bui duurde minstens vijftien minuten. Piet besloot terug naar huis te gaan. Twijfel over voortzetting van de oorspronkelijke tocht begon zich stilletjes meester te maken binnen de groep. Uiteindelijk stelde Chris voor om de punten voor het bergklassement te verdelen op de

Slingerberg en dan rechtstreeks naar huis te gaan. John, Paul, Leon, Michel en Peter konden zich hier uiteindelijk in vinden en gingen samen met Chris op pad naar de Slingerberg. De gebroeders Laugs hebben we niet meer gezien, waarschijnlijk zijn zij ook omgedraaid. Via opengebroken wegen en soms cyclo-crossend bereikten we Elsloo waar we de Maasberg afdenderden. Beneden aangekomen reed Chris lek. Na de bandenwissel werd besloten om de Slingerberg **niet** voor de punten te rijden. Het idee diende zich aan om de punten voor het bergklassement wederom uit te stellen en wel tot volgende week. Dan staat de rit Bemelen op het programma met de beklimming van de Bemelerberg. Voorstel is om die dag deze beklimming op te nemen voor het bergklassement.

Maar goed voor wat het waard is en voor de statistieken: Gilbert, uh.....ik bedoel Leon plaatste een vlijmscherpe demarrage op het stijfste stuk van de Slingerberg. Michel probeerde het nog uit alle macht maar de kloof was geslagen. Na Leon en Michel kwamen Peter, Paul, Chris en John boven. De weg terug werd ingeslagen en via dezelfde opengebroken wegen kwamen we uiteindelijk bij Berg aan de Maas uit. Daar kreeg Paul even een kettingprobleem. Gelukkig draaiden de voorsten zich om en konden we gezamenlijk de weg naar huis vervolgen. Onderweg werd besloten om een klein lusje toe te voegen. Na de kanaalbrug te Echt boog Chris af naar huis en gingen de overigen verder. Via Ohe en Laak, Stevensweert en Maasbracht werd tenslotte koers gezet naar huis. Om 16.30 uur kwamen we in Echt aan met 75 km op de teller.

Volgende week dus rijden voor de bergpunten op de Bemelerberg!

Peter

MAANDAG 1 OKTOBER

S.V.P. (Suist voor Pensionado's)

DE PENSIONADO'S IN VAKANTIESFEREN

Op deze alweer heerlijke dag meldden zich voor de rit van vandaag 6 rijders. De vaste 5, John en John, Wil en Wil en Har, en voor de eerste keer dit seizoen Jan Laugs. Wil Hodzelmans had gisteren de pittige mountainbiketocht van Stein gereden, dus hij kreeg dispensatie van kopwerk. Er werd besloten, gezien de windrichting, om eerst naar het zuiden te rijden. Het voorstel was om de rit naar Zutendaal, die door het defecte veer in Obbicht enkele weken geleden niet helemaal volgens de planning was verlopen, opnieuw te gaan rijden. Wil nam meteen het heft in handen en via De Doort zetten we koers richting Dieteren en Graetheide, waarna we zeer snel aankwamen bij het veer. Hier de Maas overgestoken en toen de geplande route richting Rekem. Netjes om de beurten naast Wil op kop en zo verliep dit eerste gedeelte vlekkeloos. Met de wind hadden we het nu gehad, dus kon het tempo iets omhoog en lekker peddelend ging het zo over de bekende, mooie fietspaden richting Opgrimbie, waar we weer onze stop hadden gepland. Wel was het af en toe goed uitkijken, want door het herfstweer lagen op sommige plaatsen wel erg veel bladeren en dennennaalden op de weg. In Opgrimbie bleek echter dat het restaurant van "De Kikmolen" gesloten was wegens een verbouwing. Waarschijnlijk hebben ze de vorige keer zo royaal aan ons verdiend dat dit nu te betalen was. Goede raad was duur, want de stopplaatsen zijn op deze route niet zo dik gezaaid. De weg vervolgend kwamen we aan in Eidsen, waar Har goed de weg weet. Hij loodste ons netjes naar het Centrum, waar we een Turkse Patisserie, "In de Zon" genaamd, ontdekten. Jan Laugs is vaker in Turkije op vakantie geweest en gaf ons een goede raad. Onder het genot van een heerlijk kopje koffie deden we ons tegoed aan twee schalen met allerlei Turks gebak, die de winkelfrouw voor ons had klaargemaakt. Allerlei lekkernijen lagen er uitgestald, en we lieten het ons goed smaken. Daar waar

anderen de vliegreis naar Turkije maken, hadden wij het nu vlak bij huis. Na deze uitgebreide pauze begonnen we aan het tweede gedeelte. Door de vele suikers van het mierzoete gebak hadden we weer voldoende krachten verzameld en we reden zo ongeveer de stenen uit de straat, zo sterk voelden we ons. Zo kwamen we in een vloek en een zucht via Maaseik aan in Thorn, waarna we het laatste stukje toch weer wat wind tegen kregen, maar dit was voor niemand een bezwaar. Er werd besloten om maar weer bij Paula de rit af te sluiten, ook omdat het voor Wil H. de laatste keer was dit seizoen, want hij gaat zich weer op zijn andere hobby, het schilderen, toeleggen. Alweer een fantastische dag gehad en volgende week hopen we, op kermismaandag, weer een mooie rit te kunnen maken.

Het Fluitend Hert

ZATERDAG 6 OKTOBER

BEMELEN

Om half twee was het nog steeds aan het regenen, dus of er mensen zijn die de rit toch hebben gereden, is bij de redactie niet bekend. Laat even weten of er mensen zijn geweest, die niet bang waren van een paar druppeltjes. Dat het om half drie droog was, telt natuurlijk niet meer. Wat het bergklassement betreft, stel ik voor, als er niemand heeft gereden, de uitslag van vorige week zaterdag op de Slingerberg te laten tellen. Ik hoor wel wat het wordt.

John

MAANDAG 8 OKTOBER

S.V.P. (Suist voor Pensionado's)

Uitgebreid rondje Rimborg

Voor deze rit meldden zich Wil, John en Har. Van Wil Hodzelmans en John Vergoossen was bekend dat zij niet meekonden vanwege andere verplichtingen. Gezien de windrichting (zuid-oostelijke wind) en de weersvoorspellingen (zonnig en droog, maar in de late namiddag kans op regen) werd gekozen voor een rondje Rimborg. In tegenstelling tot de vorige keer vond Har nu wel de goede route naar Rimborg via Duitsland. Aldaar werd John, vanwege zijn geografische kennis, wegkapitein. Het moet gezegd: John heeft ons getrakteerd op een schitterend en perfect getimed ommetje. In Rimborg, vlak voor het centrum, dirigeerde hij ons rechtsaf de Kallensgracht in (op!). Voor de niet terplekke bekende lezers: Deze weg kent significant verval. Vanaf het centrum gezien loopt deze weg door het bos flink omhoog. Aansluitend werd ons een glooiend parkoers door Oostelijk Zuid-Limburg voorgetoverd, daarbij keurig het centrum van Kerkrade mijndend. Achter Simpelveld begon de inwendige mens zich nadrukkelijk te roeren, voor John reden om de kortste route, via de Eyserenbosweg, naar Valkenburg te nemen. In Valkenburg hebben we genoten van een lekker bakkie koffie en vlaai. Na dit welverdiende intermezzo ging het richting huiswaarts. Via Schimmert- Schinnen- Jabeek,(alwaar nog een ommetje werd gemaakt over Hastenrade), Koningsbosch bereikten we Echt met ruim 100km op het tellertje en met de gedachte aan een schitterende tocht, die voor herhaling vatbaar is. Helaas was John V. er niet bij anders hadden we nog het aantal hoogtemeters kunnen vermelden.

HAR

Zaterdag 13-10-2012 Gereonsweiler

Naarmate half twee naderde, werd het steeds donkerder en om half twee regende het dus. Ralf, Michel en Jo waren toch present. Ralf had echter zijn materiaal niet in orde; de schijfrem voor van zijn mountainbike liep aan en hij trapte zich te barsten. In Echterbos draaide hij af waarna de twee hun weg vervolgden. De wind zorgde ervoor dat het moeizaam ging, althans bij Jo, Michel had duidelijk

betere benen. Na Prummern was het even zoeken naar de bordjes Gereonsweiler, maar uiteindelijk zaten we weer op de route. Na de afslag "bij kerkhof linksaf" kregen we een erg mooie weg voorgeschoteld waar het wemelde van de buizerds, sperwers en andere gevederde vrienden. De wind was pal tegen maar aan Michel had ik een goeie. O ja, de regenjasjes hadden we al een hele tijd opgeborgen maar uiteindelijk bij Breberen moesten deze weer aan. We kregen ze flink gepiezelde van moeder natuur, het ging steeds harder regenen en uiteindelijk kwam het met bakken uit de lucht vallen. We hadden geen "vaam" meer droog aan ons lijf maar we roken de stal en koud was het niet. Gelukkig geen pech gehad en na een lekkere douche is het leed alweer geleden en ben je toch blij dat je bent geweest.

A vous Hilversoem

De Razende Reporter

MAANDAG 15 OKTOBER

S.V.P. (Suist voor Pensionado's)

PRUMMERN

De rijders van de groep "De pensionado's", zijn wel al wat ouder, maar ze zijn nog erg bij de tijd. Allerlei hulpmiddelen werden er ingezet om de rit van vandaag te plannen. Allereerst werd er op buienradar gekeken wat de verwachtingen voor deze dag zouden worden. Het bleek dat er 's morgens nog een buitje zou vallen en dat het vanaf 10 uur zou opklaren. Hierna werden de leden via de modernste media, zoals TWITTER, FACEBOOK en natuurlijk MAIL en TELEFOON benaderd om de juiste vertrektijd door te geven. Zo kwam het dat om klokslag 11 uur de 4 rijders, Wil v. Montfort, John Bloemer, Jan Laugs en John Vergoossen netjes klaar stonden voor de traditionele rit. Har Fijen zat op Tenerife, hopelijk in de zon, dus hij kon er vandaag niet bij zijn. Er werd besloten om dit keer een rit te gaan maken over de Duitse Selfkant, richting Prummern. Niet zoals normaal voor de 100 km., maar dit keer ging de trip vanwege het late vertrek over 75 km. In een aangepast tempo werd er gestart, maar toch bleek John's hart vandaag weer eens niet te willen, want bij de boerenbond sloeg hij al op hol. Rustig doorfietsend wilde het evengoed niet terugvallen, zodat na een tijdje besloten werd om het tempo eventjes drastisch te verlagen. En warempel, de rikketik sprong weer netjes naar zijn normale waarde, zodat er vanaf nu weer normaal doorgereden kon worden. Op kop natuurlijk Wil, die voor deze keer zijn mountainbike maar had gepakt, want de wegen lagen er nog vochtig bij. Om de beurt pakten John, John en Jan de andere koppositie en zo werden de kilometers netjes onder de wielen doorgedraaid. Met de wind in de rug en een lekker zonnetje was het weer geweldig fietsen. Via Leifaht naar Randerath, maar toen kregen we de wind toch tegen. Jan liet zich van zijn beste kant zien en hield het tempo netjes rond de 29 km. Mooi achter elkaar werd er uit de wind gereden, waarbij Wil en John Bloemer het kopwerk ook niet schuwden. John wist nog een sluipteggetje, zodat we de drukke 221 niet meer hoefden over te steken en zo kwamen we mooi op tijd rond kwart voor twee aan in St. Joost. 75 Km. op het klokje en ruim 1500 calorieën verbruikt, zodat we besloten om toch maar af te sluiten bij Paula met een lekker kopje koffie. Alweer een heerlijke rit en hopelijk kunnen we de volgende week weer gewoon om 10 uur vertrekken, zodat we dan alweer de 100 km. kunnen volmaken.

Het Fluitend Hert

Zaterdag 20 oktober 2012, Kruisberg Ulestraten

Het is bijna niet voor te stellen, maar het was benauwd, drukkend warm te noemen. De zon scheen niet maar voor de rest was het gewoon zomer. De datum op de kalender doet dan rare dingen met sommige mensen want er waren er die in een bijkans winters tenu, compleet met warme muts over de oren, lange broek en een winterjack aan het appèl verschenen. De zomertenues waren voor Paul, Ralf, Chris en Jo; de wintertenues voor Michel, Rick, Henrie en Ton; en de mensen met de iets warmere tenues waren Annie, Peter en Fred. In slagorde werden de raspaardjes richting Kruisberg

gedirigeerd voor de laatste afspraak dit seizoen voor het bergklassement. Gelijk opvallend was het rustigere tempo in vergelijking met normaal, zeker gezien de wind van bijna niks. Zo ging het op het gemak naar het Zuiden waarbij men al in gedachten de Kruisberg verkende en ondertussen zoveel mogelijk de benen trachtte te ontzien. Nadat Chris een flinke kopbeurt had gedaan, nam Fred voor Berg a/d Maas het stokje over. Eenmaal Elsloo voorbij zaten we klem achter een gigantische maiscombine, maar wel lekker uit de wind gezeten daardoor. Toen deze gigant een lekker maisveldje had uitgezocht, waren het Jo en Fred die zich vooraan opofferden. Door Geulle en aldaar de brug omhoog met de rest in hun kielzog. Op de kaarsrechte weg naar Bunde had Jo pardoes de koppositie. Met een gangetje van rond de 31 km/h kwam Rick hem vertellen dat alleen Fred en hijzelf volgde en dat de anderen een kleine achterstand hadden. Vooraan hadden ze echter geen trek om de kleppers compleet okselfris aan de klim te laten beginnen. Ze besloten om gewoon door te rijden in de verwachting dat de kleppers dit kleine gaatje in een oogwenk zouden dichtrijden. Maar dat gebeurde maar niet, ik schat dat niemand zich wilde opofferen om hun kansen op de Kruisberg niet te verkleinen. Op de brug van Bunde keek Jo nog eens om en zag dat het gaatje nauwelijks 110,47 m was en dat Michel zich op kop had gezet. Fred en Jo gaven geen cent meer voor hun kansen maar draaiden wel nog als eersten Bunde in. Goed samenwerkend maar toch al met zere benen draaiden ze, nog steeds met voorsprong, onder de autobaan door de Kruisberg op want van links zagen ze de meute nog niet verschijnen. Het beste was er duidelijk af bij Fred en Jo maar ze keken niet meer op of om. Jo trapte op zijn adem en wilde Fred nog afzetten voor de laatste honderden meters, want misschien kon één van hen nog een paar puntjes ergaren en was niet alles voor niets geweest. Maar Fred antwoordde niet op dit voorstel want hij bleek inmiddels enkele tientallen meters achterstand op Jo te hebben opgelopen. Shit, zou het dan toch allemaal voor niets zijn geweest? Jo ging nog maar eens op de pedalen staan en zag een paar honderd meter verderop de finish lonken. Maar waar bleven de anderen en hoeveel voorsprong hadden ze nog? Hij keek niet meer op of om en meter voor meter kwam de meet dichterbij. En tot zijn eigen verbazing kwam Jo toch als eerste boven, helemaal kapot maar wel **5** punten, Fred kwam als tweede boven en dus **4** punten. Michel **3** punten, Rick **2** punten en Ralf **1** punt. De ongeplande Coup van Fred en Jo en Rick die zich echter om onverklaarbare reden had laten terugzakken, en eigenlijk tot mislukken was gedoemd, was toch geslaagd. Deze manier van koersen viel niet bij iedereen in goede aarde, maar dit straf staaltje kon slagen omdat ze mekaar daarachter bij de strot hadden (Maarten Ducrot). Nadat de gemoederen enigzins waren bedaard, werd verder koers gezet naar Ulestraten, Kelmond enz. Ton kreeg last van opkomende kramp en moest tijdelijk een beetje rustiger aan doen. Henrie draaide af naar Spaubeek terwijl de rest richting Grijzegrubben koerste voor de Vuilnisberg en later nog de Beukeberg. Peter en Michel namen het laatste stuk voor hun rekening en daarmee kwam een einde aan een bewogen ritje. Fred, Jo en Rick hebben nog bij Paula nagekaart en daarmee was het schluss.

A Vous Hilversoem

De Razende Reporter

MAANDAG 22 OKTOBER

S.V.P. (Suist voor Pensionado's)

KLIMMEN-FROMBERG

Wat een geweldig weertje. Volgens de media was het de warmste 22 oktober die er ooit in Nederland is geweest. Natuurlijk hebben de Pensionado's hiervan met volle teugen kunnen genieten. Om 10 uur stonden er weer 4 vaste deelnemers klaar om te vertrekken. Wil, Har en de beide Johnnen hadden er zin in. Wil stelde voor om dit keer weer eens het Zuiden op te zoeken, waar iedereen het mee eens was. Via de neutrale weg, waar we wat oponthoud hadden door een lekke band van John B., ging het richting Schinveld en van hieruit liep de route over prachtige wegen door Merkelbeek, Vaesrade, Nuth, binnendoor naar Wijnandsrade en zo via Weustenrade naar Klimmen. Hier nam John het stokje over en voerde de rijders door Ransdaal naar de achterkant van de Fromberg. Het tempo was heerlijk. We konden lekker genieten van de prachtige natuur, want de herfst had de bomen in de allermooiste

kleuren geverfd. Een lekker zonnetje en heel rustige wegen, wat wil een mens nog meer. Via Colmont en Mingersberg ging het naar Elkenrade en toen omlaag naar Etenaken. Op de grote weg naar Valkenburg, waar we de pauze gepland hadden, mocht Wil eventjes de gaskraan opendraaien en in een strak tempo ging het richting taart. Natuurlijk hield hij goed in de smiezen of de groep bij elkaar bleef, maar niemand gaf een krimp. Zo belandden we bij "Oase" in Valkenburg, waar we ons de verschillende soorten taart goed lieten smaken. Na deze welverdiende pauze besloten we om er nog maar wat extra kilometers aan te plakken en via Schimmert ging het naar Waterval en van hieruit richting Elsloo en langs de Maas huiswaarts. Langs de waterzuivering werd er nog eventjes doorgetrokken, maar hierna ging het tempo weer omlaag naar de bekende "Pensionado'swaarden". Zo kwamen we rond half 4 aan in St. Joost, 115 km. op het klokje, een kleine 800 hoogtemeters, maar iedereen nog helemaal fris. Na enkele kopjes "Lekkere" koffie kwam er weer een eind aan deze geweldige fietsdag. Of we dit jaar nog eens de kans krijgen in zo'n lekker weertje te koersen, is maar de vraag, want voor het komende weekend voorspellen ze royaal koudere temperaturen. Als het maar droog blijft, zodat komende zaterdag, de laatste officiële rit van het seizoen 2012, weer gezegend zal zijn met een grote opkomst. Natuurlijk zullen de ritten van de Pensionado's 's avonds, bij de afsluiting bij Paula, zeer zeker ter sprake komen, want voor mij waren dit toch de hoogtepunten van dit fietsseizoen en hopelijk zullen we in de wintertijd ook op maandag lekker onze kilometers kunnen maken.

Het Fluitend Hert

Zaterdag 27 oktober, Laatste rit.

Slechts tien enthousiastelingen hadden zich gemeld voor deze laatste rit van seizoen 2012. Het was bijna niet voor te stellen dat het vorige week 20 graden was nu we hier stonden te kleumen in complete winteroutfit. Annie, Peter, Jo, Rick, Michel, Leon, Fred, John Bloemer, Ralf en Frits gingen dan ook snel van start om op temperatuur te komen. Een enkeling had niet gekozen voor lange handschoenen, een verkeerde keuze want de oostelijke wind voelde al flink koud aan. Maar voorlopig hadden we die in de rug en was het in de zon nog enigzins uit te houden. Ralf was overigens te laat en achterhaalde ons pas op het einde van de neutrale weg naar Schinveld of daaromtrent. Er lagen hier en daar veel bladeren op de wegen en fietspaden, maar omdat het droog was, zorgde dat niet voor hachelijke momenten. John Bloemer had het in het begin niet makkelijk, maar kwam daar op een gegeven moment doorheen. Fred stuurde ons na Hobbeldrade bij het lampenpaleis rechtdoor naar Elsloo en daarna rechts langs het spoor weer terug naar bekendere wegen. Inmiddels hadden we de wind op de neus en werd het toch nog menens. Michel en Leon hadden duidelijk de beste benen maar werden ook waar mogelijk door enkele andere aanwezigen geassisteerd, ze waren er immers toch, nietwaar. Zo werden de laatste kilometers toch nog redelijk vlot weggereden en arriveerden we zo rond 4 uur weer in Echt. Daarna snel naar huis voor een warme douche en vervolgens snel naar Paula voor de afsluitende feestavond.

A Vous Hilversoem

De Razende Reporter

Feestavond 27-10- 2012

Na een seizoen lang fietsen hadden we wel een feestje verdiend. Paula had alles in gereedheid gebracht, dus kon het feest losbarsten. Bij Suist begint het dan traditiegetrouw om 18.00 uur. Dit vroege tijdstip is ontstaan uit vroeger tijden waar we zonder om te kleden ons feestje vierden. Dit werd naderhand gewijzigd tot: "snel naar huis en onmiddellijk weer terug". Gezien het feit dat bijna niemand om 18.00 uur is komen opdagen, lijkt het me beter om voortaan later te beginnen, bijvoorbeeld om 19.00 uur of 20.00 uur. De vroege vogels Frits, Har v/d V, Wil H en Jo konden zich in elk geval in alle rust warmdrinken en aanschouwen hoe zo zoetjesaan iedereen binnendruppelde. De opkomst was stukken beter dan tijdens de rit eerder op de middag en de sfeer zat er gelijk al goed in. Er werd geanimeerd over van alles van gedachten gewisseld. Hier en daar werd al een schalkse blik geworpen op de prachtige bokaal die later uitgereikt zouden worden. De spanning over wie de nieuwe Suister van het jaar zou worden en wie uiteindelijk de puzzel zou winnen, werd groter en

groter. Zoals de laatste jaren gebruikelijk had Jo weer een toespraak gemaakt waarin op ludieke wijze de highlights van het seizoen nog eens de revue passeerden. De integrale tekst is na de foto's ook bijgevoegd, dan kunnen jullie deze nog eens op het gemak nalezen. Hierna werden de winnaars van de diverse competities bekendgemaakt. Rick had 18 fietsmerken goed geraden, alleen de eerste foto was niet geraden. Het bleek een Di Stefano te zijn, persoonlijk nog nooit van gehoord. De mooie bokaal werd uitgereikt. Annie ging aan de haal met de bokaal voor het aanwezigheidsklassement, Michel had de bolletjestrui gewonnen, dus was de trui en de bijbehorende bokaal voor hem. John Bloemer werd tot zijn eigen verbazing Rookie of the year en Annie werd na een nek aan nek- race met Jo V te S, eindelijk SUISTER van het jaar. De bijbehorende bokalen werden uitgereikt en alle winnaars kregen nog een hagelnieuw binnenbandje voor hun prestaties. Vanaf deze plaats een woord van dank voor Chris en John Vergoosen die de bekercups hebben geleverd, mooie stukjes huisvlijt mannen! Daarna vond men het kennelijk nodig om Jo een mooie fles wijn en enkele flesjes "karakter" bier van Hertog Jan te schenken voor zijn inspanningen, welk gebaar laatstgenoemde uiteraard wel kon waarderen. Daarna werden nog enkele schalen met hapjes geserveerd en werden manmoedig de nodige pilsjes en andere dranken achterovergeslagen. Er werd al eens vooruitgeblijkt naar het komende seizoen. Henk opperde om op zoek te gaan naar nieuwe routes, met name in de Duitse en/of Belgische hoek. Misschien dat de Pensionado's de komende maanden enkele mooie routes kunnen vastleggen voor het nieuwe seizoen. Ook de lange ritten werden besproken. De meningen over de zin en onzin hiervan waren verdeeld. De grote afstand in relatie tot de gemiddelde leeftijd werd opgetekend maar aan de andere kant ook de charme van deze routes, toch de krenten in de pap was te horen. Ik denk dat er toch wel voldoende animo is voor deze ritten en de vraag blijft of ritten van 120 km meer volk zullen trekken. Het probeersel van één lange route met daarin een kortere variant lijkt het meeste draagvlak te hebben. Chris gaf al eerder aan dat de Mergellandroute wellicht een optie is. We zullen wel zien of deze plannen gerealiseerd kunnen worden. Zo zoetjesaan werd het weer tijd om naar huis te gaan maar het liep toch al tegen 03.00 uur eer Michel, Har V en Jo de deur van café 't Heukske achter zich dichttrokken.

A Vous Hilversoem

De Razende Reporter

VAN DE REDACTIE

Je hebt volkomen gelijk, Jo, onder andere Het Fluitend Hert heeft er spijt van dat hij niet mee gefietst heeft. Daarom maar op zondagmorgen het carbon-ros van stal gehaald en de verloren kilometers ingehaald. Lekker gefietst, maar wat de gesteldheid van de wegen betreft, het was precies zoals je het zei, dus poetsen. Even een paar aanvullingen. In Luxemburg hebben we niet met behulp van Garmin gefietst, maar het was een Bryton. Doet hetzelfde, maar is de helft goedkoper. Kijk maar eens in Fiets van deze maand. Over de stand in het aanwezigheidsklassement, jullie krijgen natuurlijk de punten bijgeschreven. Wel in de Bruto-stand van 2012, dus nog eventjes volhouden, dan komen jullie toch nog hoog op de lijst. Hopelijk kunnen we komende zaterdag wat meer mensen verwelkomen aan de start, en niet te vlug verzaken, want poetsen moeten we in dit seizoen toch na iedere rit.

Het fluitend Hert

Prijswinnaars en sfeerimpressie feestavond

Seizoen 2012

Het zit er weer op, zo sta je in maart aan de start van de vlaaiencocht, en zo zitten we weer hier aan het einde van weer een succesvol seizoen van SUIST, een groep liefhebbers zonder officiële status van een vereniging maar in zijn daden niet van echt te onderscheiden, wat heet, misschien steken we de "echte" verenigingen wel naar de kroon.

Ik begin met goed nieuws en slecht nieuws. Het slechte nieuws: John is er niet. Het goede

nieuws: John is er niet. De centen voor het presentje kunnen we nu omzetten in kloeke pinten.

Omdat we al een een dagje ouder worden en het geheugen al wat minder wordt, help ik jullie met deze bloemlezing het seizoen hopelijk nog eens terug te kunnen halen. Zo'n seizoen schrijft zich eigenlijk zelf; er zijn alleen nog mensen nodig die dit opschrijven. De redactie dit jaar was gelukkig breed genoeg om de lotgevallen van de SUIST-ers voor het nageslacht in de kronieken van Suist vast te leggen.

Voorjaar

Het begon al goed met de afgelasting van de Wim Bogie memorial, koning winter regeerde met ijzeren hand. Roger draaide in die tijd een heel klein rondje als ik me niet vergis. Voor een paar anderen(Chris en ondergetekende) was het ijs een zegen, ze konden nu lekker schaatsen op natuurijs. Henk ontpopte zich in het voorseizoen als een waardig wegkapitein, met name goed thuis in de Belgische hoek; Henk we hebben gelijk al werk voor je in het voorjaar 2013, mag jij raden wat dat is.

Dan de officiële opening met de "vlaaienkoers". Dit jaar met een primeur. De start werd nl gefilmd door een paar hele leuke dames. Tot op de dag van vandaag weet ik niet wie ze waren maar ze mogen wat mij betreft in 2013 terugkomen.

Dan toch de memorial maar zonder John. En dat ondanks het feit dat hij ons de hele winter horendol maakte met zijn aftellen tot het zover was. Hij had echter griep gehad, vandaar. In het voorjaar hadden we plotseling SOS en SVP . Bij Fred en bij John werd vertrokken op de zondag en maandagmorgen door een paar enthousiastelingen. En op 24 maart zaten we al voor de eerste keer op het terras.

Op een gegeven moment begon het op te vallen; John Bloemer was heel vaak present. Zo vaak dat hij misschien wel de ROOKIE of the year wordt. Hij is niet bang voor een partijtje afzien, en na een aanpassing van zijn zadel ging hij ook stukken beter fietsen, nu alleen het vallen nog oplossen.

Zo langzamerhand begonnen de SUISTers in vorm te komen. Hoe we dit weten? Nou Michel, Tom en Ralf rijden 270 km LbL in werkelijk hondenweer, over vorm gesproken respect jongens. Ook anderen laten zich niet onbetuigd. Har v/d Vorst stuurt zelfs een mooie foto op ná de verregende en ingekorte MaasPeel route. Aan de foto te zien waren ze bijna verzopen. Voor de zoveelste keer werd begonnen met twee groepen op donderdag. Dat gaat dan als volgt. De snelle jongens vertrekken als een speer, nemen een paar verkeerde afslagen en belanden zo weer achter groep 2. Dit herhaalt zich een paar keer waardoor ze weer gelijk finishen. Iedereen blij, moe en tevreden. Dit kan zo maar weer gebeuren in 2013.

Dan Luxemburg. Kennen jullie die mop van die fietsers die naar Luxemburg gingen? Nou, die gingen niet!!! Veel afzeggingen, en eenmaal ter plaatse ook een paar opgaves (Jo naar huis met de rug en Henrie met beenklachten). Verder werd wel succesvol met de Garmin van

John gereden (tot de batterij leeg was in elk geval) en was het voor de rest toch weer een leuk weekend. Ik heb begrepen dat in 2013 weer plannen zijn.

De conditie en de moraal bleven goed getuige de deelname aan grotere toertochten. Onze Amstel is gereden en Fred en Roger reden Klimmen Monschau Klimmen en in 2013 weer, lieten ze optekenen, dus heren belofte maakt schuld. Bedevaartroute, Tongeren, Bilzen werden ook weer gereden in wisselende samenstellingen. Eind mei alsnog deMaasPeel route, met een lange en korte versie. Jo, Annie, Leon en John Bloemer rijden met veel plezier de lange versie. Uiteindelijk maar een uurtje achterstand en bij Paula de anderen nog even gesproken.

Vervolgens gaan de gesprekken vooral over de aanstaande Alp d'huZes. Vol bewondering zagen we de geldbarometers flink oplopen zodat de € 2.500 pp geen enkel probleem was. Annie, Leon, Roger en ook Rick leverden weer een prestatie van formaat zowel sportief als ook voor het KWF.

Dieptepunten

9 en 10 juni 2012 zijn zwarte bladzijden met gelukkig ook een gouden randje. Paul Steskens en John Vergoossen komen zwaar ten val en moesten met de ziekenwagen worden opgehaald. Gelukkig bleef het bij hersenschudding resp. scheurtjes in het schaambeentje. John heeft wel nog weken met krukken moeten schruiven. Ook John Bloemer is een paar keer gevallen. En Har v/d Vorst kwakte op de brug in Echt tegen de grond met behoorlijke schade aan de schouder. Hopelijk kunnen we deze paragraaf volgend jaar overslaan.

Na de Alp kabbelde het seizoen rustig verder, met als oprispingen de lange tochten Nideggen, Sint Geertruid en gelukkig ook weer La Redoute. Nideggen had het weer niet mee, maar de Redoute nieuwe stijl met een afkorting richting voerstreek beviel goed. Dan kan iedereen kiezen wat hij wil. Wij van de lange versie beviel het in elk geval ook prima, eerst Banneux en dan over de voor wielrenners "gewijde" grond van de Redoute.

Op het einde had ik de indruk dat zo links en rechts de accu een beetje leeg begon te raken. Dit is ook niet verwonderlijk na zo'n lang seizoen. Maar ook met een lege accu kun je toch nog de punten voor de bergprijs winnen; hoe dat moet kun je aan Fred en ondergetekende vragen; die weten inmiddels hoe je dit moet aanpakken. Maar we kwamen gelukkig nooit in de gevarezone dat er niemand kwam. Ik stel voor dat we vanavond nog een aantal kloeke pinten naar binnen kiepen, want we hebben het verdiend. We knijpen nu officieel de remmen dicht van seizoen 2012.

Proost!

Zaterdag 3 november 2012

Het winterseizoen is begonnen. Alleen Ralf en Jo, erkend slechtweerrijders waren echter present. Even voor 13.00 uur werd het droog en de opkomst was daarom toch wel aan de magere kant. Ze besloten, omdat het zo'n mooi rondje is, en omdat Ralf hier nog niet zo vaak geweest is, de rit door het Ven achter Maaseik en dan Tongerloo, Elen, Maaseik te fietsen. Zo gezegd zo gedaan. Met een redelijk gangetje, want het is wintertijd nietwaar, hebben ze de

tocht gereden. Ze hadden geluk want ze reden om een buiencomplex heen waardoor ze geen spat regen hebben gehad, sterker nog, voor een groot deel scheen de zon. De handschoenen gingen zelfs uit en ze konden zich niet aan de gedachte onttrekken dat menige Suister toch wel spijt moest hebben dat ze niet waren meegegaan. Ralf was inderdaad onder de indruk van de omgeving waardoor we reden. Zo dicht bij huis en dan zulke mooie asfaltwegen door de bossen in herfsttooi achter Maaeik. Maar de wegen waren natuurlijk wel nat en modderig waardoor ze er op het einde uitzagen als een stelletje veldrijders. Na twee uur en een kwartier waren ze na 65 km weer terug. Nu snel de fiets afsputten en onder de douche. Trouwens, is het niet zo dat ze nu mooi eerste staan in het aanwezigheidsklassement?

A vous Hilversoem

De Razende Reporter

MAANDAG 5 NOVEMBER

S.V.P. (Suist voor Pensionado's)

SCHINNEN-WATERVAL

Ondanks de sombere weersvoorspellingen waren de 5 pensionado's weer netjes present om 10 uur bij John. Omdat ook bij deze groep de winterperiode is begonnen, werd er besloten om voor een kleine 75 km. te gaan. De rit van deze maandag werd door John V. uitgestippeld en voerde via Sittard naar Schinnen. Van hieruit ging het via Schimmert naar Waterval en vanuit Meerssen ging de rit langs de Maas huiswaarts. In het voor deze groep karakteristieke rustige tempo werd er vol goede moed begonnen, maar gaandeweg de trip kwamen er toch de nodige problemen. De wegen waren redelijk zuiver, dus er was goed te fietsen, maar in de beklimming van de Vuilnisberg reed Jan Laugs lek. Zijn achterband was wel niet meer de jongste, maar met een nieuw binnenbandje moest het toch gaan lukken. Tot overmaat van ramp brak tijdens het pompen zijn ventiel af, maar de lucht bleef gelukkig wel in het bandje zitten. Dus werd de rit weer vervolgd, maar op de terugweg in Klein Meers ging het weer mis. Jan had alweer lek, hetzelfde wiel, dus we dachten dat het ventiel de boosdoener was. Omdat hijzelf geen bandje meer had, sprong John collegiaal bij en leende hem een bandje. Snel weer verwisseld en toen richting thuis, want er begonnen toch wel erg donkere wolken aan te komen. In Obbicht was het echter alweer prijs. Voor de derde keer had Jan een lekke band. De slechte achterband werd als schuldige aangewezen en omdat Wil v. Montfort altijd een reserve buitenband bij zich heeft, werd deze nu maar ingezet. Met alweer een binnenbandje van John en de buitenband van Wil was het euvel weer snel geklaard. John Bloemer inspecteerde de band van Jan nog maar eens goed en warempel, er bleek toch een klein steentje in te zitten dat door het profiel heen prikte. Dus dit was de boosdoener. In het vervolg meteen goed navoelen. Een geluk bij een ongeluk was dat de derde bandenpech was vlak voor café 't 'Törp in Obbicht. De uitbater kwam eventjes kijken en hoewel hij op maandag gesloten is, was hij toch bereid om voor de pensionado's een heerlijk kopje koffie te serveren. Hartelijk bedankt voor deze mooie geste. Na genoten te hebben van deze heerlijke koffie werd de thuisreis aanvaard. Jammer genoeg hadden de regenwolken ons achterhaald, zodat we het laatste half uurtje in de regen hebben moeten afleggen. Omdat we in Obbicht al genoten hadden van een lekker kopje koffie en ook omdat we behoorlijk nat waren, werd er besloten om maar rechtstreeks naar huis te gaan. Ruim 70 km. op de teller en alweer een leuke fietsdag.

Het Fluitend Hert

ZATERDAG 10 NOVEMBER

DENNEBERG-ADSTEEG

Het blijkt dat verschillende mensen zich de wijze woorden van Jo hebben aangetrokken. Vijf rijders stonden om half twee klaar, ondanks de slechte weersvoorspellingen. Roger Deckers, Ralf Beunen, Henrie Janssen, John Vergoossen en na een zeer lange periode alweer eens Har Valkenburg. Waar de anderen waren?? Annie en Peter waren volop aan het klussen in de tuin, Leon had een verjaardagsfeestje, maar van de anderen was niets bekend.

Er werd besloten om eerst wind tegen te vertrekken. Zo reden we, met als kopmannen natuurlijk Roger en Ralf, het gewone traject tussen Kanaal en Maas. Het tempo was zodanig dat ook de mindere goden het goed konden volgen. Gezellig keuvelend werden de kilometers afgelegd en zo bereikten we al spoedig Berg a/d Maas, waar Henrie afboog omdat hij na zijn operatie nog niet langer mag fietsen dan anderhalf uur. De anderen reden in hetzelfde tempo door tot aan de Denneberg. De klim werd op het kleine molentje genomen en boven stonden de grote twee netjes te wachten op John en Har. Met de wind in de rug werd het tempo natuurlijk iets opgevoerd, maar toch bleef het binnen de perken. Zo zetten we koers naar de Adsteeg en daar herhaalde het spelletje zich. Omdat er nu een paar druppeltjes begonnen te vallen, besloten we om via Munstergeleen de thuisroute te nemen. Zonder problemen bereikten we de Sleek, waar Ralf afboog naar Echt. Roger mocht op de weg naar de Boerenbond eventjes de gaskraan opendraaien, maar John en Har bleven netjes in zijn wiel. De regen bleef gelukkig achterwege, zodat we, na een rit van 70 kilometer in een lekker winters tempo, alweer droog aankwamen op het Hingen. Wel meteen naar huis, want de lucht zag er niet gezond uit. Toen de fiets thuis netjes gewassen was en daarna binnengezet, begon het warempel toch nog te regenen, maar wie geeft daar wat om als hij lekker binnen zit. Zo hebben deze 5 dapperen toch kunnen genieten van een lekkere rit.

Het Fluitend Hert

MAANDAG 12 november

S.V.P. (Suist voor Pensionado's)

Rondje Valkenburg.

Voor deze rit meldden zich Wil, John en Har. John Vergoossen zwaaide ons uit. Hij liet weten dat hij door omstandigheden niet meekon en dat Jan Laugs zich zo juist bij hem had afgemeld.

Genietend van het fantastisch weer en de herfstkleuren ging het via binnenwegen- om zoveel mogelijk het drukke verkeer en rijwielpaden te omzeilen- richting Valkenburg. Aangezien we voorlagen op het tijdschema werd achter Nuth een lus over Hulsberg ingebouwd en bereikten Valkenburg tegen de middag. Terug in Echt hadden we ruim 85 km achter de wielen en een achtenswaardig aantal hoogtemeters. Niet alleen op de heenweg waren een paar pukkels opgezocht, maar ook op de terugweg werd hiervoor bewust gekozen. Helaas voor een afzakkertje bij Paula ontbrak de tijd. De middagpauze was enigszins uitgelopen. Debet hieraan was niet alleen de heerlijke koffie en gebak, maar ook hadden de "opa's deze keer een gezamenlijk onderwerp: "de kleinkinderen".

Har Fijen

ZATERDAG 17 NOVEMBER

ROSENTHAL-LINNICH

Het leek wel zomer, zoveel rijders stonden er klaar om half twee. Maar liefst 12 personen hadden de fiets uit de schuur gehaald. Hierbij allerlei modellen, zomerse race-karretjes, cross-fietsen, mountainbikes, oudere modellen racefietsen en Chris kwam wel met een heel bijzonder exemplaar aan de start. Hij had zelf van allerlei onderdelen een fiets in elkaar gezet met een recht stuur en een rolloff achternaaf. Heel apart, maar het werkte allemaal wel. Ook weer aan het vertrek stond Har v.d. Vorst, die het na zijn valpartij een kleine 3 maanden geleden alweer eens wilde proberen. Er werd

besloten, gezien het lekkere weer en de nauwelijks waarneembare oostenwind, een route te nemen richting onze oosterburen. John en Fred namen het voortouw en in een lekker winters tempo ging het richting Vlodrop. Via allerlei binnenwegen loodste John ons richting Rosentahl en van hieruit via Unterbruch en Oberbruch naar Randerath. Hier werd niet de normale weg via Honsdorf genomen, maar we reden rechtdoor richting Linnich. Het tempo bleef de hele rit mooi rustig, een winterrit waardig. Af en toe moesten de jonge honden zoals Fred en Jan wel eens tot de orde geroepen worden, maar iedereen reed lekker mee in de groep, zodat we weer eens ouderwets konden kletsen onder mekaar. Via Tripsrath ging het richting Waldfeucht, maar toen begonnen de problemen met Chris zijn karretje de kop op te steken. Eerst liep zijn ketting van zijn achtertandwiel af, maar dit was zo opgelost. Even voor Waldfeucht ging het echter goed mis. Een harde knal en zijn achterband lag aan flarden. Hierop kon hij onmogelijk verder, zodat goede raad duur was. Er werd al voorgesteld om naar huis te rijden en dan Chris met de auto op te komen halen, maar hij besloot Truus te bellen en te vragen of die hem wilde komen oppikken. Deze stemde hiermee in, zodat Chris ons door liet rijden naar huis en hij bleef wachten tot zijn Eega hem kwam oppikken. De rest reed rustig door tot op het Hingen, waar we na een kleine 80 km. aankwamen. Enkelen wilden bij Stephanie nog een afzakkertje nemen, maar binnen was een Harmonie aan het oefenen, zodat er werd besloten om door te rijden naar Paula.

Het Fluitend Hert

MAANDAG 19 NOVEMBER

S.V.P. (Suist voor Pensionado's)

WATERVAL-SCHINNEN

Voor vandaag kregen we een afmelding. Wil v. Montfort had last van een beginnende keelontsteking en hij vond het beter om in dit mistige weer maar niet te gaan fietsen. Wil, beterschap en hopelijk volgende week weer van de partij. Dus stonden we om 10 uur met 4 man op het Hingen. John en John, Har en Jan. Er werd besloten, gezien de lichte zuidenwind, eerst zuidwaarts te gaan. De route van 2 weken geleden wilden we in omgekeerde richting gaan rijden. Omdat onze vaste kopman er niet bij was, moesten we dit keer allemaal zelf het hele werk doen, maar dat was geen probleem. Netjes om de 20 minuten aflossen en zo ging het richting Meersen. Omdat de wegen toch wel erg smerig waren en op het weggetje van Elsloo naar Geulle a.d. Maas volop gewerkt wordt aan de Grensmaas, besloten we om via de achterkant van de Slingerberg en de afdaling van de Denneberg naar Meersen te rijden. Deze weg lag er wat mooier bij, maar vuil werden we toch door het mistige weer. De beklimming van Waterval werd in een rustig tempo gedaan en via Schimmert ging het naar Grijzegrubben en zo de Vuilnisberg op. Hier was de weg echter versperd door twee grote vrachtwagens met bieten, de weg lag bezaaid met modder en we moesten een stukje door het slijk ploeteren, zodat de fietsen er dus evengoed vreselijk uitzagen. Wel kwam nu het zonnetje door het wolkendek priemen en in een lekker temperatuurtje werden de laatste kilometers, via Schinnen, Puth en Sittard afgelegd. Zo kwamen we na een kleine 3 uur en 75 km. weer aan op de Slek, waar we afscheid namen van Jan en de overige drie gingen via de Boerenbond terug naar het Hingen. Omdat we er door de modder niet uitzagen werd besloten om meteen naar huis te gaan, zodat we nog tijd genoeg hadden om te poetsen. Alweer een voortreffelijke rit en hopelijk volgende keer wat schonere wegen.

Het Fluitend Hert

ZATERDAG 24 NOVEMBER

Selfkant-Sittard-Grevenbicht

Toch weer 11 rijders aan het vertrek. Op het eind van het seizoen willen de mensen schijnbaar hun klassement nog iets bijwerken, want 's zomers zijn er meestal niet zoveel deelnemers. Ook weer eens aan het vertrek Dominique Jacobs uit Montfort, die, ondanks zijn drukke baan, toch weer eens tijd had gevonden om mee te rijden. Er werd, omdat er regen voorspeld was voor later in de middag, gekozen voor een kortere route die zou beginnen over de Duitse Selfkant. In een rustig tempo werd er begonnen richting Montfort en zo via Maria Hoop de Duitse grens over. Eenmaal Waldfeucht voorbij kwamen er weer enkele jonge gasten op kop en werd het tempo behoorlijk opgeschroefd. Of dit nu echt nog nodig is in deze wintertijd, is maar de vraag. John had hier dus helemaal geen zin in en liet dan ook na een tijdje een gat vallen. Har, Peter en Annie bleven netjes bij hem en zo brak de groep in tweeën. Na een tijdje lieten de kopmensen het tempo ook zakken en kwam weer alles bij elkaar. Via Gangelt en Sittard ging het richting Susteren en van hieruit naar Holthum. Dominique meende dat er iets met zijn fiets niet in orde was en de groep stopte om de Gazelle aan een grondige inspectie te onderwerpen. Er werd echter niets geconstateerd en dus reden we verder. Even voordat we Grevenbicht bereikten reed Peter lek. Omdat hij als laatste reed, werd dit niet meteen opgemerkt. Na een kleine 500 meter ontdekte Har dat Peter weg was en gaf dit door. John, Har en Annie draaiden, zoals het hoort bij Suist, om en reden terug om te kijken waar Peter was gebleven. De rest had dit blijkbaar niet door en vervolgde zijn weg. Dit is niet zoals het hoort, heren. Het motto bij Suist is dat IEDEREEN wacht als er iemand achter gebleven is. Dus volgende keer wat beter opletten!!! De drie bereikten Peter weldra en hielpen hem met het verwisselen van het bandje. Na deze depannage werd de kortste weg naar huis genomen en met ruim 65 kilometer op het klokje werd het Hingen weer bereikt. Het gemiddelde was, voor deze tijd van het jaar, nog behoorlijk hoog, want in de wintertijd met een kleine 28 km. p/u rondrijden is volgens de geleerden toch veel te snel. Daarom zal John volgende week toch weer eens wat rustiger gaan rijden, want de hele weg er maar als laatste bij hangen is ook niet meer leuk. Als er mensen zijn die er ook zo over denken, zijn ze van harte welkom. Dan kan er weer eens gereden worden zoals in de beginjaren van SUIST, toen iedereen zijn kopwerk kon doen zonder totaal afgemat aan te komen op het Hingen. Natuurlijk kunnen de mensen die liever in een pittig tempo door willen rijden, dit doen, maar dan zal er weer een splitsing komen in een langzame en snelle groep. Dus aan jullie de keus, Heren en Dame. Of allemaal in een rustiger tempo, zeker in de wintertijd, of rijden in twee groepen.

Het Hijgend Hert

ZATERDAG 1 DECEMBER

RONDJE BELGIË

Ondanks de weersvoorspellingen, koud met regen en winterse buien, waren er toch weer 10 mensen aan het vertrek. Roger, Fred, Ralph, Henk, Leon, Henrie, John V, Har V, en ook weer eens aan het vertrek Wil v.d. Borgh en Hub v. Eck. Wil en Hub zijn alle twee geblesseerd geweest maar ze zijn zover hersteld dat ze het toch weer aandurven om mee te gaan. Er werd besloten, gezien de pittige zuidenwind, om een rondje België te rijden. Henk weet hier uitstekend de weg en zo werd er vertrokken richting Heppeneert. Henk had het verslag van vorige week goed gelezen en hij hield de snelheid netjes binnen de perken. Zo kon John ook bijblijven en mooi uit de wind bleef hij, op een enkele keer na, volgen. Maar toen hij aangaf dat het op dat moment voor hem te hard ging, werd er meteen netjes gewacht. Bedankt, mannen, zo kan het dus ook. Via de fietsknooppunten door de bossen van de Belgische Maaskant (goed opletten want ze lagen er niet zo best bij door de vele bladeren) werd Niel bij As bereikt en zo ging het weer bergafwaarts richting Maasmechelen. Nadat we het kanaal waren overgestoken gingen we een tijdje verder alweer terug naar de Westkant en zo kwamen we in Eisden, waar John hoopte dat de bakker met de heerlijke Baklava weer bezocht zou worden. Maar Henk was onverbiddelijk en loodste ons langs het Outletcentrum, waar het behoorlijk druk was, richting Lanklaar. Eventjes langs de grote weg en toen weer de knooppunten opgepakt langs de Maas. Zo kwamen we rond kwart over vier weer terug op het Hingen. 70 Km op het klokje en maar een ietsje minder gemiddeld dan de vorige week, en we hadden het mooi droog gehouden. Rond 6 uur begonnen de winterse buien, dus de thuisblijvers hebben dit keer verkeerd gegokt.

Het Hijgend Hert

ZATERDAG 8 DECEMBER

RONDJE ECHT

Prachtig stralend fris winterweer, en toch maar 2 deelnemers aan de zaterdagmiddag rit op het Hingen: Roger en Fred.

Fred had 's ochtends tijdens een autorit naar Susteren gezien dat de binnenwegen en de fietspaden redelijk sneeuw- en ijsvrij waren en was er daardoor van overtuigd dat fietsen goed mogelijk was. Roger sloot zich daarbij aan. Gezien de temperatuur werd besloten een rondje rondom Echt te maken, zodat we als de tenen eraf dreigden te vallen redelijk snel thuis konden komen. Zo werd onder ons tweeën gezellig keuvelend over allerlei zaken, koers gezet richting Montfort. Achtereenvolgens aangedaan: Reutje, Holst, Vlodrop, Posterholt, K'bosch, Sleek, Susteren, Dieteren, Roosteren, Echt, Hingen.

Ja, het was wel fris, ja soms moest je goed uitkijken waar je fietste, maar toch een bijzondere ervaring om door zo'n winterlandschap te fietsen. Te meer omdat we in Bos en Broek nog 3 reeën de weg zagen oversteken en over de akkers zagen rennen, werd onder elkaar toch nog eens gezegd "wie sjoean os Limburg is".

Na aankomst op het Hingen linea recta naar huis en warme douche. Toch weer lekker gefietst!

Fred

ZATERDAG 15 DECEMBER

LEUT-GUTTECOVEN

Na de vorstperiode van afgelopen week was het nu weer royaal boven het vriespunt. Dit was meteen te merken aan de opkomst, liefst 9 Suistrs stonden om half twee klaar voor de wekelijkse trip. Fred, Jo, Henk, Leon, Annie, Henrie, Har v.d. V., Hub en John. Omdat er een stevige zuidenwind stond, werd er besloten om via de Belgische Maaskant tot aan de brug in Stein te rijden. In Echt, bij de Valk, was er al een lekke band van Har v.d. Vorst, maar dit werd natuurlijk meteen door de materiaal mannen gerepareerd. Via de fietspaden, waar de wind vrij spel had, werd er zuidwaarts gekoerst. Henk en Leon namen het zware werk op zich en bleven in een mooi tempo de groep aanvoeren tegen de wind in. Jo en Fred namen op een gegeven moment ook over en deze 4 grote kleppers deden het vuile werk. Hub probeerde het ook eventjes, maar hij zag al vlug in dat dit toch wel erg zwaar was. De anderen hielden zich wijselijk uit de wind, zodat we als een groep onze weg konden vervolgen. Zo bereikten we de brug in Stein en toen kon de terugweg beginnen. Henk leidde ons via Maasband richting Urmond, waarna we de weg vervolgden en via Guttecoven uitkwamen in Born. Hier namen we afscheid van Henrie en kwamen we rond 4 uur, met 70 km. op de teller, weer aan op het Hingen. Er was weinig animo om er nog eentje te gaan drinken, maar de mannen van St. Joost, Fred en Jo, zullen wel eventjes aangeland zijn bij Paula. Als er zo netjes gereden wordt, is het voor iedereen goed te doen en hoeft er niemand af te haken.

Het Fluitend Hert

MAANDAG 17 DECEMBER

S.V.P. (Suist voor Pensionado's)

PAARLO

Na een lange periode van slecht weer durfden de PENSIONADO'S het vandaag weer een keertje aan. 3 Rijders stonden om 10 uur bij John op de stoep. John Bloemer, John Vergoossen en Har Fijen meldden zich voor een ritje. Wil v. Montfort had nog altijd last van zijn keelontsteking en Jan Laugs meldde zich af met een pijnlijke knie. De drie besloten om, gezien de weersverwachting, in de buurt van Echt te blijven. Met de wind in de rug werd er koers gezet richting Montfort en zo via Paarlo naar Vlodrop. Ondanks de rugwind bleef het tempo ruim onder de 30, zoals gebruikelijk is bij de PENSIONADO'S. Zo kregen we de gelegenheid om de laatste nieuwtjes door te nemen en gezellig keuvelend werden de kilometers onder de wieltjes doorgedraaid, maar toen we in Vlodrop richting Posterholt draaiden, kregen we de wind letterlijk van voren. Het tempo werd op 25 gezet en in een mooie waaier werd de wind bedwongen. Zonder problemen werd dan ook Koningsbosch bereikt, maar in het Zuidwesten betrok de lucht behoorlijk. Met het oog op de wolkenhemel reden we via Susteren naar Dieteren en zo over Roosteren weer richting Echt. Op de Col du Canal werd besloten om het zekere voor het onzekere te nemen en we draaiden af naar huis. Achteraf een juiste beslissing, want toen we om 12 uur op het Hingen arriveerden, begon het lichtjes te druppelen. Iedereen heeft wel nog droog de thuisbasis bereikt, maar eenmaal binnen begon het toch wel behoorlijk te plenzen. Hopelijk kan er de laatste twee maandagen van dit jaar ook nog gereden worden, zodat we dit seizoen mooi kunnen afsluiten.

Het Fluitend Hert

Zaterdag 22 december 2012

Jullie dachten zeker dat er niet gefietst zou worden met dit hondenweer. Maar dit was dus verkeerd gedacht. Het begon net voor half twee te regenen, balen natuurlijk. De hele week uitgezien naar een lekkere rit en daarna een paar kloeke pinten en dan valt dat plannetje in het water, letterlijk zelfs. Maar toch waren om half twee twee suisters present. Ralf en Jo, erkend slechtweerrijders die dit schijnbaar nog leuk vinden ook. Een rondje Meinweg werd het en met wind mee gingen ze loos. In het begin was het nog wel te doen, nog niet al te nat en op de wegen hadden zich nog geen plassen gevormd. Dat in combinatie met de relatief hoge temperatuur maakte dat ze nog goesting hadden om te keuvelen over de plannen voor de Vogezen. Ralf opperde het idee om samen met enkele Echtenaren te gaan, omdat vorig jaar daar de spoeling ook dun was. Inmiddels op de Meinweg stormden ze zij aan zij omhoog, nog even die luie zweet eruit fietsen, tenminste voor zover die nog niet al weggeregend was. Ze hadden namelijk niet echt het idee dat het minder was gaan regenen en omdat ze zo langzaam via Lousberg en Lüttelforst de terugweg aanvingen, met windtegen, bleek inderdaad dat het fors harder regende. Niet dat het nog uitmaakte want ze waren inmiddels tot op het bot natgeregend, en natter dan nat gaat nu eenmaal niet, zeker gezien het feit dat beiden niet eens een regenjasje hadden aangetrokken. Even na Lüttelforst haalden ze een collega in, die prompt aanhaakte. Vanaf dat moment werd het tempo nog wat opgevoerd en kop over kop werd Dalhem bereikt. Vandaar richting St Ludwig en daarna denderden ze, nog steeds eendrachtig samenwerkend, naar Rothenbach. In Etsberg nam de vreemdeling afscheid, hij was thuis, de geluksvogel. Ralf en Jo moesten nog een stuk. Zo snel mogelijk naar school en kantoor was het devies want de kou begon langzaam via de

voeten omhoog en via de handen en armen omlaag te kruipen; het werd tijd om warmer oorden op te zoeken. Via Paarlo en St O'berg stoomden ze door Montfort en daverden richting St Joost. Daar stuurde Jo naar de Zwaluwstraat en Ralf naar Echt om in de genoemde plaatsen snel een warme douche op te zoeken. Ook na dergelijke ontberingen is het goed rusten.

A vous Hilversoem

De Razende Reporter

MAANDAG 24 DECEMBER

S.V.P. (Suist voor Pensionado's)

LIMBRICHT

Op deze maandag voor Kerstmis waren er maar twee rijders present. De anderen zullen hoogstwaarschijnlijk bezig zijn geweest met de voorbereidingen van het Kerstdiner. Har Fijen en Wil v. Montfort waren de aanwezigen en ze besloten, gezien de harde zuidenwind, eerst tegen de wind in te koersen. Langs de autoweg via de Nedcar reden ze naar de Limbrichter bossen en zo naar het kasteel. Hier draaiden ze noordwaarts en toen kon er eindelijk eventjes doorgereden worden. Via Maaseik naar Thorn en zo over Montfort weer naar huis. Alweer 60 km. op de teller en lekker gefietst, zodat ze helemaal klaar waren voor het Kerstdiner.

Zaterdag 29 december 2012

Op deze nazomerdag waren 13 deelnemers: Henk, Lyon, Leon, Henri, Fred, Jo, Peter Keyser, Michel, Ralf, Tom, Annie, Roger en Huub van Eck. Henk had de concreetste plannen voor een route en daarom besloten we hem daarin te volgen. Met een lekker gangetje ging het naar Maasbracht, Wesseem en binnendoor naar Thorn. Binnendoor was ook voor de rest van de tocht het credo. Binnendoor naar Thorn dus, binnendoor naar Stramproy, Tungalroy en Swartbroek. Van daaruit binnendoor terug naar Tungalroy dacht ik. Vandaar binnendoor naar Stramproy, ik weet het zeker want we kwamen langs de molen aldaar. Dan een stukje grote weg naar Kinrooi en linksaf op onze knooppuntenroute door het Ven maar dan andersom. Via de nummers 19 kwamen we binnendoor weer op de bekende route van Stramproy binnendoor naar Maaseik (langs de school St Jansberg) en zo via Roosteren weer terug. Henk, werkelijk een prachtige route, moeten we zeker nog eens doen. Bij Stefannie namen Leon, Lyon, Roger, Huub, Jo, Fred en Michel nog een paar smakelijke consumpties tot zich alvorens zich naar huis te spoeden. Lekker gefietst en voor de verandering eens niet nat geworden..

A Vous Hilversoem

De Razende Reporter

MAANDAG 31 DECEMBER

S.V.P. (Suist voor Pensionado's)

SYLVESTERRIT

Geheel volgens de traditie bij de hardlopers, hielden enkele Pensionado's ook hun Sylvesterrit. Wil, Har en John V. waren present om 10 uur. Omdat John rond 12 uur thuis moest zijn om de traditionele olieballen te bakken werd er gekozen voor een kort ritje. Want bij de Pensionado's geldt gelukkig, we passen ons aan aan de anderen. Alweer een stevige zuidenwind, dus maar alweer eerst windin. Via Dieteren koersten we naar Buchten, waar we het kanaal overstaken en toen via Illikhoven naar

Maaseik. Met de wind in de rug werd er evengoed rustig gereden, zodat we de kans hadden om het afgelopen jaar eens door te nemen. Iedereen was het erover eens dat het voor de Pensionado's een fantastisch seizoen is geweest. Leuke ritten, een prima sfeer en een geweldige mentaliteit. Hopelijk blijft dit zo voor het komende seizoen. Via Thorn werd er huiswaarts gereden en na 40 km. waren we weer terug op het Hingen, zodat John op tijd aan zijn olieballen kon beginnen. Er werd meteen afgesproken dat we van deze Sylvesterrit ook een wieltradiitie gaan maken, dus het volgend jaar op 31 december is iedereen welkom om het jaar op een leuke manier af te sluiten.

De Olieballenbakker

KORTE SAMENVATTING VAN HET EERSTE SEIZOEN VAN DE PENSIONADO'S

Dit eerste seizoen is zeer zeker een succes te noemen. Maar liefst 24 ritten werden er, in verschillende samenstellingen, verreden. In het zomerseizoen zijn dat ritten van 100 of meer kilometer, met halverwege een koffiestop. In de wintertijd zijn de ritten korter en wordt er niet onderweg gepauzeerd. Van de 24 ritten heeft Har Fijen er de meeste meegereden, maar liefst 22 keer stond hij aan het vertrek, dus je kunt wel zeggen dat hij iedere keer present was. In totaal heeft hij in die 22 ritten maar liefst 2.140 km. gereden. In totaal hebben 10 mensen aan een of meerdere ritten deelgenomen. De tochten waren zeer gevarieerd, omdat iedere keer iemand anders voor de route zorgde. Zo kom je nog eens op nieuwe plaatsen. Hopelijk kunnen we het komende seizoen op deze weg verdergaan.

JOHN V.

Maandag 31 december 2012

Op 30 december kwam er 's avonds van Jo nog een mailtje binnen met de vraag of er nog animo was om maandag een rondje te fietsen. Aangezien de BUIENradar niet aangaf dat er iets gek in de lucht zat, werd hier natuurlijk graag gebruik van gemaakt. Roger werd ook nog aangeschreven; gezien het feit dat hij binnen 3 minuten antwoordde, kun je al aanvoelen dat de animo ook hier groot is.

Om 10 uur verzamelen voor een ritje van 60 km, bij Fred was het devies.

Aangezien de temperatuur hoog was, werd er van hogerhand gezorgd voor een verkoelend briesje. Dit briesje leidde tot een zorgvuldige route bepaling: zorgen dat de 2e helft met het briesje in de rug gefietst kon worden....

Via wat slingeringen werd koers gezet richting Hillensberg. Voor we hier waren was er al duchtig wat wind gevangen: tjonge wat waaide het af en toe hard.

Echter, de afspraak was dat er achter elkaar gereden werd en elke 2 minuten wisselen. Deze maatregel maakte dat de wind overal redelijk doorstaan werd, dus ook tussen Wehr en Hillensberg. Eenmaal boven aangekomen in Hillensberg werd linksaf gedraaid richting Gangelt, en hoera! de wind kwam nu eindelijk van de goede kant. Meteen werd dan ook het gas erop gezet. Via het Wildfreigehege werd Gangelt bereikt, en via Hastenrath naar Saeffelen. Omdat het nog redelijk vroeg was, werd Waldfeucht nog aangedaan. Met de wind in de rug en een stukje bergaf werden snelheden bereikt, die we hier maar niet zullen vermelden. Het volstaat om te zeggen dat er met de MTB van Roger records zijn geboekt vandaag ;-)

Vanuit Waldfeucht is vervolgens via Mariahoop en Sevriens koers gezet naar huis, waar we netjes iets over 12 uur aankwamen.

Al met al waren we het erover eens dat we het jaar lekker uitgefietst zijn - en dat de moraal voor het volgende jaar alvast goed is.

Allemaal unne goowe roetsj toegewunsj

Fred

